

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

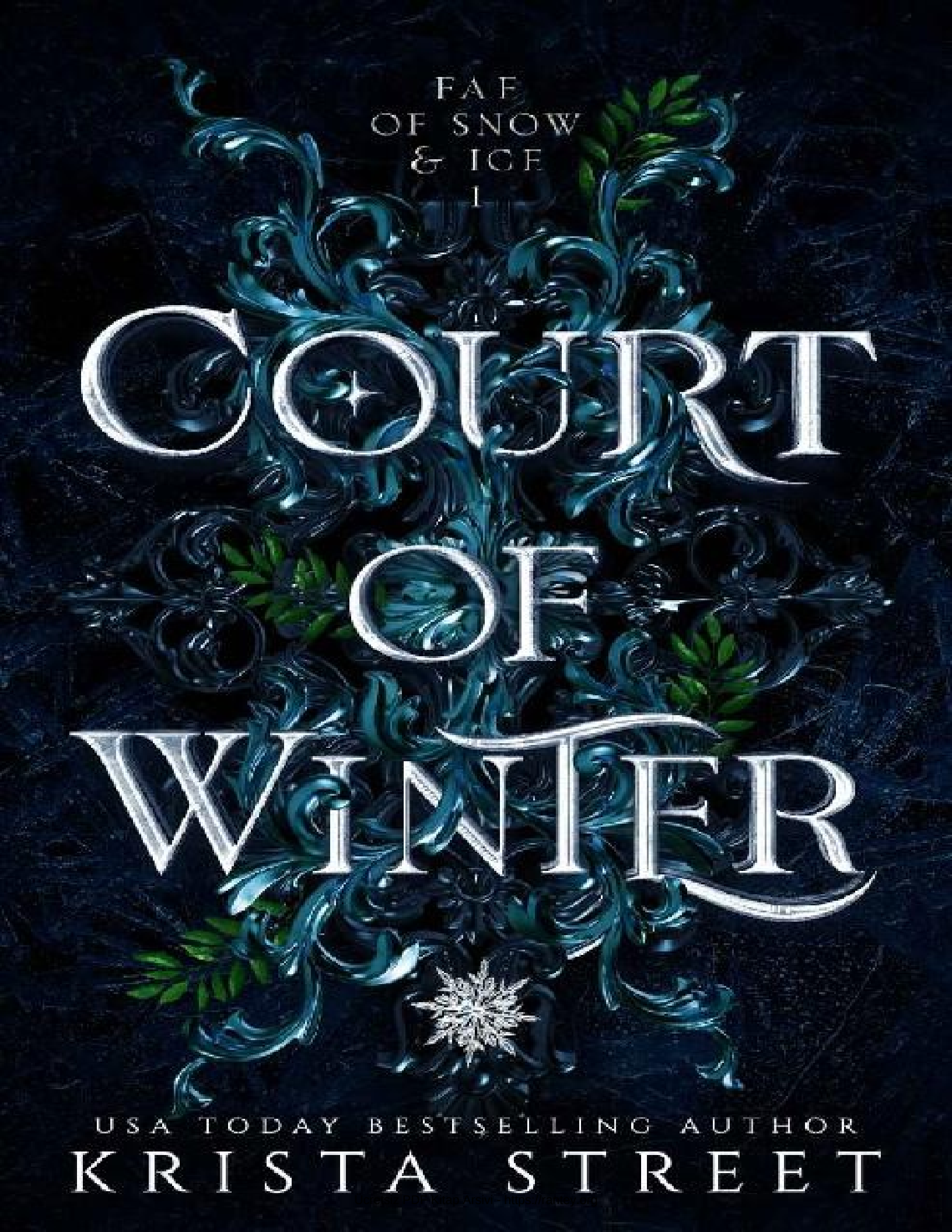
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE
OF SNOW
& ICE
1

COURT OF WINTER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KRISTA STREET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

COURT OF WINTER

fae fantasy romance
FAE OF SNOW & ICE
UC 3tJlç I

İİRİ STA SOKAK

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Krista Street
Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

Ciltsiz ISBN-13: 978-1-946884-22-0 ASIN:
B0CGVX1QW8

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir basılı veya elektronik formda çoğaltılamaz, taranamaz, iletilemez veya dağıtılamaz veya herhangi bir ticari veya ticari olmayan kullanım için bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olay örgüsü ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişiye ya da herhangi bir yere benzerlik göstermemektedir, ticari kuruluşlar, olaylar veya oluşumlar tamamen tesadüfidir.

Yazar, herhangi bir kuruluşun metin ve grafikler de dahil olmak üzere bu yayının herhangi bir bölümünü, aynı tarzda eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin veya grafik üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanmasını açıkça yasaklamaktadır. bu yayın gibi bir tür.

080023092300105
www.kristastreet.com

Krista Street tarafından yazılan tüm kitaplar tamamen kendisi tarafından yazılmıştır. Krista Street'in kitaplarının oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Maria Spada tarafından oluşturulan kapak resmi:
www.mariaspada.com Christopher Srnka tarafından oluşturulan harita
illüstrasyonu: www.dinochris.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Krista Street Glossary](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Yazarının Kitapları](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Ayaz Dikenleri](#)

[Krista Street'in Doğaüstü Dünyası](#)

[Teşekkürler](#)

OceanofPDF.com

KRISTA STREET'İN KİTAPLARI

OceanofPDF.com

DOĞAÜSTÜ DÜNYA ROMANLARI

Kar ve Buz Fae'leri

Kış Sarayı

Ayazın Dikenleri

Karın Kanatları

Buzun Taçları

Doğaüstü Lanet

Ateşin Kurdu

Kanın Bağı Ayın

Laneti Kemiğin

Dövülmesi

Doğaüstü Enstitüsü

Yıldız Işığının Kaderi

Ay Işığının Doğumu

Ateş Işığının Avı

Gölge Işığı Tarafından Öpüldüm

Doğaüstü Topluluk Işıktaki Büyü

Karanlıktaki Güç

Ateşteki Ejderhalar

Közdeki Melek

Doğaüstü Bağımsızlar

Gölgelerin Canavarı

Krista'nın tüm kitaplarının bağlantılarını [web sitesinde](#) bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

SÖZLÜK

Solis Kıtasının Toprakları

Harrivee - orta güney bölgesi, kıyı şehirleri genellikle Lochen fae ile savaşıır. Bölge rengi sarıdır.

Isalee - en kuzeydeki bölge, kuzey zirvesindeki Sarum Kayalıkları. Bölge rengi beyazdır.

Kroravee - kuzeybatı bölgesi, en münzevi bölge, diğer Solis fae'leri için bile çok misafirperver değil. Bölge rengi mordur.

Mervalee - *orem* ile zengin bir şekilde kutsanmış en doğudaki bölge, Nulus kıtasına sınırdır. Bölge rengi yeşildir.

Osaravee - güneybatı bölgesi, kıyı şehirleri genellikle Lochen fae ile savaşıır. Bölge rengi kırmızıdır.

Prinavee - Solis kıtasının başkenti Solisarium'un bulunduğu merkezi bölge. Bölge rengi kraliyet damak tadıdır: mavi, siyah ve gümüş.

Fae topraklarının denizleri

Adriyatik Denizi - Nulus kıtasının batısındaki okyanus.

Brashier Denizi - Fae topraklarındaki en kuzey denizi, genellikle büyük buzdağları bulunur.

Tala Denizi - Solis kıtasının güneyindeki okyanus.

Sartlar

Yakınlık - her Solis perisinin olgunluk çağında geliştirdiği büyülu yetenek. Olgunlaşma yaşı, bir Solis perisinin yüzlerce yıllık yaşam süresinde on üç yaş civarında gerçekleşir. Bir Solis perisinin yakınlığı yaygın ya da oldukça nadir, zayıf ya da çok güçlü olabilir. Çoğu Solis perisinin yalnızca bir yakınlığı vardır. Çok güçlü Solis perileri ise birden fazlasına sahiptir.

Archon - bir köy, şehir, bölge veya toprak üzerinde gücü elinde tutan bir peri. Arşonların kademeleri vardır ve bir arşon ne kadar çok toprağı yönetiyorsa, o arşon siyasi olarak o kadar güçlüdür. Solis kıtasındaki en güçlü archon Kral Novakin'dir.

Kutsal Anne - Fae topraklarının büyülu yaşam gücüdür ve Fae'ler arasında büyümeyi ve yaşamı besler. Kutsal Ana bir tanrıça değil, güç ve kudret bakımından tanrılara benzeyen doğadan gelen bir güçtür. Kutsal Ana'nın gezegenin kalbindeki toprağın derinliklerinde yaşadığına inanılır. Bu inanç Solis fae'lerine özgüdür.

Kusurlu - büyülmeyen ve asla bir yakınlık geliştirmeyen bir Solis fae.

Tam sezon - bir yıla eşdeğer.

Millee - Solis fae ölçü birimi, bir mile eşdeğerdir.

Orem - Solis kıtasına nüfuz ederek bitkilerin ve ekinlerin dondurucu soğuklarda yetişmesini sağlayan büyü. *Orem* göksel olaylar tarafından yenilenir ve tanrılardan gelir.

Solls - Solis fae'lerinin kutlama yapmak için kadeh tokuştururken kullandıkları bir terim, tıpkı Cheers gibi.

Fae ırkları

Solis fae - Solis fae'leri fae toprakları gezegeninin buzlu, en kuzey kıtasında yaşarlar. Solis fae'lerinin gümüşü beyaz saçları, kristal mavisi gözleri ve kanatları vardır. Genellikle binlerce yıl yaşarlar.

Nolus fae - Nolus fae'leri orta kıtada yaşarlar. Genellikle çeşitli tonlarda renkli saçlara, sivri dişlere, parlayan bir cilde ve uhrevi bir güce sahiptirler. Genellikle üç yüz yıl yaşarlar, ancak kraliyet Nolus fae'leri binlerce yıl yaşar.

Lochen fae - Lochen fae'leri güneydeki bir kıtada, adalarda ve fae toprakları boyunca denizlerde yaşarlar. Balık benzeri şekillere dönüşebilirler.

Deniz kızlarına benzer yaratıklar, ancak iki ayakları üzerinde yürüyebilir ve karada yaşayabilirler. Lochen fae'lerin tatlı su nehirlerinde, göllerde ve göletlerde yaşayan alt türleri vardır. Lochen fae'lerin tipik olarak yeşil gözleri, farklı cilt tonları ve saç renkleri vardır.

Silten *fae* - Silten fae'leri Adriyatik Denizi'nin karşısında, Nulus kıtasının batısında ayrı bir kıtada yaşamaktadır. Boynuzlar, pullar, toynaklar ve kuyruklar gibi hayvani özelliklere sahiptirler ve görünüşleri bakımından en çeşitli olanlardır. Çoğu yeraltı inlerinde, içi boş kütüklerde veya ağaçlık ormanlarda yaşar, ancak daha çok insana benzeyen vücutlara sahip Silten fae'leri şehirlerde ikamet eder.

Fae bitkileri ve yiyecekleri

Acorlis - tatlı patatese benzeyen, turuncu kabuklu, tatlı aromalı bir kök sebze.

Cottonum - pamuğa benzer bir bitki.

Leminai - Fae topraklarında yaygın olan parlak yeşil alkollü bir içki.

Salopas - servis personeli olmayan bir barın peri versiyonu. Müşterilere hizmet eden sihirli tepsiler vardır.

Fae hayvanları

Colantha - ormanlarda yaşayan büyük bir kedi.

Domal - ata benzer ama daha zeki bir hayvan.

Buz ayısı - iki ayağı üzerinde sekiz fit boyunda duran, doğal olarak beyaz tüylü kürkü ve altı inçlik pençeleri olan büyük bir ayı. Bir buz ayısının kürkü çevresine uyacak şekilde renk değiştirebilir.

Snowgum - büyümlü yeteneği sayesinde kısa süreliğine görünmez olabilen, en korkulan buz yaratığı. Snowgumlar büyük bir kediye andırır.

Trisilee - sinek kuşu gibi saatte yüzlerce mil kanat çırpın minik bir kuş.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TELAFUZ REHBERİ

İsimler

Ilara Seary - Ill-are-uh Seer-ee *Norivun*

Achul - Nor-ih-vun Ah-cool *Cailis* -

Kay-liss

Krisil - Kris-ill

Evis - Eve-iss

Sandus - Sand-us

Balbus - Bell-bus

Patrice - Pah-treese

Haisley - Hay-slee

Nuwin - New-win

Daiseeum - Day-zee-um

Novakin - Naw-vah-kin

Lissandra - Li-sahn-druh

Drachu - Draw-koo

Michas - My-kiss

Sirus - Seer-us

Meegana - Mee-gah-nuh

Georgyanna - George-ee-ah-nuh

Fae Irkları ve Bölgeleri

Solis - Saw-liss

Nolus - Naw-luss *Lochen*
- Lock-uhn *Silten* - Sill-
tun
Mervalee - Merr-vuh-lee
Isalee - Iss-ah-lee
Prinavee - Prin-uh-vee
Harrivee - Hair-uh-vee
Osaravee - Oh-sar-uh-vee
Kroravee - Quor-uh-vee

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Kış Mahkemesi, dört kitaptan oluşan *Kar ve Buzun Fae'*leri serisinin birinci kitabıdır ve yavaş ilerleyen, düşmandan sevgiliye, fae fantezi romantizmidir. Tavsiye edilen okuma yaşı 18+'dır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

"T "Bu iyi bir ekmek, sence de öyle değil mi Ilara?" Kız kardeşim Cailis, incelemem için bir ekmek somunu uzattı.

Kabuğu sertti ve somun muhtemelen birkaç günlüktü. A Dibinde birkaç küf lekesi vardı ama keskin bir bıçakla kesilebiliyordu ve somunun geri kalanı yenilebilir görünüyordu.

Başımı salladım. "Evet. Hadi alalım."

Firlim'in açık hava hasat pazarındaki ikinci el malları dikkatle seçerken Cailis ekmeği sepetimize yerleştirdi.

Havada hafif bir kristal kar serpintisi vardı. Kız kardeşim ve ben alışveriş yaparken göz kamaştırıcı kar taneleri satıcıların tentelerini ince bir beyaz dantel tabakasıyla kapladı.

Son zamanlarda olduğu gibi bugünün seçkisi de yetersizdi, ancak doğru ürünleri seçersek, bu haftaki yemeklerimize çeşitlilik katmak için yeterli malzemeye sahip olacaktık.

Karnım guruladı. *Aşağıdaki anne*, akşam yemeğini dört gözle bekliyordum.

Bugün daha yemek yememiştik.

Pazarın indirimli kısımları çuvallar ve kovalar içinde yerde durduğundan, eğilip duruyorduk ve satıcı masasının kenarına yaklaştığımda, komşu tezgâhtan bir kadının pelerini yüzüme değdi. Muhtemelen orada olduğumu bile bilmiyordu.

"Hepsi ölüyor," diye tısladı dişi arkadaşına. "Tüm tarlalarının siyah saplar ve gri toprakla dolduğunu söylüyorlar."

Başımı eğdim ama çömelmeye devam ettim.

"Oh, pish posh, çok fazla dedikodu dinliyorsun." Kadının arkadaşı satıcının masasından sıcak bir şal kaptı, yarı saydam kar taneleri gibi

gökten yağmaya devam etti.

"Bu doğru." İlk kadın, sivri kulaklarının uçlarını gizleyen geniş kenarına birkaç parça kar düşerken şapkasını takmaya çalıştı. "Bütün mahsulleri ölmüş. Isalee Bölgesi'nin tamamının bu kış açlıktan ölmekten endişe ettiğini duydum."

Diğer dişi burnunu çekti. "Hepsi söylenti. Sen aldırma. Göksel olaylar toprağın bereketli kalmasını sağlar."

"Bu bir söylenti *değil*. Bu doğru!" Arkadaşı oflayıp pufladı. Ellerini kalçalarına koydu ve kızgınlığıyla birlikte kanatları esnedi. "Ne Safrinite kuyruklu yıldızı ne de hizalanma kıtamızın büyüsunü yeniledi. Küçümsendik ve bu yüzden ekinlerimiz ölüyor. Sadece izleyin. Hepimiz açlıktan öleceğiz."

O kadar hızlı doğruldum ki pelerininin başlığı başımdan düştü. Tekrar yukarı çekmeye çalıştım ama iki kadın da saçımı görünce donup kaldı.

"Isalee hakkında ne duydunuz?" Eşsiz saç rengimi değerlendirirken yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek ısrarla sordum.

İkisi de kanatsız sırtıma baktı, sonra tekrar saçlarımı inceledi. İlk dişi geri çekildi, sonra arkadaşını da yanına çekti.

"Lütfen," dedim daha yumuşak bir tonda, onlara doğru bir adım atarak.

"Anlatın bana."

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım, başka ne bildiklerini görmek için, ama ikisi de başlarını salladılar ve kaçmadan önce Kutsal Anne işareti yaptılar.

Midemde bir çukur oluştu ama bu onların benim kusurlu halimden hoşlanmamalarından kaynaklanmıyordu. Kardeşim Tormesh, geçen yaz Solis Muhafızları'yla yaptığı yürüyüşün ardından eve döndüğünde bize ekinler hakkında aynı şeyi söylemişti. Isalee Bölgesi'nde ekinlerin öldüğünü, çünkü topraklarımızın *oreminin* son göksel olay sırasında yenilenmediğini söylemişti.

Tanıdık bir acı göğsümü sıkarken, kardeşimin yüzünü hatırlayınca gözlerimi kapattım.

Bir parmak yan tarafımı dürttü ve bu sefer pelerininin kapüşonuna tutunarak döndüm.

"Ölü mahsullerden mi bahsediyorlardı?" Cailis nefesinin altından konuştu. "Evet, Tormesh'in iddia ettiğiyle aynı şey."

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ama sonra başıyla pelerinimi işaret etti. "Sana onu klipslerle sabitlemeni söyleyip duruyorum."

Omuz silkdim. "Bu sabah acelem vardı. Ayrıca, farklı ve kusurlu olmama engel olamıyorum ve eğer bazı fae'ler beni bunun için yargılayacaksa, ne yapabilirim ki?"

Kabul, kusurluların bile kanatları vardı. Anne neden bana onları bahşetmemişti, bilmiyordum ama hiçbir Solis fae'sinin saçı siyah değildi. Diğer herkesin saçı normal bir Solis gibi beyaz ya da gümüş rengiydi, benimki gibi zift gibi siyah değil.

Kız kardeşime yaklaştım. "İşimiz bitti mi? Bunların hepsini karşılayacak kadar rulibimiz olacağından emin değilim." Dolu sepetimizi uzattım.

Cailis seçimlerimizi gözden geçirirken kaşlarını çattı. "Her sabah bir dilimden fazlasını yemezsek bu ekmek somunu bize en az bir hafta yeter. Konserveler de eski ama hâlâ iyi görünüyorlar."

"Peki ya et? Kesmek için yeterli etimiz var mı?"

Cailis cebinden paraları çıkardı ve dikkatlice saydı. "Bugünkü piyasa değerine göre yarım pay alabiliriz. Şımartalım mı?"

Başımı salladım. "Geçen hafta topladığım turplarla birlikte yiyebiliriz, patateslerin de aynı şekilde dolgun olacağını tahmin ediyorum. Onları haşlar ve birkaç yeşillik eklersek doyurucu bir yemek olur."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki bahçeniz çok iyi durumda. Böyle devam ederse, tutumlu olduğumuz sürece kış atatabiliriz."

"Devam edecek." Satıcının tentesinden sarkan ete doğru başımı salladım. "O zaman satın alıyor muyuz?"

Cailis sırtıttı, sonra kalın kızartmalardan birini işaret etti ve satıcıdan yarım porsiyon kesmesini istedi.

Satıcı başını salladı. "Çoktan satıldı. Size satacak hiçbir şeyim yok."

Kız kardeşim kaşlarını çattı. "Bu bir yalan."

Satıcının dudakları aralanırken yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi.

"Kız kardeşimin yakınlığı gerçektir," diye açıkladım çabucak. "Belki de sorusunu yanlış anladınız. Bir parça et almak istiyoruz."

Ama satıcının gür kaşları daha da birbirine yaklaştı ve kollarını kavuşturdu. Ardından kanatsız bedenimi inceledi, sonra da arkasını döndü. "Burada kusurlulara hizmet vermiyoruz."

Oh. Boynum kızarıırken çenem düştü.

Cailis'in yanakları kızardı. "Yapmamanız için iyi bir neden var mı? Ruliblerimiz var." Bir avuç dolusu para uzattı.

Satıcının küçümseyen ifadesi büyüdü. "Yoluna git. *Onun* gibilere satış yapmam."

Çenemi yukarıda tutmak için mücadele ederken göğsümde bir sıcaklık oluştu.

Cailis dolu sepetimizi onun masasına bıraktı ve içindekiler etrafa saçıldı. "Peki. Zaten *sizin* gibilere iş vermek istemiyoruz."

Kolumdan tuttu ve bizi aceleyle uzaklaştırdı, ama bu sezon pazarda bizi reddeden üçüncü satıcı oldu. Firlim köyümüzden çok daha büyük olmasına rağmen dikkatsiz davranmaya başlamıştım. Buradaki yerlilerin yüzlerimizi tanımaya başlamaması için pelerinimin her zaman yukarıda kalmasını sağlamam gerekiyordu.

Bizi marketten çıkarırken kız kardeşime sessizce "Özür dilerim," dedim.

"Olma. O cahil bir ahmak. Sen yanlış bir şey yapmadın ve herkes onun gibi değil. Bazıları senin durumuna daha sempatik yaklaşıyor."

Ama onun güvencelerine rağmen, karnının gurultusu kulaklarımda çınladı.

Pazarın kenarına vardığımızda parmaklarımı karıştırdım ve hızımız yavaşladı. Tırnaklarımın altında sürekli kir vardı, sadece bahçecilik hobisinden değil, aynı zamanda tarlalardaki işçilik işimizden de. Mütevazı bir işti ama başımızı sokacak bir çatı sağlıyor ve geçen kış açlıktan ölmemize ramak kalmasına rağmen tamamen aç kalmamamıza yetecek bir ücret sağlıyordu.

Sinirlerim hafifçe uğuldarken çenemi kaldırdım ve alışverişteki başarısızlığımıza ya da o yaşlı kadınların dedikodularını duyduklarına takılmamaya çalıştım. Elbette tanrılar açlıktan ölmemize izin vermezdi, hele ki ırkımızın krallığımızdaki en kuzey kıtayı kolonileştirmesine izin veren onlarken. Topraklarımızın büyüğü, donmuş iklimimize rağmen bizi *her zaman* beslemişti.

Ama ağabeyimin geçen yaz yaptığı uyarı kanat çırpır gibi zihnime çarptı. *Belki de konseye gitmeliyim. Kralın dinlemeyeceğini söylüyorlar.*

Tormesh'i her düşündüğümde göğsüme yayılan ağrıyı bastırdım, sonra da yaşlı kadınların yorumlarını bir kenara ittim.

Bu tür konuşmalardan iyi bir şey çıkmazdı. Cailis ve ben bunu çok iyi biliyorduk.

Şehrin kenarına vardığımızda kolumu Cailis'in koluna doladım.

Benzer boydaydık, bu yüzden yan yana yürümek rahattı. "Markette arkamı kolladığın için teşekkürler."

Elimi okşadı. "Her zaman. Zorbalar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun." Yere baktım ve bir kez daha parmaklarımı karıştırdım.

"Vorl yine seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, her z a m a n k i n d e n daha fazla değil." Ama bunu çok hızlı söyledim ve onun yakınlığını kandıracak kadar inanmadım.

Yüz ifadesi karardı.

Köyümüze giden yola ulaştığımızda güneş batmak üzereydi. Eve dönmek için hala uzun bir yürüyüşümüz vardı.

Sonunda dar sokaklardan çıkmak için manevra yaptığımızda Cailis'e "İstersen uçabilirsin," dedim.

"Ve seni yalnız yürümeye mi bırakayım? Asla." Kolumu sıktı.

Suçluluk duygusu yine içimi yaktı ama onunla tartışmadım. Zaten tartışsam da fark etmezdi. O her zaman benim yanımda yürümeyi seçti.

Köyümüzün kenarındaki küçük evimize ulaşmak yavaş bir tempoda iki saat sürdü. Ön bahçeyi kar kaplamıştı ve tek katlı evimizin eski ahşap tahtalarının yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı, ancak çatı sağlamdı ve akmiyordu, pencereler çoğunlukla kırılmamıştı - mutfakta küçük bir bölme dışında - ve şömine yaşam alanını sıcak tutmak için yeterli ısı sağlıyordu. Evimiz sadece dört odalı olmasına rağmen ailemizin eviydi. Cailis ve ben burada büyüdük ve burayı tüm dünyaya değişmezdim.

Arazimizin kenarına vardığımızda Cailis, "Ben ateş yakayım," dedi. Avuç içlerime üfleyerek onları ısıtmaya çalıştım. Yolculuğumuz boyunca yoğun kar yağmıştı ve sıcaklık en az yirmi derece düşmüştü. derece. Giydiğim ince eldivenler kesmiyordu.

"İçeri geliyor musun?" Ben takip etmeyince Cailis sordu.

"Önce bahçeyi kontrol edeceğim. Birazdan içeride olurum."

"Ama fırtına geliyor."

"Biliyorum. Uzun sürmez."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eve elimiz boş geldik diye bu gece bahçede çalışmak zorunda değilsin. Sen de benim kadar yorgun olmalısın."

Gülümsedim, sesimi neşeye zorladım. "Yorgun değilim. İyiyim. Birazdan gelirim." Tartışmasını beklemeden koşmaya başladım.

Yüksek sesle iç çekişini takip etti, ama ben onu daha fazla engellemeden uçmaya başladı. Siyah kanatları onu yerden zahmetsizce kaldırdı ve kalan mesafeyi evimizin ön kapısına doğru süzüldü.

Birkaç saniye içinde içerideydi ve ben olmasaydım saatler önce evde olacağını bildiğim için midem bulandı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, ayak parmaklarıma uyuşukluk yayılırken yerdeki on santimlik taze tozun içinden hızla geçtim.

Arka pencerelerden ışık parlarken evimizin içinden patlama sesleri geliyordu. Cailis ateşe odun yığıyordu ve komşularımızdan birinin bize ateş elementi yakınlığından bir çekirdek vermesi sayesinde saniyeler içinde ateşi harladı. Ardından mutfak dolaplarını karıştırdı, muhtemelen bizim için yiyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Arka taraftaki kulübede durdum ve birkaç bahçe aletini çıkardım. Muhtemelen sabaha kadar bekleyebileceğini -ve Cailis'in buraya sadece suçluluk duygumu yatıştırmak için geldiğini düşündüğünü- biliyordum ama içimden bir ses şimdi akorlis hasadı için doğru zaman olduğunu söylüyordu. Eğer tam zamanında toplanırsa, bu kalın köklü sebze eşsiz bir tatlılığa sahip olurdu.

Kulübenin kapısı, biriken kara karşı çekerek açmaya çalıştığımda itiraz etti. Birkaç kez çekiştirmem gerekti ama çok geçmeden kollarımda birkaç ağır alet vardı. Onları omzumun üzerinden geçirirken avuçlarımda titreşip birbirlerine çarpıyorlardı.

Kızgın görümlü çivit ve lacivert bulutlar yukarıda dönüyordu. Kuzey gökyüzü her geçen saniye daha da kararırken, fırtınanın yaklaşmakta olduğu kesindi. Ama ileride beni bekleyen bahçemin zenginliği yaklaşan kışla ilgili endişelerimi yatıştırdı.

Tarlamın kenarından adımımı attım ve eski bir dostun merhaba demesi gibi sihirli bir ürperti tenimi sardı.

Etrafımda ürünlerim gökkuşağı renklerinde parlıyordu: zümrüt yeşili, parlak deniz mavisi, yanık turuncu, canlı eflatun ve güneşli sarı. Her bir sebze, meyve, tahıl ve bitki, donmuş topraklarımızda *oremle* kutsanmış zengin toprakta gelişti ve bitkilerimi görmek bana eve dönmüşüm gibi hissettirdi.

"Merhaba arkadaşlar," diye fısıldadım. Ellerimi bir dut bitkisinin yumuşak yaprakları üzerinde gezdirerek bir yaprak kopardım ve yaprak boyunca uzanan ince damarları inceledim. Yaprak avucumda kolayca büküldü, bu da hasada hazır olmasına sadece günler kaldığı anlamına geliyordu. "Yakında sana ulaşacağım, ufaklık."

"Şu aletler için yardıma ihtiyacın var mı, tatlı Ilara?" diye seslendi arkamdan bir erkek.

Ardından bir koku çarptı burnuma -karanfil ve tütün.

Kaskatı kesildim ve yaprağı düşürdüm. Gökyüzünden daha fazla kar yağarken yaprak yere düştü ama bahçemde gelişen sihir sayesinde karın çoğu yere düşmeden buharlaştı.

Nefeslerim hızlanıyordu, onunla yüzleşmekten nefret ediyordum ama yüzleşmezsem beni bahçemin kenarına kadar takip edecekti ve orada yalnız, büyüsüz ve onun merhametine kalmış olacaktım.

Bu ilk kez olmazdı.

"Ben iyiyim, Vorl." Onunla yüzleşmek için yavaşça döndüm.

Köyümün başbuğunun pürüzsüz teni bana her zaman bahardaki buğdayımı hatırlatırdı. Soğuk mavi gözleri buzdan bir kalbi saklıyordu ve derimsi ve ağır kaslı siyah kanatları o kadar büyüktü ki neredeyse yerde sürükleniyorlardı. Diğer tüm Solis fae'leri gibi onun da beyaza yakın saçları vardı. Yaklaşan fırtınanın sönmekte olan ışığında belli belirsiz gümüş rengi parlıyordu.

"Neden konsey toplantısında değilsin?" Ona sordum.

Omuz silkti ve kulübeme yaslandı. Eline bir parça ekmek sıkıştırdı ve yavaşça yedi. Kokusu ve görünüşü ...

Öfkelendim. "Görüyorum ki yine evimize girmişsin. Son ekmeğimizin tadını mı çıkarıyorsun?" Omzunun üzerinden hızlı bir bakış attım.

Tabii ki Cailis yatak odasının penceresinden görünüyordu. Çamaşırları kaldırıyordu ve muhtemelen Vorl'un ön kapıdan içeri girip son somunumuza da el attığından haberi yoktu. Büyü ile kutsanmış iri yarı erkek fae, rüzgâr gibi sessizce hareket edebiliyordu.

Vorl ekmeğin son lokmasını ağzına attı, güçlü çenesi hamurlu topun üzerinde çalışıyordu. "Hem de çok. Neredeyse senin kadar lezzetli."

Kulübeden uzaklaştı, parmaklarını birbirine sürttüğünde içinden bir büyü titreşimi süzülürken tam boyuna doğru doğruldu. Büyüsü avuçlarındaki yağ ve kırıntıları temizledi, teni bir kez daha tertemiz oldu.

Onun ne kadar güçlü olduğunu görünce içimi bir anlık kıskançlık kapladı ve bunun için kendimi tekmelemek istedim. Köyümdeki kıskanılacak o n c a fae varken, bu o olamazdı.

"Gece geç saatlere kadar bahçe işleriyle mi uğraşıyorsun?" diye sordu arkamdan başını sallayarak.

Aletlerimi sıkıca kavradım. "Hayır, ben de tam içeri giriyordum. Hava-"

"Bana yalan söyleme, Lara." Sesi buz gibi oldu. Vahşileşti. İçindeki canavar gözlerinde parladı, çünkü o buydu. Kalpsiz, zalim, kindar bir peri canavarı.

İrkildim ve gözlerinde sapkın bir zevk parıldadı.

Zayıflık gösterme. Ona zayıflık gösterme. Omuzlarımı dikleştirerek çenemi yukarıda tuttum. "Yalan söylemiyorum."

O kadar hızlı bir hareket yaptı ki, eli boğazıma kilitlendi ve bir gök gürültüsü yeri sarsarken aletlerim yere düştü.

Beni o kadar hızlı döndürdü ki alem döndü. Bir an geçti, sonra boynumdaki tutuşu sıkılaştınca sırtım kulübeye çarptı. Bariyeri aştığımızdan beri bahçemin davetkâr büyüğü bir anda kayboldu. Kulübenin soğuk kalasları sırtıma vururken buz gibi rüzgâr yanaklarımı ısırdı. Nefes almakta zorlanırken kalbim gümbürdüyordu. Ona karşı çırpındım, elimden geldiğince mücadele ettim ama faydası olmadı.

Vorl beni hep alt etti.

Tüm sert vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar yakınımaya eğildi. Küçük göğüslerim onun güçlü göğsünün altında ezildi ve gözlerindeki sadist ışık büyüdü. Boğazıma bir tıkaç takıldı ama o daha da sıkı ve tıkaç göğsümde sıkışıp kaldı.

"Bana yalan söyleme, tatlı İlara. Bunu yapmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorsun. Tam da bahçenle ilgilenmek üzere olduğunu biliyorum. İkimiz de biliyoruz ki hava senin toprağını etkilemiyor. Yoksa fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Avucunun baskısını artırdı ve ben de onun iri elini daha fazla pençeledim ama yerinden kıpırdamadı.

"Lara?" Kız kardeşimin uzaktan gelen sesi evden geliyordu.

Bir anda Vorl beni serbest bıraktı ve aramızdaki mesafeyi açtı. Nefes nefese kaldım, boğazım yanıyordu, tam kız kardeşim küçük evimizden çıkarken kulübenin arkasından fırladım.

"Kimseye söyleme. Yoksa ne olacağını biliyorsun." Gözlerinde yine o sadist parıltı parladı ve büyüğünün ağır yükü etrafıma yayıldı.

Sıcaklık boğazımı yaktı ve büyü yapmanın kokusu ağır bir bulut gibi üzerime çöktü. Vorl'un yakınlığı illüzyonlar olduğu için açtığı yaraları sakladığını biliyordum. Bu konuda diğerlerinden çok daha başarılıydı.

Cailis küçük bahçemizin keskin, buz gibi karında ilerlerken adımlarını sıklaştırdı. Vorl'u görür görmez olduğu yerde durdu ve

Gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Omuz silktilti. "Köye giderken Lara'nın aletleriyle boğuştuğunu gördüm. Yardım etmeyi teklif ettim."

Cailis'in bakışları toprakta duran ve birkaç çilek sapını büken aletlere kaydı. Dikkatini yavaşça Vorl'un kurnaz olmayan yüz ifadesine geri verdi. "Lara'nın yardıma ihtiyacı varsa, bunu yapabilirim."

Kız kardeşimin parmakları uyluklarına vurdu ve kanatları esnedi. Vorl'a karşı savaşta hiç şansı yoktu ama denerken yenilirdi.

"Vorl da tam yoldaydı, değil mi?" Yüksek sesle söylemeye çalıştım ama sesim boğuk çıktı. Aceleyle bahçeme döndüm ve aletlerimi dut bitkisinden dikkatlice çektim. Sihir etrafımda bulutlandı. Bahçemin topraklarından tanıdık, sıcak, rahatlatıcı bir büyü yayıldı ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafıfledi.

Vorl boğazını temizledi ve ben de ona ve kız kardeşime döndüm. Cailis hâlâ onu izliyordu. Hazır. Hazırdı.

Alay etti. "Başka zaman o zaman."

Vorl kanatlarını esnetti ve gökyüzüne fırlamadan önce bana son bir uyarı bakışı attı.

Kız kardeşimden yayılan enerji buharlaştı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Şerefsiz herifin teki," dedi.

"Öyle."

Yaklaşan fırtınaya rağmen Vorl'un dış hatları rüzgârda bir hayalet gibi görünüyordu. Yüksekten ve hızla uçuyordu, o kadar uzaktaydı ki gökyüzünde küçük bir figür gibiydi. Hayır, bir figür değil. Daha çok yeraltı dünyasından ruhuma zarar vermek için gelmiş karanlık bir iblis gibiydi.

"İyi misin?" Cailis kalan aletlerimi toplamama yardım etti.

"İyiyim. İyiyim," dedim kararlılıkla.

Beni inceledi, yıpranmış giysilerim ve kalın pelerinim uzuvlarımı ve gövdeyi gizlemesine rağmen gözleri boğazımdan aşağı ve vücudum boyunca gezindi. Gerçi boynum açıktaydı ama Vorl'un illüzyon eğilimi güçlüydü ve akorlisimin hasat edilmesi gerektiği kadar emin bir şekilde cildimde çiçek açan çürükleri gizledi.

Kız kardeşime güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "İçeri gir ve sıcak kal. Ben hemen geliyorum. Onları çıkarmak uzun sürmez."

"Ama-"

"Sorun yok, Cailis. Gerçekten öyle." Parlak bir gülümsemeye zorladım.

"Her zaman kurtarılmaya ihtiyacım yok. Yaralı değilim. Gördün mü?"

Kollarımı uzattım ve boynumu daha da eğdim

Boğazım ağrmasına rağmen. Bu o kadar tanıdık bir duyguydu ki farkına bile varmadım. Beni boğmak Vorl'un beni yalnız yakaladığında en sevdiği eğlencelerden biriydi. Çocukluğumuzdan beri böyleydi.

Cailis'in kaşları hâlâ çatıktı ama beni ikinci kez süzdükten sonra sonunda kabul etti.

İçeride kaybolduğunda ve kapı arkasından sıkıca kapandığında, suçluluk duygusu damarlarımda orman yangını gibi yayıldı. Cailis beni Vorl'dan kurtarmak için defalarca uğraşmıştı çünkü diğer köylülerin hiçbiri o vahşi erkeğin bana nasıl eziyet ettiğini bilmiyordu. Onlara anlatmaya çalışmışım. Bir kere. Ancak Vorl'un misillemesi, benden gelebilecek herhangi bir isyanı çabucak bastırmıştı. Ne de olsa o bizim köyümüzün başrahibiydi ve benden çok daha fazla güce sahipti.

Yine de, beni her sıkıştırdığında karşı koymamı engellemedi, ama hiçbir zaman kurtulacak kadar güçlü değildim, özellikle de büyüm olmadığından ve piç bunu bildiğinden. Beni favori kurbanı olarak seçmesinin nedeni de şüphesiz buydu.

Bahçemizde tek başıma, kar rüzgârda savrulurken aletlerimi sıkıca kavradım, fırtına serbest kaldıkça uçu ve savruldu.

Bahçemin büyülü bariyerini aştığımda ise fırtına kayboldu. Küçük toprak parçam beni bağrına basarken tenime bir sıcaklık yayıldı. Bir an durdum, bahçemin ruhuma sızan enerjisinin tadını çıkardım.

Nefesimi sakinleştirmek için kullandım, çünkü zayıf olan olmaktan nefret ediyordum. Farklı olan. *Daha az* olan.

Gerçek bir kusurlu.

Ama bahçecilikte iyiydim ve bu bizi açlıktan ölmekten kurtaracaktı. Günün sonunda, en önemli şey buydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

T Parmaklarım tereyağı kadar yumuşak siyah toprakta gezinirken bahçemin üzerinde fırtına kopuyordu. Olgunlaşmış iri köklü sebzeleri birbiri ardına koparıırken akorise mırıldandım ve usulca şarkı söyledim. yeraltı asması.

Her bir sebzeyi pelerininimin ceplerine doldururken parlak turuncu derisi güneş gibi parlıyordu. Asmanın cömertliğini kesip biçerken, uzun kış boyunca karnımızı doyuracak yaşamı için ona teşekkür ettim.

Öfkeli fırtınaya rağmen, hava o kadar kararana kadar çalıştım ki toprağın içinden kıvrılan kalın sarmaşığı zar zor görebiliyordum. Yirmi metreden fazla çekmişim ama hâlâ sonunu bulamamıştım.

"Annemizin içine iyice girdin, değil mi dostum?" Ona mırıldandım, sonra ayağa kalkıp pantolonumdaki ve pelerininindeki kiri fırçaladım. "Yine de yarın bitirmem gerekecek. Şimdilik ikimizin de dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Büyük bir kova almak için aceleyle kulübeye gitmeden önce akorisi hafifçe okşadım. Bahçemin bariyerini aştığımda kar ve buz tenimi iğneledi. Hava o kadar soğuktu ki bir an için nefesim kesildi.

Fırtınanın ısırın acısına karşı gözlerimi kapatarak dikkatlice bahçeme geri döndüm. Kova etli sebzelerle dolup taşıdığına, ağırlığının altında durmak için mücadele ettim.

Tarlanın dışında rüzgar şiddetliydi ama fırtınaya rağmen bahçem bir vaha gibi parlıyordu, renkler kış manzarasının ortasında canlı ve güzeldi.

"Hoşça kalın dostlarım. Yarın görüşürüz," diye seslendim bahçemin kenarına ulaştığımda.

Kollarım ağrmasına ve sırtımın acımasına rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Karda ilerlerken kovayı sıkıca tuttum ve eve ulaşmak için çabaladım.

Oraya ulaştığımda, ensemde tüylerim diken diken olurken arka kapıyı tekmeleyerek açtım.

Cailis kovayı elimden almak için ateşin yanındaki sandalyesinden fırladığında arkamı döndüm.

"Ne bekliyorsun?" Cailis beni içeri çekmeye çalışırken sordu.

Ayaklarım eşige dikildi. Bahçemizden bana karanlık, soğuk ve dönüp duran kardan başka bir şey bakmıyordu. Ama *bir şeyler* hissediyordum.

Başımı salladım ve tekrar boynumu ovuşturdum. "Hiçbir şey," dedim utanarak. "Bir an için . . . İzlendiğimi sandım ama dışarıda kimse yok. Bir şey yok."

Cailis gözlerini devirdi. "Muhtemelen yorgunsundur. İki saatten fazla çalıştın. İçeri gel ve temizlen." Akoris kovaasına baktı ve gözleri büyüdü. "Ne kadar çok!"

"Dahası da var. Bu sadece bir asmadan."

"Bir mi?" Cailis'in kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Bu yaz altı tane akoris tohumu ekmedin mi?"

"Ben yaptım."

"Yani, bunun *altı katı* olabilir mi? Ama sadece bu kova bile normalde bir düzine asmanın ürettiği kadar."

"Biliyorum. İnanılmaz, değil mi?" Sırıttım. "İlk asmada da hala daha var. O kadar karanlıktı ki bitiremedim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silktim ve nihayet ateşin sıcaklığı yanaklarımı öperken kapıyı arkamdan kapattım. "Anne bizi kutsadı."

Cailis'in yüzünde umutlu bir ifade belirdi. "Eğer gerçekten söylediğin kadar çoklarsa, bu kış kesinlikle aç kalmayacağız."

Kar yüklü pelerinimi çıkardım ve kuruması için ateşin yanına astım, sonra örgülü saçlarımı çözdüm ve parmaklarımı yumuşak buklelerin arasından geçirdim, telleri serbest bırakırken utanç verici siyah rengine bakmadım.

Cailis başını iki yana salladı, kova karşısında donup kalmıştı, yüzü hâlâ bir şaşkınlık maskesiydi. "Çok fazla."

Ellerimi ateşe tuttum, gülümsemem geri dönerken onları ısıttım.

Cailis birkaç akordeon koparıp tezgâhın üzerine koydu, heyecandan içi kıpır kıpırdı. "Bunlar bir tutam şurupla çok lezzetli olacak. Sanırım

biraz kaldı. Siz bulaşık yıkarken ben de akşam yemeği için biraz kaynatayım."

Nemli ellerimi kuruladıktan sonra banyo odasına doğru ilerledim ve pencerenin perdesinden dışarı bakmadan önce kirli kıyafetlerimi çıkardım. Odadaki ateşin üzerinde bir kap su ısıniyordu ve ısınmasını beklerken soğuk havada tüylerim diken diken oldu.

Perde dışarıya bakabilmem için yeterince aralandığında, o garip his tekrar içime doldu. Dışarıda bir şey vardı.

İzliyorum. Bekliyorum.

Ancak fırtına devam ederken camdan bana bakan tek şey kendi yansımamdı.

Titreyerek perdeyi indirdim.

Cailis ve ben köyümüzün tarla mutfağında sıra beklerken kasemi elimde tuttum. Tek odalı büyük ahır, tek barınağımız ve çalışmaya ara verdiğimizde dinlenebileceğimiz bir yerdi. Geniş alanını dolduran ahşap banklar ve sağlam masalar, ayakta geçirdiğimiz uzun günlerden sonra hoş bir dinlenmeydi.

Ahırın dikey duvar çıtaları tam olarak kapatılmadığı için rüzgâr hâlâ uğulduyordu ama mutfağın ocağında her zaman bir ateş yanıyordu ve aşçıların tencerelerinin altındaki alevler havanın soğuşunu alıyordu.

Etrafımda, köyümdeki diğer tarla işçileri sabırla kaplarının dolmasını bekliyorlardı. Sıranın önündekiler şakalaşıp gülerken, arkadakilerin yüzünde sinirli bir ifade vardı. Onlara servis yapıldığında, ekinlere dönmek için zil çalmadan önce yemek için sadece dakikaları olacaktı.

Hafta sonu fırtınası iki gün üst üste şiddetlenip bittiğinde üç fit kar bıraktığından beri zorlu bir sabah olmuştu. Hava akımları çok güçlü olduğu için dünkü fırtına sırasında kimse uçamamıştı ama bugün güneş pırıl pırıl yanıyor ve sonbahar karlarının çoğunu hızla eritiyordu.

Yine de, tarlamızın *orem*'i bile kış aylarında yaygın olduğu gibi karı tamamen temizlemeye yetmemişti, ancak sonbaharda daha azdı, bu yüzden sabahın çoğunu araziden kar kazıyarak geçirdik. Neyse ki, ağır beyaz pul yığınlarının altında bitkiler parlak ve sağlıklı bir şekilde parlıyordu.

Yaprakları gözlerimin önünde genişliyor, saplarını öpen alçak güneşi karşılıyor gibiydi. Bunu görmek her zaman dudaklarıma bir gülümseme getirirdi.

"İyi ki bugün kalın çizmelerimizi giymişiz," dedi Cailis, kanatları kollarının üst kısmını sararak sonbahar soğuşuna karşı ona ekstra sıcaklık verirken.

Başımı örten eşarby sıkılaştırdım ve alnımın üzerinde hala düşük olduğundan emin oldum. Köyümdeki herkes saç rengimi biliyordu ama yine de reklamını yapmaktan hoşlanmıyordum.

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kışın getireceklerini düşündükçe ayak parmaklarım şimdiden kıvrılıyor." İş botlarıma vurduğum ve üzerlerinden kar taneleri düştü.

"Sence bugün et suyunda hiç et var mıdır?" Birnee umutla sordu. Kolunu benimkine doladı, bir kanadını bana sararken beni daha da yaklaştırdı. Köyümdeki tüm Solis fae'leri gibi onun da saçları gümüşü beyaz, gözleri maviydi. Kanatları da kendisi gibi küçük ve hafifti ama yine de üşümüş tenime sıcaklık yayıyorlardı. "Geçen hafta hafta sonundan sonra tarlalara döndüğümüz ilk gün et yediler."

Finnley güldü, sesi alçak ve derindi, ona muzip bir sırıtış attı. "Bunun tek nedeni bir kar tilkisinin yaşlı Dorn'un kümesine girip tavuklarının çoğunu yemesiydi. Karkaslardan kurtarabildiklerini kurtardılar. Bunun ikinci kez olacağına güvenmeyin."

Birnee suratını astı. "Pooh. Ben de bunu dört gözle bekliyordum."

Elini sıktım ve benzer boylarda olduğumuz için bakışlarını göz hizamda karşıladım. "Bir tavşan yakalayıp yakalayamayacağımızı görmek için tekrar avlanmayı deneyebiliriz. Eğer yakalayabilirsek, akşam yemeğinin tadını birlikte çıkarabiliriz."

"Bu teklif beni de kapsıyor mu?" Finnley şakacı bir şekilde bana dirsek atarak sordu.

Cailis gözlerini devirdi. "Hayır, muhtemelen hepsini bir ısırıkta yiyeceksin."

Finnley bir elini geniş göğsüne götürdü. "Şişman olduğumu mu söylüyorsun?"

Fazla kilolu olmayan iri gövdesine baktım. Köyümüzde Finnley'den daha iri olan tek kişi Vorl'du ve onların heybetli erkeksi yapıları yumuşak olmalarından kaynaklanmıyordu.

Cailis bir kahkaha attı. "Keşke şişman olma lüksümüz olsaydı."

Birnee kıkırdadı, sesi kırıslara kadar ulaştı.

Vorl ahırın köşesinden bana bakıyor, gözcülük yaparken metanetini koruyordu. Köyümüzün başbuğu olarak asıl görevi, işlerin zamanında yapılmasını ve ürünlerimizin Kış Mahkemesi'nin üç aylık şartını karşılamasını sağlamaktı; bu da aslında yeterince hızlı çalışmayan herhangi bir tarla işçisine zorbalık etmek ve aşağılamak için izin verilen her fırsatı kullandığı anlamına geliyordu.

Hareketlerimi takip ederken homurdandım. Elbette, çok çalışmama rağmen onun en sevdiği kurban bendim. Etrafta başkaları olduğu sürece tarlada bana asla fiziksel olarak saldırmazdı, ama yalnızken bu başka bir hikayeydi.

"Neden bir günlüğüne de olsa beni rahat bırakmıyor?" Birnee ve Finnley yaklaşan kış yarışları ve gelecek ay başkentte gerçekleşeceğini duydukları bir kraliyet davası hakkında konuşmaya daldıklarında nefesimin altında kız kardeşime mırıldandım.

"Onu görmezden gelin. Burada sana zarar veremez," diye yanıtladı Cailis.

Boğazımı parmakladım. Vorl'un bahçeme yaptığı ziyaretin üzerinden iki gün geçmesine rağmen, illüzyon büyüsü hâlâ geçerliydi. Cildim boyunca çiçek açtığını bildiğim hassas çürükler gözle görüleliyordu, ancak bölgeye yapılan herhangi bir baskı beni irkiltiyordu.

İç çekerek elimi bıraktım ve et suyu sıramız yaklaşırken pelerinimi daha sıkı sardım. Bir bakıma Vorl'un yakınlığı bu kadar güçlü olduğu için şükrediyordum. Aksi takdirde herkes bana ne yaptığını görecekti, bu da onlara sadece kusurlu olduğumu ve karşı koyacak sihrim olmadığını hatırlatacaktı.

Sıcak et suyunun kokusu havaya karıştı ve midem beklentiyle homurdandı. Önümüzdeki iki yaşlı fae erkeği kaselerini uzattı ve ben de benimkini parmakladım. Sırada ben vardım.

Her bir tarlaya eliyle servis yaparken Krisil'in yüzünü buhar kapladı. Et suyunun sıcaklığı etrafında yükselirken kanatları sırtına yakın duruyordu.

Krisil, ekmek dağıtan aşçı Evis'e, "Dün Firlim'de olduğunu ve bölgemizdeki tüm köyleri teker teker dolaştığını söylüyorlar," dedi. "En son Coolisbar'da görülmüş."

"Coolisbar?" Evis erkeğe vermek için bir parça ekmek alırken cevap verdi. "Buradan sadece otuz dakikalık bir uçuş mesafesinde. Ama orada sadece bir tarla var. Veliaht prens neden onları ziyaret etsin ki?"

Sustum. *Veliaht prens mi?*

Krisil kaseme et suyu doldururken omuz silkti ve bana şöyle bir baktı. "Bu sadece duyduklarım. Söylentiler olabilir. Sezonun bu döneminde başkentten birinin bu kadar doğuda olması garip olurdu."

Saray soyluları, her üç ayda bir topraklarımızın hakkını gönderdiğimiz sürece genellikle bu tarafa geçmezler ve bildiğim kadarıyla Prens Norivun, Mervalee Bölgesi'nin ekili arazilerine hiç ayak basmadı."

Göğsüm sıkışırken ellerim yumruk oldu. Veliaht prensle hiç tanışmamıştım. Onu hiç görmemiştim bile. Cailis ve ben onun korkunç yakınlığının getirdiği ölüm ve yıkımı bizzat bilmemize rağmen, sadece adını duymuştum.

"Neden burada olduğunu düşünüyorsun?" Evis yeni bir somun ekmek alırken sordu.

"Sana söyleyemem ama sorduğunu duydum-" Krisil'in kepçesi tam Cailis'in kâsesinin üzerinde durdu ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Oh, Cailis ve Ilara, sizi orada görmedim."

Kalbimin düzensiz atmasına rağmen ince bir gülümsemeyi başardım.

Evis tabağıma bir parça ekmek koydu. "Krisil, prens neden-"

Krisil boğazını temizledi ve ayağını Evis'in ayağına vurdu. Evis kaşlarını çatı. "Lanet olası alemde neden sen-"

Krisil tekrar boğazını temizledi ve başını bana ve Cailis'e doğru eğdi. İkimiz de sessizce onların önünde durduk.

"Oh, Seary kızları." Evis bize garip bir gülümseme verdi. "Um, ekmek? Buyurun. Hatta bugün ikinize de fazladan vereceğim." Aşçı aceleyle en büyük iki ekmek parçasını tabaklarımıza, et suyu kaselerimizin yanına bıraktı.

Cailis ve ben sırayı terk edip her zaman oturduğumuz masaya doğru gitmeden önce acı dolu bir bakış paylaştık. Birnee ve Finnley de hemen arkamızdan geldiler; her ikisi de Firlim'in sadece birkaç hafta sonra yapılacak sonbahar balosu hakkında konuşmaya başlarken aşırı parlak gülümsemeler takınmışlardı. Hiçbirimiz baloya gitmemiştik ama bu bizi balo hakkında konuşmaktan alıkoymamıştı, her ne kadar Finnley balonun kıtadaki en sıkıcı konulardan biri olduğunu söylese de.

Ama arkadaşlarımızın bizi Krisil ve Evis'in anlattıklarından uzaklaştırmaya çalıştıklarını bilsem de, Cailis de ben de kimin ne giyeceği ve kiminle dans edeceğine dair her zamanki şakalaşmamıza girmekte zorlandık. Bunun yerine, sessizliğimiz acı verici bir şekilde garipleştiğinde sadece mırıldandık ve başımızı salladık.

Finnley sonunda, "Onun gerçekten burada olmasına imkân yok," diye ağzından kaçırdı. "Muhtemelen söylentidir. Köylerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Fin!" Birnee tısladı.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Neden hayalet görmüş gibi göründüklerini hepimiz biliyorken neden lafı dolandırıyoruz?"

Masanın altında Cailis'in eli benimkini buldu. Çiğnediğim ekmek boğazıma takılmış gibi hissederken onu sıkıca kavradım.

"Fin, tek kelime daha etme. C i d d i y i m !" Birnee uyardı, mavi gözleri onu hançerliyordu.

Sonunda iç çektı ve tabağımdaki ikinci ekmek parçasına doğru başını salladı. "Bunu yiyecek misin?"

Elimi u z a t t ı ğ ı m d a Birnee gözlerini devirdi. Ama onu azarlayamadan ahırın kapısının dışından ağır çizmelerin sesi geldi.

Vorl duvardan uzaklaştı, tam kapı açılırken kaşları çatıldı.

Kuzeyden gelen hafif bir rüzgârla içeriye kar yağdı ve birkaç köylü feryat figan bağırarak şikâyetle bulundu. Ancak yeni gelen kişi eşikten adımını atar atmaz ve dışarıdaki kardan yansıyan kör edici güneş gözlerimizden saklanır saklanmaz tüm oda sessizliğe gömüldü.

Uzun boylu erkek odayı tararken kalbim göğsümde gümbürdedi, safir gözleri daraldı ve derisinden emredici, güçlü bir aura yayılırken değerlendirdi. Devasa kaslı, siyah kösele kanatları sırtına yakın bir yere sıkıştırılmıştı ve odanın etrafındaki köylü erkekleri cüce gibi görünüyordu.

Yeni gelen Kış Sarayı'nın renklerini giyiyordu: siyah, gümüş ve mavi. Kalın bir tunik geniş göğsüne kadar uzanıyor, sarayın mührü kolunda gururla sergileniyordu.

Cailis'in eli benimkini daha da sıkı kavrarken tüm vücudumu hafif bir ter tabakası kapladı.

İri erkeğin etrafındaki herkes eğildi, geri kalanımız da başımızı öne eğdik.

Çünkü Kış Sarayı'nın veliaht prensi az önce köyün ahırına girmişti, Karanlığın Getiricisi'nin kendisi ete kemiğe bürünmüş olarak aramızda duruyordu.

Bu da söylentilerin doğru olduğu anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

"W Burada yetkili kim?" Prens Norivun Deema Melustral Achul, kralın ilk oğlu, Karanlığın Getiricisi, kıtanın Ölüm Efendisi, Prinavee Bölgesi'nin oğlu ve veliaht prens ve varis

Kış Sarayı'nın tahtına, odayı tararken sordu. Derin sesi göğsümde yankılandı ve kalbim daha da sert attı.

"Prensım." Geri kalanımız sessizce beklerken Vorl hemen başını eğdi, kimse hareket etmiyordu. Kimse nefes almıyordu. "Yetki bende. Bu gerçekten bir onur, prensım."

Kar, Prens Norivun'un başının tepesini kaplamış, ılık gümüş rengi saçlarındaki pullarla dans ediyordu. Saçlarının üst yarısı yüzünden uzaklaştırılmış ve abanoz derisinden bir bantla başının arkasında sabitlenmişti. Saçları omuzlarının hemen altına düşerken, güçlü çenesi odayı tararken çalışıyordu. Arkasında dört güçlü muhafız bekliyordu.

Parmaklarım yukarı doğru hareket etmek ve eşarbımı daha fazla sabitlemek için kaşınıyordu, ancak göğsümde derin bir öfke çiçek açmaya başladığında kız kardeşimin elini masanın altında daha sert sıkmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Bu asil, bu *peri* tüm kalp kırıklıklarımızın sebebiydi. Ondan öylesine güçlü bir intikam duygusuyla nefret ediyordum ki zar zor nefes alabiliyordum. Kış Sarayı'nın veliaht prensi olmasını boş verin. O benim kişisel düşmanımdı. Bunu bilmese bile.

Prens Norivun Vorl'a ayağa kalkmasını işaret etti. "Geçtiğimiz ay ne kadar verim aldınız?"

Köy arşonu doğruldu ve kanatları içeride kalsa da onları hafifçe kaldırarak etkileyici yüksekliklerini tam olarak ortaya koydu.

göster. "Bu ay geçen aya göre yüzde yirmi daha fazla ürün elde ettik." Vorl'un sesi sanki bütün gün eğilip toprağı işleyen, ekinlerle ilgilenen ve köyümüzün refahından bizzat sorumlu olan kendisiymiş gibi övünge bir hal aldı. "Yaz mevsiminden başarılı bir geçiş oldu, geçen sezondan daha başarılı."

Prensın kaşları birbirine yaklaştı. "Peki ya teknikleriniz, farklı bir şey yapıyor musunuz?"

Vorl başını eğdi. "Hayır, prensim. Her zaman olduğu gibi çalışmaya devam ediyoruz."

Prens odayı tekrar taradı, ancak bu sefer dikkati her bir işçiye odaklanmıştı, çelik bakışları her seferinde bir kişiye odaklanıyordu, sanki yeterince sert bakarsa, her köylünün içinden gerçekte kim olduklarını görebilirdi.

Bakışlarım yere düşerken sığ nefesler göğsümü kaldırdı. İçimde dönüp duran öfkeye rağmen kıpırdamadım, her ne kadar içimden yerimden kalkıp odanın diğer ucuna fırlamayı ve Karanlığın Getiricisi gözünü bile kırpmadan Vorl'un sopasıyla prensin suratını dağıtmayı hayal ediyor olsam da. Bu çok vahşi bir düşünceydi, bana hiç uymuyordu ama bu erkekten *nefret ediyordum*.

Cailis'in tutuşu sıkılaştı ve kız kardeşimin de öfke dolu bir intikam hayal edip etmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Prens herkesi değerlendirirken dakikalar geçiyordu. O kadar çoktık ki neden zahmet ettiğini merak ettim. Vorl'un dediği gibi, verimimiz yüksekti. Köyümüz sarayın talep ettiklerini karşılıyordu, bu yüzden prensin burada bizi sorgulaması ve tekniklerimizi sorgulaması hiç mantıklı değildi.

Prens Norivun'un bakışlarının ağırlığını nihayet üzerimde hissettiğimde sıcaklık ensemden yukarı tırmandı. Sanki gerçek bir varlığı varmış gibiydi, sanki büyü bir kışın üzerinde bana doğru dönüyordu ve ben itaatkâr bir boyun eğişle beklerken başörtülü başıma bir güç parıltısıyla düşüyordu.

Ama prensin ilgisi Cailis'e, Birnee'ye ya da Finnley'e kaymak yerine hiç azalmadı. Bunun yerine, güçlü aurasının her bir zerresinin uyuşturan bir netlikle bana odaklandığını hissettim.

Ağır ayak sesleri yükselmeye başladığında kimse kıpırdamadı. Önce bir adım, sonra iki, sonra üç ve giderek hızlanan bir tempoyla tahta döşemeleri geçerken daha da fazla.

Siyah çizmelerinin uçları aniden görüş alanımda belirdi. Tam önümde durdu.

Sıcak olmamama rağmen sırtımdan boncuk boncuk ter damlıyordu ama presten yayılan enerji, nefesimi boğmakla tehdit eden bir örtü gibi beni bulandırmaya devam ediyordu. Ondan dalga dalga güç yayılırken gözlerimi sıkıca kapattım ve ilk defa kıtanın ondan neden korktuğunu anladım. Hayatımda hiç kimseden bu kadar büyü hissetmemiştim, Vorl'dan bile.

Prens tepki vermeden onu alt edeceğime dair önceki hayallerim soldu ve öldü. Bir çocuğun romantikleştireceği kadar aptalca bir hayaldi. Ama artık çocuk değildim. Yirmi dört kış, büyüsüz, kanatsız, zayıf ve köyüm için bir varlıktan çok bir yüküm, yine de burada doğmuştum ve kusurlu durumuma rağmen onlardan biriydim, bu yüzden yararlı olmak için elimden geleni yaptım.

Çoğu beni olduğum gibi kabul etmeye başlamıştı ve diğer fae'ler büyüyüp olgunlaştıkça ve aslında bana acıdiklarını fark ettikçe, yani neredeyse hepsi, gençliğimdeki alay ve zorbalıklar azalmıştı. Bazı iğrenç olanlar hala yorum yapıyordu ve bir de Vorl vardı.

Yine de her gün elimden geldiğince değerli olduğumu kanıtlamaya çalıştım, her ne kadar Annem bana fazla bir şey bahsetmemiş olsa da.

Ama burada, Karanlığın Getiricisi'nin önünde, hafif formumun sahip olmadığı eksik büyümün her zerresini hissettim.

Bu erkekten önce ben bir hiçtim.

"Bana bak, kadın," diye emretti, sesi sinirli ve kısaydı.

Başımı yavaşça kaldırdığımda Cailis'in tırnakları içime battı. Bakışlarım prensin kalın çizmelerini, ağır kaslı kalçalarını, düz belini ve geniş göğsünü taradı. Giydiği her şey çökmüş ve güzeldi. Siyah tuniğinin kalın kumaşı binlerce küçük dikişle birbirine geçmişti, o kadar pürüzsüz ve sıcak görünüyordu ki en iyi yünden yapıldığını anladım. Karmaşık süslemeler göğsünden ve sırtından geçen deri kayışları süslüyordu ve o kadar mükemmel dikilmişlerdi ki ancak yaratılışla kutsanmış bir terzinin elinden çıkmış olabilirlerdi.

Sıkı belinin arkasından bir metal parıltısı görünüyordu ve her iki yanında, pençe uçlu siyah kanatlarının her birinin altında birer kılıç taşıdığını fark ettim.

Yine de prens, sanki hiçbir şey değilmiş gibi bu kadar şık giyiniyordu. Sanki rahat duruşu ve henüz bakışlarıyla tanışmamış olmamdan duyduğu sıkıntı göz önüne alındığında önemsizmiş gibi.

Çenem tekrar sıkıldı ama herhangi bir duygu göstermeyi reddettim. Sadece bir düşünceyle beni öldürebileceğini bilsem bile onun önünde sinmeyecektim.

Başımı son bir kez kaldırarak, onun bakışlarını korkusuzca ve cesaretle karşıladım.

İkiz yıldız havuzları gibi parlayan kobalt gözleri bana bakıyordu. Gözleri kısıldı ve veliaht prense gösterdiğim küstahlık karşısında bir an için kendime geldim.

Cailis tırnaklarını bana daha sıkı geçirdi ve irkildim ama bu erkeğin neler yapabileceğini hatırlatmak için yeterli bir uyarıydı.

Neyse ki bu olay aklımı başıma getirdi çünkü bugün ölmek isteyeceğim son şeydi ve bu da kız kardeşimi ailesinden geriye hiçbir şey kalmadan yalnız bırakacaktı.

"Prensim." Başımı eğdim ve bakışlarımı kaçırdım. Çenesinde küçük bir çentik vardı, pürüzsüz cildindeki tek kusur buydu.

Prense eşlik eden dört erkek muhafız hâlâ kapının yanında duruyordu, kapı çerçevesine ve ahır duvarlarına yaslanmış gibi rahat bir duruşları vardı ama tetikte olan yüz ifadeleri hiçbir şeyi kaçırmadıklarını gösteriyordu.

Prensin sert ama dolgun dudakları birbirine yapıştı ve dikkatim onun ağzına kaydı. Elbette, sadece kıtanın Ölüm Efendisi değil, aynı zamanda kesinlikle güzel bir fae erkeği olacaktı. Bu durum ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

"Ayağa kalk." Verdiği tek emir öylesine otoriterdi ki, kendisine sorgusuz sualsiz itaat edilmesine alışkın olduğunu biliyordum.

Cailis beni bırakmadan önce son bir uyarı sıkması yaptı ve ben de bacaklarımı hızla bankın üzerinden kaydırarak onun önünde yükseldim.

Sırtımı dik tuttum ve gözlerimi çenesine diktim ama yine de boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Uzun ve dik dursam bile köprücük kemiklerine ancak gelebildim.

Kısa bir an için bakışları boğazıma, Vorl'un illüzyon yakınlığıyla bulanıklaşan ve çürüklerimi gizleyen bölgeye kaydı.

"Eşarbını çıkar."

Kalbim boğazımda düğümlendi. "Prensim mi?"

Gözleri kapandı ve içinden bir öfke dalgası yayıldı. "Kaldırın.

Senin. Eşarbın."

Odanın içinde bir fısıltı telaşı patlak verdi ama Vorl'dan gelen keskin bir bağırış onları susturdu.

Önce kız kardeşime, sonra Birnee'ye ve son olarak da Finnley'e baktım. Kız kardeşimin yüzündeki korku büyürken, hepsi gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Titreyen parmaklarımla ellerimi enseme götürdüm ve eşarbımı yerinde tutan düğümü yavaşça çözdüm.

Eşarp düştüğünde saçlarım utanç verici bir abanoz şelalesi halinde omuzlarımdan aşağı ve göğüslerimin etrafına döküldü.

Prens kıpırdamadı. Dikkati kanatlı kaşlarımda, kulaklarımın ucunda ve sonra da saçlarımda gezinirken bakışları hiç kırılmamıştı.

Bütün köylüler etrafımızda donmuş bir şekilde oturuyordu.

Kışlık Saray'ın veliaht prensi topuğunu hızla çevirerek bana sırtını döndü.

Şimdiye kadar gördüğüm en kalın kanatlara bakarken gözlerim büyüdü. Bu uzantıların yüksekliği şimdiye kadar karşılaştığım tüm kanatlardan daha yüksekti.

Prens omzunun üzerinden baktı, ifadesi buz gibi soğuktu. "Benimle geliyorsun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

"N o!" Cailis oturduğu yerden sıçradı ve önümde konumlandı. Nefes alış verişlerim hızlanırken inkâr içimi sarstı. Şüphesiz onu doğru duymamıştım.

"Onu götürmüyorsun! O yanlış bir şey yapmadı!" Cailis bağırdı.

Ama prens sadece kapıya doğru yürüdü. Adımları hiç duraksamadı. Ona cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

"Cailis," diye fısıldadım, köylülerin geri kalanı şok olmuş ifadeler takınırken. *Aşağıdaki Anne, bu gerçekten oluyor mu?*

"Yapamaz!" Cailis feryat etti.

Omuzlarından tuttum. "Cailis! Yapma. *Lütfen yapma.* Seni de kaybedemem." Çünkü prensle savaşırsa, prens hiç düşünmeden onu öldürecekti.

"Ama o nasıl-" Kanatları önce açılıp sonra geri çekilirken bir hıçkırık göğsünü sarstı. "Sen de mi?"

Prens, Cailis'in benim tek akrabam olduğunu bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi Vorl'a, "Son maaşının en yakın akrabasına verilmesini sağla," dedi. "Geri dönmeyecek."

Olmayacak mıyım? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Prensim, ben ne yaptım?" Seslendim.

Prens başını dört muhafızına doğru eğdi ve sessizce konuşmaya başladı, yalvarışım tamamen göz ardı edildi.

"Hayır, hayır, hayır," diye feryat etti kız kardeşim. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti, yüzünü boynuma gömdü.

Prensin az önce söylediklerinin şoku Tala Denizi'ndeki gelgit dalgası gibi üzerime çökerken ona sıkıca sarıldım. *Geri dönmeyecek.*

Ama *neden?* Beni öldürmek mi istedi? Beni tutuklamak mı? Farklı olduğum için beni bitirmek mi?

Sanki benden eşarbımı çıkarmamı istediğinde beni gümüş saçsız bulacağını biliyordu, ama ne zamandan beri dışlanmış olmak Kış Mahkemesi'nin müdahale etmesine neden oluyordu?

Düşüncelerim zihnimde bir kasırğa gibi dönüp duruyordu.

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadım. "Mahkemeye karşı kesinlikle *hiçbir şey* yapmadım. Beni götürmesine nasıl izin verilebilir?"

Cailis daha sert hıçkırdı.

"Prens seni çağırdı," diye seslendi Vorl köşeden. Gözlerinde bir parıltı vardı ve eğer direnirsem beni dize getirmekten zevk alacağını biliyordum.

Kız kardeşime daha sıkı sarıldım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım ve saçlarını okşadım. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Lütfen bunu bil kardeşim. Seni her zaman seveceğim."

Birnee'nin gözleri yaşarırken ve Finnley'in gözleri acıma hissiyle dolarken bir hıçkırık daha bedenini sarstı. Ocaktaki ateş titrerken odanın geri kalanı sessizdi. Servis sırasındaki Krisil ve Evis her şeyi ağzı açık izliyordu.

"Ona iyi bakın. Bana bunu yapacağınıza söz verin," dedim Birnee ve Finnley'e. Kız kardeşim kollarımda daha büyük bir karmaşaya dönüşürken.

Finnley hızlı bir hareketle ayağa kalkıp ikimizi de kucakladığında Birnee hızla başını salladı. Geniş ve kaslı kolları sıcak ve rahatlatıcı bir his veriyordu. Tormesh gittiğinden beri benim için bir kardeş gibiydi, hatta daha da fazla. Ama Finnley'nin genelde takındığı o şakacı ifade -ki ağabeyim de Cailis ve benimle acımasızca dalga geçerken bu ifadeyi takınırdı- yoktu. Stoacı bir kararlılık yüzünü kaplamıştı.

Birnee'den yumuşak bir feryat geldi ve sonra o da oradaydı, köyümüzün geri kalan işçileri bize bakarken hepimiz birbirimize sarıldık. Dördümüz çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaştık ve Cailis'in Birn ve Fin'e şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Birbirimize daha sıkı sarıldık.

Ölüm Efendisi incelmış dudakları ve sert bakışlarıyla duruyordu ama Kış Sarayı'na ve varisine lanet olsun. Kız kardeşimin elinde kalan tek ailesini de elinden alıyordu.

Ona ters ters bakarak sırtımı döndüm ve kız kardeşimin yanaklarını avuçlarımın arasına aldım.

Prensın muhafızlarından biri, saçları kafasına yakın kesilmiş olanı, yüksek sesle, "Prens bizimle gelmenizi talep etti. Eğer şimdi kendi isteğinizle gelmezseniz, güç kullanmak zorunda kalacağız."

Vorl'un omuzları gerildi, eli sopasına gitti.

"Güçlü kal, Cailis." Finnley'e dönüp yüzünü onun göğsüne gömerken onu alnından öptüm. Birnee bana yalvaran son bir bakış attı. "Ona iyi bak," diye yalvardım. "Lütfen."

Kız kardeşimin omuzları ve kanatları her hıçkırıktaki aşağı yukarı hareket ederken Birnee ve Finnley ciddiyetle başlarını salladılar.

Dik durarak, beni boğmakla tehdit eden acıyı bastırdım. Köyümüzdeki en zayıf peri olabilirdim ama artık bunun beni tanımlamasına izin veremezdim. Burada değil. Şu anda değil.

Prens ve muhafızlarına doğru sert adımlarla yürürken Vorl'un odağı beni yaktı. İçimi bir anlık histeri kapladı ama neredeyse dudaklarımdan dökülecek olan ironik kahkahayı zapt etmeyi başardım. Köyde ben olmasaydım, Vorl şimdi kime eziyet edecekti?

Köyümün archon'unun yüz ifadesi karışık duygularla doluydu. İnançsızlık. Öfke. Hatta belki de kızgınlık. Ama eli sopasının üzerindeydi, sadece karşı çıkmamı bekliyordu.

Prens Vorl'a sert bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. Prensın bakışları bir anlığına tekrar boğazıma kaydı.

"Bu taraftan," dedi prensın muhafızlarından biri. Kapıya doğru eliyle işaret ederken sırtından bir örgü sarkıyordu.

Prens bir-sekiz yaptı ve ben de körü körüne takip ettim, bir ayağımı diğerinin önüne koyarken ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu.

"Prensım?" Prens Norivun'a tekrar seslendim. Üzerimde yükseliyordu, gece yarısı kıyafetleri obsidyen gibi parlıyordu. Aurası ölüm ve şiddet çılgınlıkları atıyordu ama ben yine de ona yaklaştım. "Eğer saraya karşı bir şey yaptıysam, sizi temin ederim ki bu tamamen cehaletten kaynaklanmıştır. Lütfen bana ne yaptığımı söyleyin ki bunu düzeltebileyim."

"Mahkemeye karşı hiçbir şey yapmadınız." Bir çift esnek deri eldiven giydi ve ahırdan çıkıp gözden kayboldu. Masumiyetimi kanıtlayan sözleri söylerken bana bakmamıştı bile.

Şaşkınlık dilimi dondururken çenem düştü. Kırpılmış beyaz saçlı muhafız, Prens Norivun'un ardından beni kapıdan içeri itti ve neredeyse

Bir rüzgâr göğsüme çarptığında buzun üzerinde kaydım, ancak muhafızlarının geri kalanı bize katılıp kapıyı arkamızdan kapatırken kendimi düzeltmeyi başardım.

Tarla mutfağının içinde bir konuşma patlak verdi. Kimsenin ne dediğini çözemiyordum ama fısıltılarının ve tıslamalarının neyi ima ettiğini tahmin edebiliyordum, yine de kimse neler olduğunu görmek için kapıyı açmaya cesaret edemiyordu. Birkaçını pencerenin yanında gezinirken yakaladım, sanki Firlim'in pazarında bir yan gösteriymişim ve eğlence için ödeme olarak birkaç rulib düşürüp düşürmeyeceklerini tartışıyorlarmış gibi.

Prens şimdi yakınlığını benim üzerimde kullanırsa, bu gerçekten bir gösteri olur.

Hızlı da olsa.

Güneş etrafı aydınlatırken titreyerek kollarımı kendime sardım. Tarlanın *oremle* aşılarmış topraklarının dışında durduğumuz için hava buz gibiydi.

Güneşin kar üzerindeki yansıması manzarayı göz kamaştırıcı hale getirirken görüşümü korumak için bir elimi kaldırdım. Vadide bir rüzgâr daha esti ve atkım olmadan saçlarım yüzümün etrafında uçuşurken soğukluk iliklerime kadar işledi. En son ne zaman dışarıda bu kadar açıkta kaldığımı hatırlayamıyordum. Evimden asla kapüşonlu pelerininim ya da başörtüm olmadan çıkmazdım.

"Başkente nasıl gideceğiz prensim?" diye sordu muhafızlarından biri. Orta boylu ve gür beyaz sakallıydı ama duruşu sağlam, elleri büyüktü ve tıpkı prens gibi kanatlarının altından iki kılıç çıkıyordu.

Prensın tüm muhafızları benzer yaşlarda görünüyordu ve sarayın özel renklerini giyiyorlardı. Genç, güçlü, eğitimli askerlerdi ve şüphesiz bu silahları nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Prens soğukkanlılıkla bana baktı ve duygusuz bir maskeyle bedenimi değerlendirdi. "Kanatlarınız yok."

İrkildim. Bu herkesin görebileceği bir şeydi, ancak biri bunu bu kadar bariz bir şekilde belirtmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Çok gözlemcisin." İçimdeki öfke yeniden kaynamaya başladığında bu keskin yorum dilimden fırlatılmış bir ok gibi kayıp gitti.

Sakallı muhafız kaşlarını çatı ve bir adım öne çıktı. "Ne cüretle
_"

Prens Norivun elini kaldırdı. "S o r u n yok, Sandus. Eminim o saygısızlık etmek istemedim." Sesi buz gibi oldu ve etrafındaki sihir kıpırdandı.

Ne yaptığının farkına vararak donup kaldım. Böyle bir küstahlık, her ne kadar suçsuz olsam da, büyük ihtimalle ceza almamı sağlayacaktı ama masumiyetimin bir önemi yoktu. O veliaht prensti ve prens dilediğini yapabilirdi. Beni almak için bir nedene ihtiyacı yoktu ve prensin ailemi parçalaması, beni evimden zorla çıkarması ve bu süreçte kız kardeşimi yok etmesi ya da her şeyin ötesinde beni aşağılaması kimsenin umurunda değildi. Tüm bunları bir hevesle yapıyor olsa bile, saraya karşı hiçbir şey yapmamış olsam bile, bunun bir *önemi yoktu*.

Bu şok edici farkındalık derin ve sakinleştirici bir nefes almamı sağladı. Çünkü şu anda ve burada ölmek kız kardeşime hiçbir şekilde yardımcı olmayacaktı. Cailis'in güvende kalması ve hayatına huzurlu ve umarım mutlu bir şekilde devam etmesi gerekiyordu, ancak tacı hor gören kasıtlı eylemler yüzünden ölürsem, dünyası paramparça olacaktı.

Şaşırtıcı bir netlikle, bana neye mal olursa olsun, hayatta kalmanın kız kardeşim için en iyi şey olduğunu biliyordum. Güvende kalmalı, nefes almaya devam etmeli ve mümkünse ona geri dönmeliydim. Bu da gururlu ya da aptalca bir şey yapmamam gerektiği anlamına geliyordu.

"Özür dilerim prensim." Başımı eğdim, kelimeler dilimde asit gibiydi. "Birisi bunu belirtmeyeli uzun zaman oldu."

Uzun boylu, zayıf erkek, saçları kafasına yakın kesilmiş olan, alay etti. "O bir fae bile mi? Kanatları yok ve saçları da-" Başını salladı. "O nasıl Solis olabilir?"

Prens hiç tereddüt etmeden elini yüzüme götürdü. İşaret parmağını şakağımda gezdirdi, bir tutam saç parmağına dolayıp geri kaldırırken dokunuşu tüy gibiydi.

Sersemlemiştim, kıpırdamadım.

Prensin derisi boyunca ağır bir büyü titreşiyor, muazzam gücü tek bir parmak ucunun altında toplanıyordu.

Prens açıkta kalan kulağıma, ucundaki hassas noktaya doğru başını salladı. "O bir Fae."

Zayıf erkek kaşlarını çattı. "Ock, ama Solis fae değil, Nulus ya da Lochen fae değil, ve kesinlikle Silten değil."

Prens elini bıraktı. "O bir Solis fae'si, Nish," diye cevap verdi sert ama bıkkın bir ses tonuyla.

Nish ağzını kapattı ve daha az tartışmacı bir tavırla, "Evet, prensim," dedi.

Prens bana "Yakınlığın nedir?" diye sordu.

Soğuk rüzgâr etrafımızda esmeye devam ederken yanaklarım bir kez daha kızardı. "Benim yok."

"Yakınlığı ya da kanatları yok ama yine de Solis mi?" Nish başını salladı. "O zaman uçamıyorsa ve büyüğü yoksa onu başkente nasıl götüreceğiz? Mistphasing söz konusu bile olamaz."

Mistphasing'den, yani sadece büyüyle bir yerden başka bir yere geçebilme yeteneğinden bahsettiğinde gözlerim açıldı. Çoğu fae bunu yapabilecek kadar büyü barındırmazdı.

"Sisfaz yapabiliyor musun?"

Nish sırtıttı. "Hepimiz öyleyiz, ama yine de büyüğü kontrol altında tutmalısın, yoksa seninle karşı karşıya gelemez."

Prens Norivun çenesini okşarken aşağılanmışlık duygusu bir kez daha içimi yaktı. Bu hareket dikkatimi çenesindeki o küçük yarığa çekti. Kalbim çılgınca çarparken hiç duraksamadan beni inceledi. Beni karmaşık bir bulmaca çözer gibi incelemekle kalmamış, sanki bana her şeyi yapmaya hakkı varmış gibi saçımı okşarken bana dokunmuştu da.

Dudaklarım inceldi.

"Gerçekten hiç yakınlığın yok mu?" dedi sonunda. "Hayır, yok."

Bakışlarında bir şey titreşti ama çözemeyeceğim kadar çabuk kayboldu. Prens elini bırakarak bir kaşını kaldırdı. "Sanırım uçamıyorsan ve buğulanma denklemin dışındaysa seni taşımam gerekecek."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Beni *taşımak* mı?"

Bir kaşını kaldırdı, yüz hatlarında bir parça eğlence belirdi. "Daha iyi bir fikrin yoksa tabii?"

Başkente olan uçuş boyunca onun kollarında olacağımı düşününce ağzım kurudu. Ailemi yok eden eller tarafından tutulmak ...

Derin, sakinleştirici bir nefes daha aldım, sonra aklıma bir çözüm geldiğinde bıraktım. "Bir domal'a binebilirim prensim."

"Bir domal?" Sandus başını salladı. "Solis fae'leri domallara binmez. Domallar Nulus fae'leri içindir, *daha zayıf* fae'ler." Kıtamızın güneyinde yaşayan ve dört toynak üzerinde dört nala koşan ve hoşnut olmadıklarında kişneyen hayvanları düzenli olarak yola çıkaran fae'ler hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyarak alay etti.

Domallar kıtamızda yaygın değildi, ancak bazı Solis fae'lerinde vardı. Bu büyük yaratıklar, büyüün kullanılamadığı zamanlarda malları vagonlarla taşımak için kullanışlıydı.

Sertleştım ama ses tonumu sabit tutmak için kendimi zorladım. "Sen nasıl uygun görürsen o zaman."

Prens Norivun bana bir adım daha yaklaştı ve nefesim göğsümde sıkıştı. O bu kadar yakınımda dururken, sedir ve kar kokusu bana doğru sürüklendi, keskin ve çekici.

Boynumu geriye doğru uzatırken hemen ağzımdan nefes almaya başladım.

Cüssesi beni cüceleştirdi ve zihinsel olarak kendimi kaçınılmaz olana hazırlayamadan kolları beni sardı ve göğsüne doğru kaldırdı. Bir çırpıda gökyüzüne fırladık.

Hayatta kalma içgüdüğü içimde kükreyerek canlanırken boynuna sarıldım. Yer, ağabeyim ya da Finnley beni taşıırken olduğundan çok daha hızlı bir şekilde altımızda kayboldu ve gökyüzünün tanrıçası Armarus'a çılınca bir dua bıraktım.

Gözlerimi kapattım, buz gibi rüzgâr tenimi iğnelerken nefesim göğsümde kilitlendi ve yukarı doğru ne kadar hızlı döndüğümüzü görünce midem dibe vurdu.

Prensin dev kanatları sert ve hızlı bir şekilde çırpılıyordu ama bizi iten kanatlarından daha fazlasıydı. Etrafımızı saran büyü, sanki büyüü onu daha hızlı hareket ettiriyormuş gibi, yakınlıklarını merak etmeme neden oldu. Onu herkes tarafından korkulan biri yapan en güçlü yakınlığını tüm diyar biliyordu ama mevsimler boyunca Soliler'de nadir görülen bir özellik olan birden fazla yakınlığa sahip olduğuna dair fısıltılar duymuştum.

Yer uzaklaştıkça ikimiz de bir şey söylemedik ve bunun *neden* olduğuna dair aklımda hala sorular olsa da sessiz kaldım.

Prensin kanat çırpışlarının ritmik hareketi sonunda yavaşladı ve sonra batıya, başkent Solisarium'un beklediğı Prinavee Bölgesi'ne doğru ilerlerken akıntılara binerek süzölmeye başladık.

Prens, çoğunlukla açık olan bu günde pastel renkli bulutlar ara sıra etrafımızda süzölürken beni rahatça göğsüne bastırdı.

"En azından ağır değilsin," dedi sonunda ve sessizliğı bozdu. "Aç kalınca böyle oluyor işte," dedim içimden. Bir an bana baktı ama ben göz teması kurmayı reddettim.

Bir rüzgâr aniden bizi yakaladı ve atmosfere doğru yükselmemize neden oldu. Boğazıma bir çılgılık düğümlendi ve bunun için kendimden nefret etsem de ona daha sıkı sarıldım.

"Düşmene izin vermeyeceğim," dedi sakince, sanki taşlaşmış bir kadının yerden millerce yüksekte olması onun için günlük bir olaymış gibi.

Kollarımı gevşetmeye zorladım ama tamamen bırakmaya ve beni tamamen tutmasına izin vermeye çalıştığımda ... Yapamadım.

Beni köyümden alıp binlerce metre yükseklikten bile bile ölüme atması ne kadar saçma olsa da, beni güvende tutacağına dair ona güvenmiyordum. Onun ne olduğunu biliyordum, bu yüzden gururumun karnıma vurmasına rağmen ona tutunmaya devam ettim.

"Solisarium'a varmamız ne kadar sürer, prensim?" "İki gün."

Ciddi olup olmadığını anlamak için başımı kaldırdım ama tek gördüğüm çenesinin alt kesimi ve dümdüz karşıya bakarken uzun kirpikleriydi.

"İki ... *gün*, prensim?" İki tam gün boyunca onun tarafından tutulmaya katlanacak mıydım?

"Evet." Bana baktı. "Oraya hiç gitmedin mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Başkentin haritada nerede olduğunu hayal meyal biliyordum ama o kadar uzaktaydı ki oraya gitmeyi hiç düşünmemiştim bile. Aslında köyüm Firlim'den ya da o küçük şehri çevreleyen diğer köylerden öteye hiç gitmemiştim.

Okulda geçirdiğim mevsimlerden hatırlayabildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Kıtamızın ve bu diyarın coğrafyasını öğrenmiştik ama bu çok uzun zaman önceydi. Tek hatırlayabildiğim Solisarium'un yaşadığım yerden en az bin mil uzakta olduğuydu. Belki daha da uzaktı.

Ellerimi boynunda kenetleyerek, Sandus, Nish ve prensle birlikte seyahat eden diğer iki erkeği aramak için omzunun üzerinden bakmaya cesaret ettim.

Uzaktaki benekleri pembe bulutların arasından görülebiliyordu. "Muhafızlarınızı kaybetmekten korkmuyor musunuz?"

"Onlar yolu biliyor."

Eşit bir şekilde nefes alırken sert göğsünün yanımda nasıl hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım, bu yüzden aşağıya baktım, ama zemin o kadar uzaktaydı ki hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazımdaki tedirginliği yutarak sordum, "Yani *şöyle* uçacağız iki gün boyunca?"

Kaşları çatıldı ve gücü etrafımda gürlediğinde içimi bir anlık korku kapladı. "Bana nasıl hitap edeceğini unutmuş gibisin."

Yakınlığının bana değdiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Bir soğukluk dalgası ve dipsiz bir karanlık ruhumun etrafında toplandı.

Geri çekildim ve kalbim bir trisilee'nin kanatları gibi hızla çarptı. *Prensım*. Her sorunun sonuna "prensım" eklemem gerekiyordu. Onunla Finnley'le konuştuğum gibi gelişigüzel konuşmamalıydım.

"Özür dilerim prensim," diye kekelerken ellerim nemli bir hal aldı. Unutmuşum. Yani, kraliyet ailesine hitap etmeye alışık değilim, prensim."

"Görmeye geldiğim gibi."

Bu yorum beni susturdu ve önümüzdeki iki gün boyunca başka bir şey söylememeye yemin ettim, ancak bir dakika sonra prens sessizliği tekrar bozdu. "Kıtada devriye gezerken sık sık aynı noktada duruyoruz, bu yüzden hayır, iki gün boyunca bu şekilde uçmayacağız. Muhafızlarımızı bulutlarda kaybetsem bile, eninde sonunda bizimle aynı yerde olacaklar."

Başımı sıkıca salladım, onu tekrar kırmadan daha fazla konuşmak konusunda kendime güvenemiyordum. Cailis için en iyisinin ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Hayatta kalmak. Ona geri dönmek. Prensi kızdırma.

Prensle geçirdiğim zaman sona erdiğinde, ölümümün beni beklememesi için dua edebilirdim sadece.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

T Saatler geçti ve kollarım o kadar ağrımaya başladı ki onları prensin boynundan indirmeyi düşündüm.

Öğüt verdiğinden beri onun yakınlığını hissetmemiştim. artık beni düşüreceğinden ya da öldüreceğinden endişe etmiyordu. En azından henüz.

Geçici olarak, ölümcül tutuşumu bıraktım ve bir tıslamayı geri çektim. Uzuvarım zar zor hareket ediyordu. Sanki onun geniş gövdesinin etrafında donmuş gibiydiler. Kollarımı yavaşça ve acıyla sertçe göğsüme doğru kıvrırken prensin ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Manzara bulanıklaşmaya devam ediyordu. Dağların üzerinden uçuyorduk - o kadarını biliyordum ve eğer batıya doğru seyahat ediyorsak, bunların Gielis Dağları olduğunu varsayıyordum - Mervalee'yi Prinavee Bölgesi'nden ayıran büyük sıradağlar.

"Bu geceki konaklama yerimiz hemen ileride."

Sesini duyunca irkildim. Kulaklarımda sadece rüzgârın uğultusuyla saatlerce sessizlik içinde yolculuk ettikten sonra, sesinin ne kadar derin ve emredici olduğunu unutmıştım.

Birdenbire gökyüzünden düştük. Çılgılığımı yutarak, istemeden yaptığım bu hareket yüzünden uzuvarımda acı hissetsem de ona tutundum.

Hava vızıldayarak yanımdan geçiyor, saçlarımı yüzüme savuruyor ve gözlerimi kapatıyordu ama onu tekrar bırakmaya kıyamıyordum.

Aşağı, aşağı, aşağı, spiral çizerek ve atmosferden alçalarak gittik ve ne kadar yüksekte olduğumuzu merak ettim.

Düşmeme izin vermeyeceğinden emin olmak istercesine beni sıkıca kavradı, ancak yatay pozisyondan manevra yaparken ağırlığımı değiştirdiğinde

pozisyonundan dikey pozisyona geçtiğinde, bunun sadece inişini kolaylaştırmak için olduğunu fark ettim.

Yere döndüğümüzde iri çizmeli ayaklarının altındaki kar, düşen sis gibi hafifçe düzleşti. Etrafımızda sık bir orman, yüksek bir dağın yamacını kaplıyordu. Yukarıdaki soluk yeşil gökyüzü, en yüksek dağ zirvesinin ardında hızla kaybolmakta olan batmakta olan güneşte hala görülebiliyordu. Derin bir nefes aldım ve ne kadar savunmasız olduğumu fark ettiğimde bir an paniğe kapıldım. İndiğimiz açıklık yaşamdan yoksundu. İğneleri safir mavisi olan yüksek çamlar dışında hiçbir kuş, canlı ya da bitki etrafımızı sarmıyordu. Prens beni burada bırakırsa sabaha kadar donmuş ve ölmüş olacaktı.

"Nerede olduğumuzu sorabilir miyim, prensim?" Neyse ki sesim korkuma rağmen sakindi.

Beni tuttuğu yerden bıraktı ve kaskatı kesilen bacaklarım hareketin değişmesine karşı çıktı. Günün uzun uçuşu beni etkilememiş gibi davranma kararlılığım olmasaydı, yere yığılabiliirdim.

"High Liss yakınlarında. Dağ köyü şu ağaçların hemen ötesinde." Batan güneşe doğru işaret etti, bu da kasabanın batıda olduğu anlamına geliyordu. "Gece kalacağımız yer şu patikanın aşağısında. Şimdi, gitmeden önce ..." Büyüsünün bir titreşimi etrafıma bir tül gibi düştü. O kadar inceydi ki neredeyse fark etmeyecektim.

Gözlerimin önünde saçlarım zifiri siyahtan saf gümüşe dönüştüğünde nefesim kesildi, tıpkı tüm Solis fae'leri gibi.

"Ne ... nasıl?" Kekeledim. "Bu bir cazibe mi?"

"Hayır, bu bir illüzyon, dikkatleri üzerinize daha az çekmek için. Cazibeler saçınızı uzun süre gizleyecek kadar güçlü değil. Gel." Kanatlarını sıkıca bağladı ve açıklıktan çıkan patıkaya doğru yöneldi.

Bir bacadan yükselen dumanlar ağaçların üzerinde yükseliyordu, bu da konaklayacağımız yerin yakın olması gerektiği anlamına geliyordu. Saçlarıma son bir kez daha hayret ettikten sonra nihayet bukleleri parmaklamayı bırakıp onu takip ettim, ayaklarımı onunkilerin derin karda olduğu yere yerleştirdim, bu da adımlarımın neredeyse iki katına çıkması anlamına geliyordu.

Sonunda yeşilliklerin arasından geniş bir kulübe görüldüğünde ona yetiştim. Geniş bir verandası ve yüksek bir bacası olan iki katlı sağlam ev hoş bir manzaraydı. Pencereleden ışıklar yanıyor ve hafif bir müzik havayı karıştırıyordu. Kapının üzerinde *Liss Lodge* yazan bir tabela asılıydı.

"Bu taraftan." Prens ilerledi ve buradaki kar birkaç santime kadar temizlendiği için yürümeyi kolaylaştırdı.

Ağır adımlarla merdivenleri çıkıyordu ve aklıma korkunç bir düşünce gelirken hareketi takip ettim.

Belki de o gümbürtüler, prens cellat bloğuna tırmandığında annemle babamın ve kardeşimin duyduğu son sestti.

Belki de bu duyacağım son ses olacaktı.

Hareketimin ortasında durdum, bedenim dondu.

Prens locanın kapısını açtığında, sanki yüzlerce keman ahenkle çalışıormuş gibi gelen yumuşak bir müzik bana doğru sürüklendi. Bana bir kaşını kaldırdı.

"Geliyor musun?"

Ayaklarım hareket etmiyordu. "Prensım, lütfen beni neden aldığınızı söyler misiniz?"

"Yine bu konuya mı döndük?"

Donmuş uzuvlarıma ve sıcak kulübenin cazibesine rağmen Hareket et. Korku beni felç ederken kan damarlarımda gürledi.

"En azından bana ne olacağına dair bir ipucu verebilir misiniz?"

Yüzü bana dönüktü, sonra kapının kapanmasına izin verdi ve aldatıcı bir şekilde sessiz adımlarla yaklaştı. Üzerimde yükselene kadar sessizce hareket etti, istediğinde bir hayalet gibi hareket edebildiğini anlamamı sağladı.

"Henüz değil."

Nefesim kesildi. "*Henüz* değil mi?"

Etrafında bir güç dalgası gürledi ve kısa bir süre için yine çok tehlikeli bir oyun oynadığımı fark ettim, ama Kutsal Anne, olaklardan *dehşete* düşmüştüm.

"Burada kalıp donmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Hayır." Sesim titriyordu. "Ama Solisarium'da beni neyin beklediğini bilmiyorum, o yüzden belki de donmak en iyisi olur prensim."

"Peki seni neden aldığımı söylesem, bu seni daha mı hoşnut ederdi?"

Gözlerim büyüdü. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır. Dediğim gibi, henüz değil." Bana sırtını döndü ve uzun kanatlarının üzerinden seslendi. "Şimdi içeri gel. Eğer kendi isteğinle gelmezsen, sana yardım etmek zorunda kalacağım."

Arkasından eğildiğimde yüzümdeki tüm kan çekildi.

İçimdeki korku ve endişeye rağmen, kulübenin sıcaklığı tenimi okşadığında kaslarım gevşedi.

Odanın ortasında büyük bir ateş yanıyor, bacası çatıya kadar yükseliyordu. Ateşin etrafında masa ve sandalyeler ile birkaç kanepa bulunuyordu. Sağ tarafta, uzun bir bar oda boyunca uzanıyordu. Diğer müşteriler ateşin yanında otururken birkaç fae bar taburelerinde oturuyordu. Hiçbiri bize bakma zahmetine girmemişti.

"Prensım!" diye seslendi bir kadın barın arkasından. Kısa kanatları sırtında toplanmıştı ve uzun eteği ayak bileklerine kadar iniyordu. Ellerini önlüğüne sildi ve barın kenarına doğru yürüdü.

Diğer herkes doğruldu, tüm kafalar bize doğru dönerken rahat pozisyonları kayboldu.

Kadın pansiyon çalışanı bize yaklaşırken ısıltılı gülümsedi, yanağında bir gamze belirdi. "Bu güzel akşamda bize katılacağınızı bilmiyordum, Majesteleri. Ben odanızı hazırlarken gelin ateşin yanında oturun."

"Teşekkür ederim Milis. Bu kadar kısa sürede haber verdiğim için üzgünüm." Milis elini sallamakla yetinince Prens ekledi: "Diğerleri de birazdan gelecek ve bu gece bizimle birlikte fazladan bir misafirimiz daha var."

Dişi beni gördüğünde gözleri büyüdü. Yıpranmış kıyafetlerime ve kanatsız sırtıma baktı, ben orada durdukça daha da çok aval aval baktı.

Kıpırdanma isteğime karşı koydum, çünkü dişi kanatsız yetişkin bir Solis perisi gördüğünde herkesin takındığı ifadeyi takınmıştı. Ama en azından saçlarım gizlenmişti. Gümüş astarlar. Bu kelime oyunu aklıma geldiğinde neredeyse homurdanacaktım.

"Dediğim gibi, o benim misafirim," dedi prens sert bir sesle. "Ona bu şekilde davranılmasını bekliyorum."

Kadın hemen bakışlarını kaçırdı. "Tamam, ben-" Reverans yaparak eğildi. "Elbette prensim."

Büyülü bir tepsi yanımdan süzülüp geçerken, odadan aceleyle ikinci kata çıkan arka merdivenlere yöneldi; buranın konaklama odaları olduğunu tahmin ediyordum. İçkilerle dolu tepsi odanın içinde süzülerek üç erkeğin oturduğu bir masaya geldi. İçecekler servis teptisinden süzülerek her bir müşterinin önünde durdu.

Prensin gelişinin şaşkınlığı geçmeye başlamıştı ki, giderek daha fazla kişi bana doğru bakmaya başladı. Fısıltılar patlak verdi ve yorumlar bana doğru sürüklendi.

"Kanat yok mu? Ne kadar tuhaf."

"Tıraş edilmişler miydi sence?"

Prens önüme geçerek beni onların iğrenç merakından korudu. "Aç mısın?" Sorusu dikkatimi meraklı bakışlardan uzaklaştırırken Milis merdivenlerden bizim tarafa doğru koşarak yeniden ortaya çıktı.

"Sanırım, prensim." Başka bir şey eklemedim. Her zaman açtım, her ne kadar şu anda yemek yiyebileceğimden şüphe etsem de.

"Odalarınız hazırlanıyor. Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?" Milis sordu, gülümsemesi aşırı parlaktı.

Prens başını eğdiğinde, başını ateşe en yakın masaya doğru salladı ve orada oturan çifte sert bir bakış attı.

Her ikisi de aceleyle ayağa kalktı, sandalyelerini bir hışımla geri ittiklerinde sandalyeleri yere çarparak gıcırdadı. Ateşten ve sıcaklıktan uzakta, boş bir köşedeki kabine geçtiklerinde Prens bir *teşekkür* bile etmedi.

Prens Norivun sandalyeye yerleşirken dudaklarım inceldi, kanatları onları yerleştirmek için yaratılan oyuklara yerleşirken ahşap koltuk ağırlığının altında protesto ediyordu. Karşısındaki sandalyeyi çektim, büyümlü bir tepsi bize doğru süzölürken onun yakışıklı yüzünden başka bir yere bakmıyordum.

İki büyük kase güveç, bira fincanları ve bol tereyağlı ekmek tabaklarıyla birlikte tepside kayarak yerimize geldi. Porsiyonlar cömertti, Krisil'in kepçesinin dört katı büyüklüğündeydi. Otlı et kokuları beni selamlamak için yukarı doğru yükselirken her şey çok lezzetli kokuyordu ama aklıma korkunç bir düşünce daha gelince midem, çukuruna rağmen itiraz etti. Belki de bu, kız kardeşim olmadan yiyeceğim ilk yemek olacaktı.

Prens benim kâseme doğru başını sallamadan önce üçüncü ısırığını almıştı. "Yemek yemelisin."

Gözlerimi kırpmadan bakışlarına karşılık verdim. Güzelliğı beni bir kez daha çarptı. Oturduğu yerden cüssesi odaya hükmediyordu ama yine de kendini rahatlıkla tutuyor, iri cüssesi akıcı, hatta zarif bir şekilde hareket ediyordu. Simetrik yüz hatlarına, derin gözlerine ve güçlü burnuna göz gezdirdim. Erkeksiliğı, sonelerde bahsedilen ve sadece birkaç heceyle bir kadını baştan çıkaran melodilerle söylenen türdendi. Tam bir mükemmellikti, yaşayan bir heykel gibiydi. Bu beni daha da kızdırdı. Böylesine eşsiz bir güzellik onun gibi bir erkeğe yakışmazdı.

"Bu bir emir mi, prensim?"

Sandalyesinde öne doğru eğilmeden önce gözleri kısıldı. "Bildığınız hayatınız sona erdi. Buna alışmanı ve somurtmayı bırakmanı öneririm."

"Somurtmak mı?"

"Evet, somurtmak."

"Peki siz hiç evinizden, ailenizden, bir peri tarafından ..."

Kaşı kemerli, gümüşten mükemmel bir kanattı. "Peri kim ne?"

İfadesi hiç değişmemişti, gerçekten yüksüzdü. Gerçekten de bana, Cailis'e ve hayatlarımıza ne yaptığını bilmiyordu.

İçimde daha önce hissettiğim korkuya kıyasla çok daha tercih edilebilir olan haklı bir öfke yandı ama dudaklarımı kısıtım.

"Peri kim ne?" diye tekrarladı.

"Hiçbir şey, prensim. Oldukça yorgunum. Özür dilerim." Derin bir nefes alırken kalbim acıyla çarpıyordu.

Bana yaptıklarını muhtemelen sayısız başka aileye de yapmıştır, bu yüzden ailemin kaderini bilmemesi sürpriz olmamalı. Sadece adımı sormamakla kalmadı, muhtemelen yaptığı gaddarlıkların sayısını da unuttu. Ne de olsa kıtanın Ölüm Ustasıydı.

O yahniden bir ısırık daha alırken ben tabağımın yanındaki peçeteyle oynadım. "Beni neden kaçırdığınızı ne zaman öğreneceğim prensim?"

Çenesi güveçteki yumuşak et ve sebzeleri karıştırırken dudakları kaşığın etrafında kenetlendi. "Çok yakında."

Gözlerindeki ciddiyeti fark edene kadar dilimin ucunda ısırıcı bir karşılık vardı. Yalan söylemiyordu. Cailis'in gerçeğe olan yakınlığı bende olmasa da dürüst olduğunu biliyordum. Eninde sonunda bana söyleyecekti.

"Şimdi, ye." Kaşığıyla ekmeği işaret etti. "Karnın boş olursa yarınki uçuş sırasında sıcak kalamazsın."

Yere bakarak ekmekten bir parça kopardım ve zorla ağzıma attım. Yumuşak hamur ve pürüzsüz tereyağı neredeyse dilimde eriyordu ama buna rağmen zorla yutmak zorunda kaldım çünkü aklıma korkunç, berbat bir düşünce daha geldi. Belki de beni neden kaçırdığını söylemiyordu çünkü kaderim ölümden çok daha kötüydü.

Prens yemeğini yavaşça bitirirken yumuşak keman müziği etrafımızda süzölmeye devam etti. Bir ısırık daha alamadım.

Bilmek zorundaydım.

"Prens, bana işkence mi yapacaksınız? Bu yüzden mi bana kaderimi söylemiyorsunuz?" Sessizce sordum.

Son kaşığı alırken eli hareketsiz kaldı. Bir an geçti.

Sonra bir tane daha. Çenesindeki bir kas kıpırdamaya başladı.

"Bunu sana düşündüren ne?" diye sordu sonunda.

Çünkü senin yaptığın bu. Ve eğer işkence değilse, kesinlikle ölüm olacak çünkü kardeşime ve aileme yaptığınız şey buydu. Ama belli ki bunu bilmiyorsun. Muhtemelen ailemi öldürdüğünü bile hatırlamıyorsun.

Ama bu sözleri zihnimde mühürledim ve gidebildikleri yere kadar kilitledim. "Çünkü Solis ırkını varlığımdan arındırmak ve belki de doğduğum için beni cezalandırmak için değilse, benim gibi zayıf, kanatsız, kusurlu bir periyi ne amaçla kullanabilirsin ki?"

Gözleri, bir ateş elementalinin yakınlığını utandıracak bir yoğunlukla yanıyordu. "Kendini böyle mi görüyorsun?"

"Değil mi?"

Ancak buna cevap vermek yerine, basitçe "Seni öldürmeyeceğim ve sana işkence etmeyeceğim" dedi.

Bunu söyledikten sonra koltuğunda geriye yaslandı, tam kapı açılıp Nish, Sandus ve diğer iki muhafız kulübeye girerken kanatları arkasına yerleşti.

Nish elini kısa, kırpılmış saçlarında gezdirdikten sonra bize doğru yürüdü. Rüzgâr ve kar kokuyordu ve soğuk hava hâlâ üzerine yapışmıştı.

Nish ateşin yanına bir sandalye çektikten sonra sandalyeye oturdu ve Milis'e gelmesini işaret ettikten sonra prensin boş kâsesini ve yarısı içilmiş bira bardağını aldı. "Ne zamandır buradasın?"

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı prens. "Saatlerce. Siz piçler bu kadar yavaş olmasaydınız, bu gece Solisarium'a kadar uçabilirdik."

Çenem düştü çünkü buraya geleli bir saat bile olmamıştı ve prensin ses tonu *şakaydı*. Ölüm Ustası'nın espri anlayışı olabileceğini hiç düşünmezdim.

Sandus sırtı ve sakalındaki karı silkelemeden önce Nish'in yanındaki sandalyeyi çekti.

Diğer ikisi - biri yuvarlak yanaklı, diğeri de sırtından aşağıya doğru inen ve kanatlarının arasına yerleşen uzun bir örgüsü olan - masamız iri erkeklerle dolup taşana kadar sandalyeleri çektiler.

Giysilerinden, kanatlarından ve saçlarından kar taneleri uçuşuyordu ama taneler yere temas eder etmez sönerek yok oluyor, bu da bana bu tesisi çevreleyen büyülü koğuşların elementleri uzak tuttuğunu haber veriyordu. Keşke köyümün tarla ahırda böyle bir büyüye sahip olsaydı.

Barda Milis bir tepsiyi daha içki ve yiyeceklerle doldurdu ve büyümlü tabak havalandı, ağır yük onu harekete geçiren büyümlü yanında önemsizdi.

"Uzun uçuştan dolayı kollarınız ağrıyor mu?" Sandus prene sordu.

Prens Norivun bir kaşını kaldırdı. "Sekiz taştan daha ağır değil. Beni aşağılıyorsunuz."

Ama Sandus yine sırtıttı, gülümsemesi gür sakalının arasından görünüyordu.

"Sana sorun çıkardı mı?" Nish başıyla bana doğru işaret ederek sordu.

"Onun bir adı var, biliyorsun." Kelimeler içinden fırladı ve beş erkeğin de rahat gülümsemeleri kayboldu.

"Peki bu ne ismi?" diye sordu yuvarlak yanaklı erkek. Sesi neşeli ve pürüzsüzdü ama içlerinde en yaşlısı gibi görünüyordu. Geniş bir burnu, küçük bir gölet kadar yumuşak olan açık mavi gözleri ve sert dudakları vardı. Yüz hatları tipik olarak yakışıklı olmasa da yine de çekiciydi ve içlerinde en nazik tavırlısı oydu.

Geleneksel Solis selamlamasıyla bir yumruğumu kalbime götürdüm ve daha sakin bir şekilde cevap verdim: "İlara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı. Ya sen?"

Muhafızın dudaklarında bir gülümseme belirirken prensin gözleri hafifçe aralandı ve muhafız da yumruğunu göğsüne götürdü. "Haxil Hubberline, veliaht prensin muhafızı ve Isalee Bölgesi'nin oğlu."

Daha dik oturdum, hafta sonu hasat pazarındaki fae dişilerin gizemli sözleri geri geldi. "Isalee'de ekinlerin öldüğü doğru mu?"

Masadaki tüm hareketler durdu. Sandus'un yanındaki, henüz tanışmadığım, uzun örgülü erkek, prensin gözleri kısılnca içkisini indirdi.

"Bunu nereden duydun?" diye sordu prens, o kadar soğuk bir sesle ki tüylerim diken diken oldu.

Kıpırdanma isteğime karşı koydum ve ellerimi kucağında birleştirdim. "Geçen hafta sonu Firlim'in pazarında iki fae'nin bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

Prensın gözleri yarıklara dönüştü. "Ne dediler?"

"Bitkilerin siyah, toprağın gri olduğunu ve Isalee'deki fae'lerin açlıktan öldüğünü söyledi. Topraklarımızın *oreminin* bozulduğunu söyledi. Göksel olaylar onu yenilemiyormuş ve hepimiz ölecekmişiz."

Prens Norivun ve muhafızları birbirlerine yan gözle baktılar ve eğer söylentileri daha önce merak etmemiş olsaydım, şimdi kesinlikle merak ediyordum.

"Doğru mu o zaman?" İlk defa içimde gerçek bir endişe belirdi. Prens,
"Başka kaç kişi bundan bahsetti?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Köyünüzdeki ya da Firlim'deki herhangi bir fae hoşnutsuz olduğunu söyledi mi?" Haxil sordu, daha önce yuvarlak yanaklarından yayılan sıcaklık kaybolmuştu.

Hepsi dikkatle beni izlerken kaşlarım birbirine çarptı. "Hayır, bildiğim kadarıyla hayır."

Haxil'in omuzları gevşedi ve ben de neler olup bittiğini merak ettim.
"Isalee'de bir terslik mi var? *Orem* orada mı?"

Kulübenin yan tarafında bir kapı açıldı ve dişi bir peri tökezleyerek eşikten içeri girdi. Kanadındaki uzun bir kesikten kan damladığında nefesim kesildi. Neredeyse yere düşüyordu ama kendini bir sandalyeye tutundu.

"Prensim!" diye seslendi. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Yardım edin bana! Bu gece onu öldürecek. Bundan eminim. Durmayacak!"

Milis öne atıldı, kollarıyla dışının etrafını sararak onu susturdu. "Burada olmaz Mealow. Burası yeri değil. Devriyeye haber ver."

Dişi Milis'in kollarına tutundu. "Denedim ama kar sakızıyla meşguller." Kadın barmene daha sıkı sarıldı. "Başka kime başvuracağımı bilmiyorum. Bu gece leminai dolu ve kızgın, Mil. Çok kızgın ve prensin geldiğini duydum."

Prens yorgun bir sesle uzun bir iç geçirdi.

"Bunu bizim halletmemizi ister misin Nuri?" diye sordu örgülü muhafız. Köşeli elmacık kemikleri vardı ve sanki çelik bir oktan yapılmış gibi görünüyordu.

"Hayır, Ryder. Bu benim görevim. Senin değil." Prens Norivun oturduğu yerden kalktı ve kadına yaklaştı. Milis ona özür dileyen bir bakış attı ama tek söylediği "Sorun nedir?" oldu.

Yaralı kadın hüngür hüngür ağlayarak onun ayaklarına kapandı. "Ah, prensim. Bu benim oğlum. Kocamla yine dalaştı ve oğlumu bir duvara yapıştırdı, onu tutmak için yakınlığını kullanıyor. Oğlum karşılık veremiyor. Kendini savunmak için bile. Bu sefer onu öldürecek, bundan eminim.

-Ve ben onu durduracak kadar güçlü değilim."

Haxil, Nish, Sandus ve Ryder olduğu anlaşılan örgülü peri prensin etrafında dönüyordu.

Prens Norivun yerleştirildi onun ellerüzerinde onun Kalçalar.

"Senin kocası bu eylemleri gerçekteştirdi mi?"

"Evet, kocası tam bir vahşi fae," dedi Milis nefesinin altından. "Leminai ile sarhoş olduğunda tehlikeli ve acımasız oluyor."

Kanadı yırtık olan dişi daha yüksek sesle ağladı. "Onu durdurmaya çalıştım ama pençeleri-"

"Yakınlığı nedir?" Nish, etrafında bir büyü girdabı akarken sordu.

"Buz ayısı."

Midem bulandı. Tabii ki büyük hayvan yakınlıklarından biri olacaktı ve yüzeysel bir yakınlık gibi mücadele etmesi daha kolay bir şey olmayacaktı.

Prens nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra başıyla kapıya doğru işaret etti. "Bu iş biraz karışık olacak. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

"Haxil?" Prens Mealow'u takip ederken başını bana doğru eğdi. Haxil başını salladı ve yanıma doğru ilerledi.

"Yahniyi bizim için sıcak tut Milis," diye seslendi Ryder. ona göz kırptı. Prens ve diğer iki muhafız dışı perinin peşinden giderken gümüşü beyaz örgüsü kanatlarının arasında dalgalanıyordu.

"Teşekkür ederim, prensim. Teşekkür ederim!" Mealow yan kapıya doğru koşarken seslendi.

Diğer müşteriler izlerken bot adımları odayı dolduruyordu. Ben ateşin başında öylece beklerken Haxil bana sinsî bir gülümseme attı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kaşlarını çattım ve ellerimi kaldırdım. "Burada seninle mi bekliyor?"

Haxil bir kaşını kaldırdı. "Prens nereye giderse ben de oraya giderim, yani sen de benimle geliyorsun."

"Beni korumak için burada kalmayacak mısın? Prens bunu istediğini sanıyordum."

"Hayır, yani seni korumamı istediği konusunda haklısın ama burada değil. Bu sadece bana senin yanında kalmamı söyleme şekliydi."

"Neden? Ben sihirsiz, kanatsız, kusurlu bir periyim, her zaman göz önünde tutulması gereken değerli bir hazine değil. Onunla gidebilir ve beni burada bırakabilirsin."

Haxil'in kaşları yukarı kalkarken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. "Sadece sana söyleneni yap, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı."

Bu dövüşü kazanamayacağımı bildiğim için ayağa kalktım ama bir kez daha bana karşı emir verilmesinden duyduğum rahatsızlığa engel olamadım.

Bu yüzden küçük ama dramatik bir selam verdim. "Nasıl isterseniz, Haxil Hubberline, veliaht prensin muhafızı ve Isalee Bölgesi'nin oğlu." Etkiyi arttırmak için elimi döndürdüm ve sonra ayağa kalktım.

Kıkırdadı, beni kapıya doğru çekerken gözleri parlıyordu. "Bu selamda bir parça alay sezdiğimi söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?" Masumca sordum.

Sırıtsı büyüdü. "Biliyor musun, sanırım senden hoşlanacağım, Ilara."

Bir kahkaha attım. Garip bir şekilde, onunla yeni tanışmış olmama ve archon'unun benim ezeli düşmanım olmasına rağmen ben de aynı şeyi fark ediyordum.

Dışarıda rüzgâr tenimi ısıyor ve sıcak kulübede bir saat dinlendikten sonra daha da büyük bir şok yaratıyordu. İleride, prens ve muhafızları Mealow'u Yüksek Liss'e giden bir patikada takip ediyorlardı.

"Buz ayısına yakınlığı olan bir periyle karşılaşmaktan mı endişeleniyorsun?" Haxil'e sordum. Hayvan yakınlıkları yaygın olsa da, daha büyük yırtıcı hayvan yakınlıkları daha azdı.

"Hayır," diye cevap verdi bir kanadını uzatarak sert rüzgârın doğrudan bana çarpmasını engellerken. "Hepimizin savaşçı eğilimleri var ve henüz üstesinden gelemeyeceğimiz bir dövüşle karşılaşmadık, ama prens muhtemelen bu periyle kendisi ilgilenecektir. Biz sadece nöbet tutup arkasını kollayacağız."

"Ona yardım etmiyor musun?"

"Yardıma ihtiyacı yok."

Tabii ki. Prens yakınlığını kullanmaktan çekinmediği ve bunu özgürce yaptığı düşünüldüğünde, kimsenin yardımına ihtiyacı olmayacaktı, ancak yalnızca gerçek bir canavar prensinki gibi bir yakınlığı kontrolsüzce kullanırdı.

"Madem bu kadar yetenekli neden onu koruyorsun?"

Ormana girdiğimizde Haxil bir ağaç dalını geri çekti. "Veliaht Prens bir tehdidin farkındaysa onu korumak için bize ihtiyaç duymaz. Sadece bir tehdit ona sinsice yaklaştığında ya da onu gafıl avlamaya çalıştığında biz devreye giriyoruz."

Başımı salladım ve Nish, Sandus, Ryder ve Haxil'in hepsinin savaşçı eğilimleri olmasının mantıklı olduğunu fark ettim. Etrafını doğal olarak kutsanmış savaşçılar olan fae'lerden daha iyi hangi muhafızla çevreleyebilirdi ki?

"Veliaht prensin muhafızlarından biri olduğunuzda yakınlığınız bir iş şartı mıydı?"

"Hayır," diye cevap verdi Haxil, ilerideki sık yaprakların arasından loş ışıklar belirirken. Görünüşe göre Yüksek Liss dağdan aşağı sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. "Eğer prensi bir savaşçı olmadan koruyabilecek yeteneklere sahipsen

yakınlık duyarsanız, seçilebilirsiniz, ancak çok az sayıda fae bu olmadan bizim yeteneklerimizle boy ölçüşebilir."

Sadece hayal edebilirdim. Bildiğim kadarıyla savaşçı yakınlığı olan başka bir periyle hiç karşılaşmamıştım, ama periler yakınlıklarını kollarına takmazlardı. Biri bunu açığa çıkarmayı seçmedikçe ya da bir perinin yakınlık büyüsunü kullandığına ilk elden tanık olmadıkça, bunu saklamak kolaydı. Tek bildiğim, hayatım boyunca köyümde savaşçı bir fae ile yan yana yaşadığım ve bunu hiç bilmediğim.

Diğerlerini takip ederken Haxil kanadını bana doladı ama Vorl'un yaptığı gibi tüylerimi diken diken etmedi. Haxil'in hareketi doğal geliyordu, sanki kanadını beni korumak için kullanmış ve üzerinde fazla düşünmemiş gibiydi. Oysa Vorl kanatlarını beni tuzağa düşürmek ve rehin almak için kullanmıştı.

Bir an sonra bir çığlık kulaklarıma ulaştı, ardından High Liss dağ köyü göründü. Sıra sıra küçük evler, dükkânlar ve dolambaçlı yollar dağın yamacında sallanıyordu. Köy öylesine dik bir yamaca kurulmuştu ki, kurucusunun ya bir inşaat ustası olduğunu ya da köyün inşası için ustaca bir mühendislik harcanmış olduğunu biliyordum.

İleride, Mealow vadinin kenarındaki bir eve doğru koşuyordu. İçeriden acı dolu bir çığlık daha gelirken pencerelerden ışıklar parlıyordu.

Adımlarımın ortasında durdum. Bu çığlıklar muhtemelen oğlundan geliyordu. "Evlerinin dışında kalacağız," dedi Haxil sakince ve beni iterek ileri. "Prens senin zarar görmeni istemeyecektir."

"Kulübede kalmak en güvenlisi olurdu," diye cevap verdim içimi bir tedirginlik kaplarken. "Siz prensle kalırken beni orada bırakabilirdiniz."

"Şart değil. Ya biri size zarar vermeye çalışırsa?" "Bunu neden yapsınlar ki? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Artık Karanlığın Getiricisi ile seyahat ediyorsun. Pek çok düşmanı var."

Midem bulandı. "Yani, ona ulaşmanın bir yolu olarak artık bana zarar gelebilir mi?"

"Aynen öyle." Nish, Sandus ve Ryder çevreyi korurken prens ve Mealow eve girerken adımlarımızı hızlandırdı.

Bu üç muhafızlar konumlandırılmış kendileri etrafında ve küçük köy sakinlerini izliyordu. Ryder uçarak karşı tarafa bile gitti.

Evin vadiye bakan tarafında. Kanatlarını çırparak evin arka kapısının hemen dışında, iniş için neredeyse bir balkona benzeyen bir rampanın üzerinde durdu. Şu anki pozisyonlarında tüm çıkış ve giriş noktalarını kapatmışlardı.

Haxil ve ben tam onlara ulaşmıştık ki içeriden vahşi kükremeler geldi. Prens, "Fae formuna geri dön, sana zarar gelmeyecek!" diye bağırırken kollarımı kendime doladım.

Pencereden bakmaya cesaret ettim. Mealow ellerini kavuştururken prens odanın köşesindeki bir şeye bakıyordu. Prensın hemen yanında duruyordu, dikkati önlerinde duran şeye odaklanmıştı.

Mealow kocası olduğunu tahmin ettiğim kişiye, "Lütfen, bırak gitsin," diye yalvardı. "Söylediklerinde kötü bir niyet yoktu."

Daha iyi görebilmek için kendimi eğdim ve kocasının leminai ile sarhoş olduğunu gördüğümde gözlerim açıldı. Tamamen kendi benzeşimine dönüşmüştü; kürk, pençe ve dişlerden oluşan devasa bir canavar. Yırtık pırtık başı tavana değiyor, tahta kalaslara sürtünüyor. Beyaz kürkü tüm vücudunu kaplamıştı ve pençeye dönüşen ellerinde altı inçlik pençeler vardı.

Doğal olarak doğan buz ayıları ölümcül olmalarıyla bilinirdi. Neyse ki sıradağlara sıkışıp kalmışlardı, bu yüzden köyümde onlarla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştık, ancak zaman zaman kıtada, donmuş topraklarımızda yaşayan, ormanlarda ve dağlarda dolaşan hain yaratıklardan bahseden hikayeler dolaşırdı.

Bir buz ayısından daha ölümcül olan tek dağ yaratığı, jilet gibi keskin dişleri ve dikenli pençeleri olan devasa bir kedi olan kar sakızıydı. Büyülü özünü alevlendirdiğinde kısa süreliğine görünmez olur, bu da bir saldırıyı öngörmeyi imkânsız hale getirir ve onları takip etmeyi daha da zorlaştırırdı. Bir kar sakızıyla karşılaşacak kadar şanssızsanız, bunu anlatacak kadar yaşamadığınız söylenirdi.

Altında genç bir erkek yerde yatarken sarhoş koca tekrar kükredi. Gencin vücudundaki çok sayıda kesikten kan damlıyordu.

Solgun tenine ve kapalı gözlerine bakarken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bilinci yerinde değildi, bu yüzden çılgınlıkları kesilmişti. Çılgınca yaşam belirtisi aradım ve göğsü sık bir nefesle yükseldiğinde rahatlamış bir nefes verdim.

"Hâlâ hayatta," diye fısıldadım, tam o sırada karnımda hafif bir zonklama hissi belirdi. Bir elimi otomatik olarak karnıma götürdüm ama zonklama başlar başlamaz durdu.

Haxil'in yanakları çukurlaşırken kaşları birbirine dolandı. "Eğer bir şifacıya götürülmezse daha fazla dayanamaz."

Genç erkeği tekrar inceledim ve kısa bir an için o çarpıntı kaybolmadan önce geri geldi.

"Son uyarı," diye seslendi prens. "Bu iş artık barışçıl bir şekilde sona erebilir ama geri dönmek zorundasınız."

Sarhoş koca sadece hırladı ve ilerledi.

"Kötü seçim, seni aptal pislik," dedi Haxil nefesinin altından.

Prensın gözleri kısıldı. Omuzları gerildi ama elleri açık ve kolları gevşek kaldı. Boynundaki ip damarları şişti ve hava etrafında dalgalanıyormuş gibi görünürken çenesi sıkıştı.

Ölümçül yakınlık gücünün yükselmesini beklerken sık nefesler göğsümü kaldırdı, ancak prens onu serbest bırakıp sarhoş erkeği göz açıp kapayıncaya kadar öldürmek yerine kılıçlarına uzandı.

"Ah, ona aklını başına toplaması için bir şans verecek." Haxil kıkırdadı ama bu bana hiç komik gelmedi.

Buz ayısı formundaki erkek pençesini savurarak ilerledi. Prens kılıcının kabzasıyla pençeyi savuşturdu ve hareketle birlikte eğildi.

Peri kükreyerek saldırdı.

Bundan sonraki her şey bir güç ve hız bulanıklığı içinde gerçekleşti. Peri saldırdı, açık ayı ağzı prensin boğazına doğru gidiyordu, ama prens son anda eğildi ve yuvarlandı, vücudu boyuna ve uzun kanatlarına rağmen sıvı zarafetiyle hareket ediyordu.

Prens çömelip bir hamle yaptı ve peri şaha kalktığı anda silahını havaya savurdu.

Ayının karnında kırmızı bir çizgi belirdi ve kükremesi acı dolu bir kükremeye dönüştü. Arkasında, fae genç hâlâ kayıtsızca yatıyordu. Zaman tükeniyordu.

"Son şans!" diye seslendi prens. "*Hemen* geri dönün!"

Kürkü boyunca serbestçe akan kana rağmen, koca öfkeli bir böğürtü verdi ve sonra başını eğip saldırdı.

Prensın dudağı kıvrıldı. "Öyle olsun."

Buz ayısı formundaki peri kocaman bir pençesini prensin yüzüne doğru savurdu.

Ama kolu temas etmedi.

Prens'ten bir büyü dalgası yayıldı. Nefesim kesildi.

Zaman durdu.

Prensın yakınlığı o kadar hızlı yükseldi ki havayı mızrakladı. Güç tüm eve yayıldı.

Ürperdim.

Jolted.

Neredeyse kusuyordum.

Periden acı dolu bir kükreme geldi. Devasa kafası geriye doğru eğildi ve dişlerle dolu bir ağız ortaya çıktı. Kasılmalar tüylü gövdesini sarstı, sonra yere yığıldı, bir enerji parıltısı etrafındaki havayı titreştirirken tüm vücudu kasıldı. Şekli değişti, dönüşüm benim göremeyeceğim kadar hızlı gerçekleşti.

Gözlerimi kırpıtm ve çıplak bir fae erkeği taş zeminde hareketsiz yatıyordu. Bir elimi ağzıma götürdüm ve bir adım öne çıktım. Mide bulantısı içimde çalkalandı. Kutsal Meryem, onun ölü mü yoksa sadece baygın mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne yaptığımı anlamadan kapıyı tuttum ve çekerek açtım. "İlara, hayır!"

Haxil seslendi.

Ama muhafız beni durduramadan kapıdan içeri uçtum. Odağım periye odaklandı. Ölmüş olamazdı. Prens onu sarhoş olduğu ve şiddet uyguladığı için öldürmezdi. Eminim, onu basitçe bastırmıştır.

Prens Norivun'un buz gibi bakışları benimkilerle kesişti ve sonra oradaydı, ölümcül bir soğukluk etrafında dönerken önümde duruyordu.

Ondan kaçmaya çalıştım, ama girişimlerimi bir duvar gibi karşıladı, vücudu bir kez daha *oradaydı*.

"O öldü mü?" Fısıldadım.

Prensın çenesi gerildi. "Lütfen onu öldürmeyin."

"Özür dilerim prensim," dedi Haxil kolumu arkadan sararken. "Ben onu durduramadan içeri kaçtı."

"Onu öldürmeyin. *Lütfen*." Yukarıya, prene bakarken gözlerim yaşardı. "Elbette öldürmeyeceksin. O kadar da canavar değilsiniz."

Prens Norivun'un çenesindeki kaslar titredi. "Çıkar onu, Haxil."

"Emredersiniz prensim. Tekrar özür dilerim."

Sonra kocası yerde hareketsiz yatarken hıçkırarak ağlayan Mealow'un yanından çekiştirilerek uzaklaştırıldım. Cansız bir şekilde.

Bunu görür görmez Haxil'in üzerine yürüdüm. "Onu öldürdü mü? O gerçekten onu *öldürdün* mü?"

Gardiyan beni kapıya doğru çekti, sıkıca kavramıştı. "Tabii ki onu öldürdü," diye homurdandı sessizce.

İçime bir şok dalgası yayıldı ve ayaklarım yere dikildi ama muhafız tereddüt etmedi. Beni kucağına aldı ve evden uzakta kalan mesafeye kadar taşıdı.

Ailemin öldürüldüğünü öğrendiğim ana dair anılar zihnimde dönüp duruyordu. İstirap, inançsızlık, sonra yükselen öfke.

Haxil beni tekrar ayağa kaldırdığında boğuk bir fısıltıyla "O bir canavar," dedim. Prens bir kez daha bir aileyi yok etmişti, baba kötü niyetli ve vahşi olsa bile. Prens yine de o aileyi parçalamıştı.

"O gerekeni yaptı," diye yanıtladı Haxil huysuzca.

Ondan bir adım uzaklaştım ve sonra bir adım daha uzaklaştım, çünkü az önce deneyimlediğim hislerin prensin serbest bırakan yakınlığının varlığında olmanın nasıl bir his olduğunu fark ettim. Nefesim kesilirken elim ağzıma gitti. Annem, babam ve ağabeyim, prens onlara yakınlığını gösterdiğinde böyle mi hissetmişlerdi? Prensın yakınlığı ruhlarını emmeden önce gördükleri son şey o daralmış, kristal mavi gözler miydi?

Gözlerimden yaşlar aktı. Biri yanağımdan aşağı kayarken bir hıçkırık göğsümü parçaladı. Kusma isteğim arttı.

"O perinin hiç şansı yoktu. Ama neden? Neden onu öldürdü? Prens onu dizginleyebilirdi. O erkeğin ölmesine gerek yoktu."

Haxil'in kaşları çatıldı, ifadesi temkinli bir hal aldı. "Hiç buz ayısına yakınlığı olan bir periyi gözaltına almayı denediniz mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Çok hızlı nefes alıyordum. Çok hızlı.

"O halde bunu güvenli bir şekilde yapmanın neredeyse imkansız olduğunu bilmiyorsunuz."

İmkânsıza yakın ama imkânsız değil mi? Ama bu soruyu dile getiremiyordum. Hiç konuşamadım. Kutsal Meryem, ailem az önce tanık olduklarımın acısını çekmişti.

Evin içinde Mealow'un feryatları yükseldi. "O öldü," dedi. "O öldü. O öldü." Hıçkırıkları daha da yükseldi, vadide yankılanıyormuş gibi görünen delici bir çığlıktı bu.

"Ama oğlun değil. O yaşıyor çünkü kocanız öldü." Prens'ten iğrenç bir hırıltı yükseldi. "Ryder, hemen bir şifacı bul!"

Savaşçı peri evin arka tarafından hızla çıkarken ıslak yanaklarıma bir hava çarptı. Nish ve Sandus onun gidişiyle oluşan boşluğu kapatmak için hemen manevra yaptılar.

Düzinelerce köylü şimdi evlerinden çıkmış, sokakta durmuş, etraflarında gelişen gösteriyi izliyordu. Birkaçı bana doğru baktı ve çerçevemi inceledi.

"Kim o?" diye tısladı biri.

"Muhtemelen fahişesidir," diye cevap verdi bir diğeri nefesinin altında.

Prensin fahişesinden başka bir şey olmasam da içimde bir utanç parıltısı belirdi ama kalabalığın alaycı bakışları, korku ve tiksinti dolu bakışlarıyla birlikte büyüdü. Ama bu alaylar sadece benim için değildi. Prens Norivun'un kendisi içindi.

Onları görmezden gelen Ryder, "Şifacı kim?"

diye seslendi. Kimse kımıldamadı.

Dişlerini gösterdiğinde Ryder'ın uzun saç örgüsü omzuna dolandı. "O genç erkek sizden biri! Onu kim kurtaracak?"

Birkaçı ayaklarını sürüyerek ilerledi, sonra zayıf bir çocuk kalabalığın arasından sıyrıldı. "Yapacağım lordum."

Çocuğun tam kanatları yoktu, sadece yarı şekillenmişlerdi. Hâlâ olgunlaşmanın ortasındaydı, bu da iyileştirme eğiliminin muhtemelen daha yeni ortaya çıktığı anlamına geliyordu.

"Ben bir lord değilim," diye cevap verdi Ryder, sonra da ona bir göz attı. "Yakınlığını nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Çocuğun omuzları dikleşti. "Öğreniyorum efendim. Yardım edebilirim."

"Başka kimse yok," dedi yaşlı bir kadın, kolunu çocuğun omuzlarına dolayarak. "Ama oğlum çabuk öğrenen biri olduğunu kanıtladı. Mealow'un oğlunu kurtaracaktır."

Ryder eve geri dönmeden önce çocuğu güçlü bir kolla kucağına aldı. Mealow hâlâ ölen kocası için ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

İzlerken gözlerimi kuruladım ve Mealow'un dikkatini ölü kocasından yerde hareketsiz yatan baygın oğluna çevirmesini beklerken kendimi toparlamaya çalıştım.

"Oğlu için endişelenmiyor mu?" Sonunda başardım.

Haxil kollarını kavuşturdu. "Bir dereceye kadar, muhtemelen, ama tepkisi bu gibi durumlarda tipiktir. Kocası ölmüş olsa da, endişesi istismarcıya yönelik. Bazı fae'ler istismarcıya bağımlı hale gelir ve aralarında oluşan zehirli döngü başlı başına bağımlılık yapan bir iksir gibidir. Muhtemelen önümüzdeki günlerde oğlunun başucunda oturmak yerine onun için yas tutmaya devam edecektir."

Kollarımı kendime doladım, aniden o kadar üşüdüm ki tüm vücudum titredi. Haxil sanki bu konularda tecrübeliymiş gibi konuştu. "Sence yardım için prene gittiğine pişman mıdır?"

"Muhtemelen." Haxil kalabalığa baktı. Düzinelerce küçümseyen, temkinli Fae bize bakıyordu. "Herkes Ölüm Efendisi'nin yapabileceği mutlak yıkımı görene kadar onun kendi taraflarında olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Tenç şifacının deneyimsizliği Mealow'un oğlunu kurtarmak için çabaladığında açıkça görülüyordu, ancak dakikalarca uğraştıktan ve pes etmeyi reddettikten sonra, genç çocuk sonunda kanamayı yavaşlatmayı başardı.

Yaralı erkeğin gözlerini açması acı dolu bir an daha aldı ama açtığında sisli bakışları odanın içinde gezindi. Veliaht prensin tepesinde asılı durduğunu ve annesinin babasının ölü bedeninin başında ağladığını gördüğünde, yüzünü buruşturarak doğruldu.

Prens genç şifacıya, "Üzerinde çalışmaya devam et," dedi. "Görünüşe bakılırsa kanadı kırılmış ve kafasındaki yara da muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiği anlamına geliyor. Ve eğer büyünüz yeterince derinse, annesinin de ilgilenmesi gereken yırtık bir kanadı var."

Çocuk başını eğdi. "Evet, Majesteleri."

Prens ön kapıdan içeri daldığında evden geriye doğru sıçradım. Yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı ve bu ifade beni gördüğünde daha da güçlendi. Müdahale etmeye çalıştığım için mi kızgındı, yoksa saldırıyla uğraşmak zorunda kaldığı için mi sinirliydi, hiçbir fikrim yoktu ama gözlerinde ateş yanıyordu - onları buz mavisine çeviren beyaz bir ateş.

Nefesim hızlanırken ondan korkuyla bir adım uzaklaştım.

Prens göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve sonra bakışları boynuma kaydı, dikkati Vorl'un beni boğduğu bölgeye odaklandı. Çenesini sıkıca kavrayarak döndü ve kimseye tek kelime etmeden patıkaya doğru yürüdü.

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Kendimi kalp krizinin eşiğinde bir trisilee gibi hissediyordum ve herkesin nabzımı duyabileceğinden emindim. Bu inanç sadece

Haxil beni prensin peşine taktığında ve tüm köylülerin bakışları Prens Norivun'dan bana kaydığına daha da arttı.

Sorgulayıcı değerlendirmeleri, şaşkınlıkları ve tiksintileri beni aynı anda etkiledi. Kanatsız olması beklenen ergenlik öncesi bir çocuğun aksine, ben tamamen yetişkin bir periym ve onların hastalıklı ilgisi ensemde bir sıcaklık yarattı.

"Garip bir tür kusurlu olmalı," diye tısladı bir dişi arkadaşına. "Ama kusurluların hâlâ kanatları var. Onunki nerede?" diye cevap verdi arkadaşı.

"Belki de tıraş etmiştir." İlki prene doğru işaret etti.

Diğeri başını salladı. "B ö y l e bir şey yapardı. Şeytani biri. Saf kötülük."

Arkalarında duran erkek homurdandı. "Muhtemelen onun sikine yeterince sert binmemiştir ve o da ceza olarak kanatlarını kırpmıştır."

Arkadaşı ona dirsek attı, sonra da kıs kıs güldü. "Sence kıyafetleri de bu yüzden mi bu kadar kirli? Cezalandırma mı? Yoksa orospularının kirli olmasından hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

Öndeki dişi burnunu çekti. "Hepsi de utanç verici."

Hepsine ters ters baktım ama kıs kıs gülmeye devam ettiler. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Gerçek mi yoksa onların benim prensin fahişesi olduğumu ve kötü geçen bir sevişme seansının cezası olarak kanatlarımı tıraş ettiği sonucuna varmaları mı?

Ama belli ki gerçek onların radarında bile değildi. Prens kanatlarımı tıraş etmemişti. Sadece onları hiç geliştirmemiştim. Kendimi olduğum gibi kabul

etmeye çalışsam da, bu gerçek utancın hayatım boyunca peşimi

bırakmamasına neden oldu. Ama gerçek hala canımı yakıyordu. Bildiğim kadarıyla, kanatları hiç gelişmemiş tek yetişkin Solis perisi bendim. Ve yaşımı

göz önünde bulundurursak, asla kanatlanmayacaktım. Dağın soğukluğu

iliklerime kadar işlerken dudaklarımı sıkıca kapattım. En azından o köylüler

benim bir fahişe olduğum konusunda tamamen yanılmışlardı. Bu benim için

iyi bir şeydi. Bana hayal bile edemeyeceğim bir ödeme teklif etse bile prene

asla dokunmam. Ölmeyi tercih ederdim.

bana dokunmasına izin vermektense.

Bunu bilmeme rağmen damarlarımda buzlar dolaşıyordu. Köylülerin yorumları canımı yaktı. Hem de derinden. Ama buna alışmam gerektiğini biliyordum, çünkü bu tür yorumlar muhtemelen devam edecekti. Eğer prens beni Solisarium'a, bir milyon fae'nin yaşadığı bir şehre götürüyorsa, daha pek çok dikkatli göz ve iğneleyici yorumla karşılaşacaktım.

"Embesiller," diye fısıldadım nefesimin altında.

Haxil homurdandı. "Sana daha fazla katılamazdım."

Ona küçük bir gülümseme verdim, o da omzumu sıvazladı.

Önde, prens kulübeye doğru hışımla ilerliyordu, hareketleri bir vadide kükreyen bir fırtına kadar şiddetliydi.

"Neden bu kadar kızgın?" Haxil'e sordum.

Muhafız omuz silkti. "Sanırım bunu prense sormanız gerekecek."

Ancak Haxil'in yüz ifadesinde, veliaht prensin neden bu kadar kötü bir ruh hali içinde olduğunu tam olarak bildiğini düşündüren bir şey vardı.

Dağa tırmanırken, prensin ifadesi sert ve acımasızdı ve ondan yayılan enerji, çenemi göğsümde tutarken omuzlarımın içe doğru kıvrılmasını sağlamaya yetti.

Neyse ki, öfkesinin nedeni ne olursa olsun, bunu içine attı ve yakınlığını bana ya da muhafızlarına yöneltmedi.

Ağaçların arasına girdiğimizde köy arkamızda kaldı ve çok geçmeden konaklama yerimizin bacasından dumanlar yükselmeye başladı. Nihayet pansiyonun ana salonuna girdiğimizde, taze pişmiş ekmek ve sulu yahninin mis gibi kokuları havaya karıştı.

"Tam şurada!" Milis seslendi ve muhafızların yemeklerinin sıcak ve hazır olduğu, ateşe en yakın masayı işaret etti.

Prens, arka merdivenlerde gözden kaybolmadan önce Haxil'e sert bir sesle, "İlara'nın odasına gitmesini sağla," dedi.

Nish, Ryder ve Sandus akşam yemeklerine doğru ilerlediler. Haxil'i uyuşuk bir şekilde takip ettim ve hayatımın artık tamamen kontrolümden çıktığını bir kez daha fark ettim. Veliaht prensin tutsağıydım. Artık yemek yiyor, uyuyor, seyahat ediyor ve muhtemelen o istediğinde tuvaletimi yapıyordum.

Kaşlarımı çatarak, karnım guruldarken ateşin yanına bir sandalye çektim.

"Aç mısın?" Haxil masada bana yer açmak için yana kaydı. "Ben iyiyim."

"Ock, az önce duyduğum hırıltıya bakılırsa iyi değilsin," diye cevap verdi Nish, büyük bir yudum birayı yuttuktan sonra bana kıs kıs gülerek.

"Onu rahat bırak, Nish," dedi Haxil.

Sandus da sandalyesini yana çekip açık alana doğru el sallayınca Nish kaşlarını kaldırdı. "Gel ve ye, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı."

"Bu bir emir mi?"

Sandus çarpık bir gülümseme verdi. "Sana emir veremem, aşkım. Bunu sadece prens yapabilir."

Merdivenlere doğru bir göz attım ama prens her nereye gittiyse çoktan gitmişti. Meallow'un kocasının prensin gürleyen gücünün altında çöküşünün görüntüsü zihnimi tekrar doldururken kaşlarımı çattım. Saniyeler. O erkeği öldürmesi sadece *saniyeler* almıştı. Öfkeli bir buz ayısını sadece bir düşünceyle yere sermişti.

Öfkem daha da alevlendi ve veliaht prene olan nefretimi, kulübenin ocağındaki ateş kadar parlak bir şekilde kükreyene kadar körükledim. Prens yine başka bir aileyi bu kadar kolay yok etmişti. Kocasını kötü niyetli olsa bile, Fae'ler değişebilirdi. Ama şimdi, Meallow ve oğlu bunun bir olasılık olup olmadığını asla bilemeyeceklerdi.

Sonunda muhafızlara katıldığımda sandalyem yere sürtündü. Kızgınlığıma rağmen haklıydılar. Acıkmıştım ve şimdi prens etrafta olmadığına göre, belki yemek yemeyi midem kaldırabilirdi.

Sessizlik içinde, sadece ateşin çıtırtısı ve havada süzülen müzik eşliğinde yemek yedik. Bir şekilde yarım kase güveç yemeyi başardım. Milis'in servis ettiği cömert porsiyonlara alışık olmayan midem daha fazlası için itiraz etti. Her kaşık midemde kaybolduğunda, diğer müşterilerin gözlerinin üzerimize daha fazla düştüğünü hissettim.

Prensın Yüksek Liss'te yaptıkları duyulmuş olmalıydı, çünkü kulübenin müdavimleri sessiz kalmıştı; bir yandan birbirleriyle alçak sesle konuşurken, bir yandan da yukarıdaki mağarasında uyuyan ejderhayı rahatsız etmekten korkar gibi merdivenlere doğru dikkatli bakışlar fırlatıyorlardı.

"Prens bunu çok yapar mı?" Sonunda sessizliği bozarak sordum. Muhafızlar yemeklerini mideye indirmişlerdi ama şimdi herkesin karnı doyduğundan, kanatları gevşerken ve ateş kükreerken sandalyelerinde arkalarına yaslanıyorlardı.

"Ne yapacağım, aşkım?" Sandus sordu. "Fae öldürmek mi?"

Muhafızlar sustu.

"Sen böyle mi görüyorsun?" Nish'in gözleri kısıldı. "Prensın Fae'leri öldürdüğünü mü?"

"Az önce olan bu değil miydi?" Meydan okudum.

"Olan şey," diye yanıtladı Nish, dişlerini birbirine geçirerek, "Prens Norivun'un krallığın çıkarları doğrultusunda hareket etmesiydi. O perinin karısı ondan yardım istedi, o da istenileni yaptı."

Ellerim masanın altında birbirine kenetlendi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek karşılık verdim: "Ondan kocasını öldürmesini istediğini sanmıyorum. Ayrıca,

Doğüstü mahkemeler genellikle bu tür iç meselelerle ilgilenmez mi? O periyi öldürmesine gerek yoktu, özellikle de prensin yetenekli bir dövüşçü olduğu ortadayken. Mealow'un kocası buz ayısı formunda olsa bile onu dizginleyebilirdi. Ya da en azından deneyebilirdi."

Nish'in bakışları daha da arttı ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Buz ayısı formunda kaç periyi zapt ettin?"

Kaşlarımı çattım. "Yok. Belli ki yok."

"O zaman böyle bir tutuklama girişiminde bulunulduğunda görgü tanıkları için ölüm oranının önemli ölçüde arttığını bilmiyorsunuz."

Haxil'in ima ettiği şeyi hatırlayarak yutkundum. "Hayır, bunu bilmiyordum. Ama en azından denemeye değmez miydi? Çok güvensiz olduğu ortaya çıkana kadar?"

Haxil bana uyarıcı bir bakış attı ama onu görmezden geldim ve Nish'e sert bir bakış fırlattım.

"Ve hayatları riske mi atalım?" Nish homurdandı. "Hayır. Kıtada, sorunlar hızla büyüdüğünde ve adaletin hızlı bir şekilde yerine getirilmesi gerektiğinde, Ölüm Ustası gerekeni yapar ve ikinci bir düşünce olmadan karar vermelidir. O yüzden *hakkında hiçbir şey* bilmediğin konularda ahkâm kesmeyi bırak."

Nabzım hızlandı ve ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü prensin Mealow'un evinde en doğru kararı verdiği konusunda haklı olsa bile, prensin başka türlü *adalet* dağıttığını görmüştüm. Biri ona ekinlerle ya da kayıp oğluyla ilgili endişelerini dile getirdiğinde, prens o sorunlu fae'lere yardım etmiyordu. Hayır. Onları öldürerek sustururdu. Yani prensin *meseleleri* hakkında bir iki şey biliyordum.

Alaycı bir tavırla, "Sanırım cinayet de barışı korumanın bir yolu," diye cevap verdim.

Nish'in kanatları açıldı, derimsi uzantılar neredeyse bacaya çarpıyordu.

Ryder bana ters ters bakarken Nish'in omzunu sıkıca tuttu. "Yeter artık."

"Bana uyar." Masayı iterek ayağa kalktım. "Şimdi odama gitmek istiyorum."

"Peki ya hâlâ biramı bitiriyorsam prenses?" Nish cevap verdi, sonunda kanatlarını sıkıca geri çekerken gözleri kararmıştı. "Bu koridorlarda dolaşp zarar görmeni istemeyiz."

"Nish," diye homurdandı Haxil. "Sana da yeter."

Nish bana doğru öfkeli bir el salladı. "Prensimize saygısızlık etti."

Haxil başını salladı. "Bildiğim kadarıyla."

Nish'in dudağı kıvrıldı. "Eğer prens onu istemeseydi, ben-" "Yeter!" Haxil kükredi.

Sandus kollarını kavuşturdu ve sessizliğini korumasına rağmen, sanki grup içinde büyüyen hoşnutsuzluğun suçlusu benmişim gibi bana asık suratlı bir ifade verdi.

İkisini de görmezden gelerek Haxil'i bara kadar takip ettim.

Haxil parmaklarını barın tepesine vurdu. "Milis? Gece için yatmaya hazır. Bana hangi odanın ona ait olduğunu gösterebilir misin?"

Milis aşırı parlak bir gülümseme verdi. "Elbette, beni takip edin."

Bizi merdivenlere doğru götürdü, sonra da ikinci kata çıkardı. Uzun bir koridor bizi bekliyordu ve gözlerim hemen prensin hangi odada kaybolduğunu merak ederek etrafta dolaştı.

Milis'in küçük kanatları hafifçe çırpındı ve koridorda yavaşça uçmadan önce yerden birkaç santim yükseldi. Sadece küçük kanatlı Solisler binaların içinde bu kadar dar alanlarda manevra yapabiliirdi. Prens ve muhafızları bunu kesinlikle yapamazdı.

Milis bizi birkaç kapı aşağıdaki bir odaya götürdü, sonra kilide bir anahtar soktu. "Burası mı? Gerçekten mi?" Haxil sordu.

Milis omuz silkti. "O da öyle söyledi."

Kapıyı büyük bir uyku odasına açtı. Kanatlarını hafifçe açmış iki yetişkin fae'nin rahatlıkla yatabileceği büyük bir yatak duvarın yanında duruyordu. Yanında, üzerinde bir peri ışığının asılı durduğu cam bir masa ve karşısında, bir kanepe ve iki sandalyeyle tamamlanmış küçük bir yaşam alanı vardı.

"Kutsanmış, bu çok-" Ne diyeceğimi bile bilemedim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel odaydı. Bütün evim bu odaya sığabiliirdi. "Bu harika. Teşekkür ederim." Soğuktan korunmak için kollarımı ovuşturdum. Pencere camları buz tutmuştu.

Milis pencereleri işaret etti. "Aşağıdaki ocak gece boyunca bu odayı ısıtacak ama yine de serin olacak. Bildiğiniz gibi mevsimin bu zamanlarında kış gelmeye başlar."

"Sorun değil, gerçekten. Teşekkür ederim," dedim tekrar çünkü öyleydi. Bu pansiyon odası evimden en az yirmi derece daha sıcaktı. Geçen kış, Cailis ve ben neredeyse donarak ölüyorduk çünkü ocağımızı 24 saat açık tutmak için gereken yakacak odunu karşılayamamıştık.

Haxil odada gezinerek gardırobu ve bitişindeki tuvaleti kontrol etti. "Koğuşlar her zamanki gibi aynı mı?"

Milis yere doğru sürüklenirken kanatlarının çırpınışı durdu. "Evet, Haxil. Anahtar verilmeden ya da benim veya odanın sahibi tarafından giriş izni verilmeden, ziyaretçilerin eşikten geçmesine izin verilmez. Büyü bunu yasaklıyor. Misafiriniz güvende olacak."

Haxil homurdandı, görünüşe göre bu cevaptan tatmin olmuştu.

Milis dikkatini bana geri verdi. Yüz ifadesi acı verecek kadar kibardı ve eğer prens onu *misafiri* olduğum konusunda uyarmamış olsaydı yüz hatlarının neye dönüşeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Yıpranmış, kirli kıyafetlerimi inceledi. "Yatmadan önce temizlenmek istersen ikinci katta banyo havuzları var."

Uzun uçuş gününden sonra üzerim ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, bu yüzden başımı salladım. "Çok fazla yük olmayacaksa bu iyi olur," diye ekledim aceleyle.

"Hiç de değil. Prens size yeni giysiler temin etmemi istedi. Size yüzme havuzlarını göstereceğim ve döndüğünüzde yatağınızın üzerinde temiz giysiler bekliyor olacak."

"Gerçekten mi?" Şaşkın soruma engel olamadım. Prensın benim rahatımı düşündüğünü asla tahmin edemezdim. Yatarken ve öngörülebilir gelecekte tarla kıyafetlerimi giyeceğimden emindim.

"Aynen öyle. Beni takip edin. Sana yolu göstereceğim." Milis havaya kalktı ve odamdan uçarak koridorun aşağısına, köşeyi döndü. Haxil ve beni çift kanatlı bir dış kapıya götürdü. Kapıları açtığında nefesim kesildi. Dışarıdan buharlı bir sis yüzüme çarptı.

Nihayet hava görebileceğim kadar açıldığında şaşkınlığım daha da arttı. Kapılar dışarıya, kar ve mehtaplı havuzlarla süslü dağ yamacına açıldı.

Damlayan bir şelale dağın zirvesinden süzülerek havuzlardaki çoklu su kütlelerine dökülüyordu. Bitkiler ve sarmaşıklar doğal kaya oluşumları boyunca uzanıyordu, yemyeşil yaprakları ve renkli yaprakları buraya indiğimde gördüğüm çam ağaçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Sudan yükselen buhar, bu bölgenin ya büyü ile ısıtıldığını ya da doğal olarak sıcak su kaynakları olduğunu anlamamı sağladı. Durum ne olursa olsun, bu sıcaklık çeşitli bitki yaşamını da açıklıyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve en yakınımızdaki yapraklardan birini okşadım. "Su ne kadar sıcak?"

"Oldukça sıcak," diye yanıtladı Milis. "Ama aynı zamanda çok da keyifli. Uzun bir uçuş gününden sonra insanın kaslarını rahatlatıyor." Sanki gökyüzünde geçen bir günün ardından kanat kaslarının nasıl hissettirdiğini hiç bilmediğini fark etmiş gibi aniden öksürdü.

Ama hayatım boyunca bu tür yorumlar almıştım, bu yüzden onu görmezden geldim ve buharın içinden bir el salladım. Kıyafetlerimi çıkarıp kristal berraklığındaki sıvının içine dalmak için can atıyordum. Vaat ettiği sıcaklık ve huzurlu atmosferiyle beni çağırıyordu.

"Kalman gerekiyor mu?" Haxil'e sordum.

O izlerken soyunmak hoşuma gitmese de, havuza girme düşüncesi bundan daha ağır basıyordu. Daha önce hiç böyle bir su kütesinde bulunmamıştım ve bunu geri çevirmem mümkün değildi.

Muhafızın gözleri şelaleye kaydı, sonra tekrar bana döndü. Başını iki yana salladı. "Hayır, boş zamanlarınızda yıkanmanız için sizi burada bırakacağım."

Kaşlarım kalktı çünkü bu, prensin daha önce beni koruması için verdiği emirle kesinlikle uyuşmuyordu ama itiraz etmedim.

"Tam şurada banyo sabunları ve bezleri var." Milis havuzun karşı tarafını işaret etti. "Keyfini çıkarın."

O ve Haxil içeri girip beni havuzun kenarında yalnız bıraktılar. Çenemi kaldırdım, yıldızların bolluğuna ve yukarıda parlayan üç aya bakarak dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Etrafa göz gezdirerek, etrafta gizlenen başka biri var mı diye bakındım ama kimseyi göremedim. Hiç vakit kaybetmeden, ay ışığında çıplak kalana kadar üzerimdeki giysileri birbiri ardına çıkardım. Soğuk hava tenimi serinletti ve uzun saçlarım belime değdi. Bacaklarımda tüylerim diken diken oldu ve meme uçlarım soğuktan diken diken oldu. Kaburgalarım ve çıkık kalça kemiklerim belirgindi ama bu bile beni her zamanki gibi rahatsız etmiyordu.

En son ne zaman dışarıda çıplak kaldığımı hatırlayamıyordum. Büyük olasılıkla Cailis, Tormesh ve ben çocukken annemiz bizi yatmadan önce yıkamaya çalışırken ondan kaçmıştık ama kardeşlerimi düşünmek bile havuza girme düşüncesi karşısında keyfimi kaçırmaya yetmiyordu.

Ayak parmağımı daldırdım ve havuzun sıcaklığı tenimi öptüğünde gülümsemem bir sırtışı dönüşü.

Merdivenler doğal kayanın içine oyulmuştu ve aşağıya inen her adımda neşe içinde titriyordum. Sonunda tamamen suya battığımda, mutlak bir zevk içinde inledim.

Eve döndüğümüzde, her gece temizlenmek için genellikle küçük bir leğen kullanırdık. Nadiren, düzgün bir şekilde yıkanmak için küveti dışarı çıkarırdık, ama o bile büyük değildi. Cailis başımdan aşağı su dökerken ben dizlerimi göğsüme çekerek oturmak zorunda kalırdım.

Ama bu ... lüks böyle bir şeydi.

Havuzun kenarına, Milis'in söylediği banyo sabunlarının bulunduğu alana doğru yüzdüm. Orada kokulu karışımlardan oluşan büyük bir tabak vardı. Bir tanesini elime aldım ve küçük bir nefes çektim. *Sandal ağacı*. Benim zevkime göre fazla erkeksi. Bir tane daha denedim, sonra bir tane daha, ta ki taze kesilmiş yasemin ve biraz nane kokan çiçeksi bir iksirde karar kılana kadar.

Kasenin kenarındaki bezlerden birini kullanarak üzerine ağır bir doz döktüm, ardından cildim pembeleşene ve hâlâ gümüş rengi olan saçlarım nemli bukleler halinde yüzümün etrafına sarkana kadar kendimi ovmaya başladım. Tırnaklarımın altındaki kir bile dökülüyordu.

Kaşlarımı çatarak onları da temizledim, bir dahaki sefere ellerimi taze toprağa ne zaman daldıracağımı ve Anne'nin bize verdiği tüm yaşamı ne zaman hissedeceğimi merak ediyordum.

Sonunda banyoyu bitirdiğimde havuza uzandım ve suyun beni yüzdürmesine izin vererek sırtüstü yattım ve yukarıdaki parıldayan yıldızlara baktım.

Göğüslerim soğuktan diken diken oldu ve açıkta kalan etlerimin üzerinde tüylerim diken diken oldu ama umurumda değildi. Sırtımın altındaki havuzun sıcaklığı ve dağın yamacından aşağı akan suyun dinginliği, prens beni aldığından beri ilk kez kaslarımın gevşemesini sağladı.

Suyun yüzeyinde sürükleniyor, yumuşak akıntıların beni istedikleri yere götürmesine izin veriyordum. Havuzun etrafında yetişen bitkilerin sarmaşıkları, suyun kenarına yakın bir yerde asılı örgü ve sarmal ipler halinde duruyordu ve onlara doğru sallandığımda, uzanıp yumuşak yaprakları parmakladım.

"Nasılsın dostum?" Bir sonraki çiçeğe, sonra bir sonraki asmaya gitmeden önce mırıldandım, hepsini okşadım ve onlara merhaba dedim.

Ne kadar süre böyle yüzdüm bilmiyorum ama gözlerim uyku sersemliğiyle kapanmaya başladığında nihayet doğruldum ve ilğim şelaleye doğru kaymadan önce uyanmak için suyun üzerinde birkaç tur yüzdüm.

Ona doğru tekmeledim ve ilk düşündüğüm gibi dağın kayalık tarafına doğru uzanmadığını, bunun yerine bir mağaranın girişini kapladığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

İlgimi çeken su yüzüme sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştım ve derin bir nefes alarak suyu itmeye başladım. Hızla akan şelalenin gürültüsü arkamda kaybolana kadar sadece saniyeler geçti.

Gözlerimi açtığımda şelalenin altındaki karanlık ve gizli mağarayı görünce nefesim kesildi. Yukarıdaki tavan, uzaktaki yıldızlar gibi parlayan elmas benzeri binlerce taşla ışıldıyordu. Yukarıya doğru baktım, ışıltısını içime çektim. Mağaranın çapı bir metreyi geçmiyordu ama küçüklüğü dikkatimi dağıtmadı.

Havuzun zeminine ayak bastıktan sonra boyuma göre ayağa kalktım. Kimsenin uzun boylu diyemeyeceği biri olmama rağmen, mağaranın suları aslında oldukça sığıdı ve su belimi yalayana kadar yükselmeme izin veriyordu.

Yukarı uzanıp o güzel taşlara dokunmaya çalıştım ama havuzun suyundaki bir kıpırtı beni durdurdu. Sanki biri yer değiştirmiş gibi hissettim ve küçük bir dalga tenime çarptı.

Arkamı döndüğümde, karanlığın içinden iki delici mavi gözün parlamasıyla irkildim.

Veliaht Prens mağaranın içindeki gizli bir koltuktan bana bakarken tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Bakışları kapalıydı, ifadesini okumak imkânsızdı ve dikkati yüzümden göğüslerime, oradan da çıplak karnıma kayarken tek kelime etmedi.

İçimdeki öfke parıldarken kendimi örtme dürtüsüne direnerek hızla suya daldım.

"Orada olduğunuzu fark etmemiştim prensim." Dikenli mağara kayası çıplak sırtıma değene kadar aramızda olabildiğince mesafe bırakarak hızla geriye doğru adım attım.

Prens Norivun'un kanatları kıpırdadı ve sığ havuza uyum sağlamak için uzantılarını bükerek onları arkasında kıvrırmak zorunda kaldığını anladım. Muhtemelen havuzun zemininde sürükleniyorlardı ve bir tanesine basmamış olmam büyük şanstı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kesinlikle eğleniyor gibi görünüyordunuz."

Şelalenin her iki yanında mağaraya açılan kapılar olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Dışarıya doğru bir bakış bana, bir perinin kenardan tüm yüzme havuzlarını mükemmel bir şekilde görebileceğini söyledi. Ve prens kenarda oturuyordu.

Yanaklarım kızardı ve bunca zamandır prensin beni izleyip izlemediğini merak ettim.

"Gösteri hoşuna gitti mi?" Sözlerime öfkenin karışmasını umursamadan ısırdım, ama çıplak halimi hiç saklamamıştım ve prensin parlayan taşlara dokunmaya çalıştığım yerden sadece bir metre uzakta olduğunu düşünürsek, göğüslerim neredeyse yüzünün içindeydi.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Oldukça."

Kendini beğenmiş küstahlığı karşısında nefesim kesildi. Bir elimi uzatıp yüzüne bir dalga su fırlattım ama sonra vazgeçtim. "Sen bir ahlaksızsın."

Gözlerindeki suyu silerken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. Damlacıklar uzun kirpiklerine yapışmıştı. Bir elini gümüş rengi saçlarının üzerinde gezdirip geriye doğru taradı ve Solis kıtasının veliaht prensi, ona bir isim takarken suratına bir su duvarı fırlattığım için biraz kırıldıysa bile bunu iyi sakladı.

"Sanırım varlığımdan sizi haberdar etmemek kötü bir davranıştı, bu yüzden yaptıklarınız için sizi affedeceğim."

Homurdandım. "Bu terbiyesizlikten de öte bir şeydi. Bir sürüngen yapacağı şeydi."

Gülümsemesi silinip gitti ve Tala Denizi'nde korkulan bir yırtıcı gibi suyun yüzeyinde ilerleyerek bana yaklaştı. "Bana sürüngen mi diyorsun?"

Sadece bir adım ötemde durduğunda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Su geniş omuzlarından akıp kaslı vücudundan aşağı süzülürken, belirgin göğüs kasları yüzeyin hemen altında belirdi. O kadar büyüktü ki sığ havuzda diz çökmüş olması gerektiğini biliyordum.

Boğazımdaki yumağı yuttum. "Sadece sürüngenlerin çıplak kadınları farkında olmadan izlediğini söylüyorum."

Bakışları tekrar boynuma kaydı, tam da Vorl'un illüzyon büyüsünün çürüklerini gizlediği yere.

"Peki bunu sana bir sürüngen mi yaptı? Yoksa bu senin memnuniyetle karşıladığın bir şey miydi?" diye sordu sessizce.

Elim boğazıma gitti. "Görebiliyor musun?"

Tek bir baş hareketiyle gözleri karardı ve kobalt buz parçalarına dönüştü.

"Ama nasıl? Vorl'un illüzyon yakınlığı çok güçlü." "Benimkinden daha güçlü değil."

Çenem düştü. "Yani gerçekten senin de mi illüzyona ilgin var? Sadece saçımı süslemiyor muydun?"

"Birkaç yakınlığım var," dedi, hâlâ boynumdaki morluklara bakıyordu. Çenesi titremeye başladı.

Demek doğruymuş. Kış Sarayı'nın veliaht prensi birden fazla yakınlıkla kutsanmıştı. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Gözleri kapandı ve ifadesi sabırsızlığa dönüştü. "Sanırım size bir soru sordum."

Boğazımı parmakladım. Derim hâlâ acıyordu ama birkaç gün önceki kadar hassas değildi. "Ben ona sürüngen demezdim, prensim."

Prensin kaşlarından biri kalktı ama omuzlarındaki gerginlik devam etti. "Yani bu olduğunda gönüllü bir katılımcı mıydınız?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece ona sürüngen demeyeceğimi söyledim."

Üzerindeki aura yükselirken prens kaşlarını çatı. "O zaman ne demek istediniz?"

"Vorl'un bir sürüngen olmadığını kastetmiştim. O bir zorba."

Prens sustu. "Yani seni zorladı mı?"

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, onun delici bakışlarına karşılık veremedim. "Bana defalarca zorla sahip oldu."

Prensin parmakları benim göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle çenemi kavradı ve başımı kendisine doğru çevirdi. "Sana tecavüz mü etti?"

Tek bir dokunuşla içimdeki binlerce sinir ucu canlanırken geri sıçradım ve teması kestim. "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne demek istedin?" diye hırladı, sesi alçak ve derindi ve zorlukla dizginlenen bir güçle dalgalanıyordu.

Ondan yayılan mutlak tehdit karşısında ürperdim. "Beni başka şekillerde zorladığını kastetmiştim ama *bu* şekilde değil."

Prensin çenesi birbirine çarptı. "Açıklayın."

"Ben ... o ... Vorl çocukluğumdan beri bana zorbalık yapıyor," dedim aceleyle. "Beni itip kaktı, çelme taktı, başkaları bakmıyorken ara sıra bana vurdu, ama en sevdiği eğlence beni boğmaktı. En çok bunu severdi. Bu yüzden morluklarım var."

Prensin çenesi daha da sıkılaştı ve içindeki o güç suyun üzerinde dalgalanarak küçük dalgaların mağaranın duvarlarına çarpmasına neden oldu. "Ve bunu düzenli olarak mı yapıyordu?"

Vorl'un mevsimler boyunca kaç kez bana zorbalık ettiğini, beni küçümsediğini, bana işkence ettiğini, canımı yaktığını hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Sonunda hızlıca başımı salladım.

Prensın burun delikleri açıldı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Bu hareket pazularının şişmesine ve kanatlarının esnemesine neden oldu. Fark etmemeye çalıştım, dikkatimin bu harekete kaymasını engellemeye çalıştım ve tüm uzuvlarının ne kadar inanılmaz derecede kalın olduğunu fark etmemeye çalıştım. Erkek saf kaslıydı. Her yeri kaslıydı. Ve bu, yapılarını geliştirmeye çalışan bazı erkeklerin sahip olduğu hantal tipte bir kas değildi. Gerçek savaş ve kullanımla bilenmiş kaslarla doğal olarak güçlü bir yapıdan gelen türdendi.

"Seni ilk gördüğümde morluklarının sebebinin ne olduğundan emin değildim," dedi sonunda, sözleri buz gibiydi. "Bu yüzden sormadım. Ama Archon'un bunu sana zarar vermek için kötü niyetle yaptığını bilseydim, ben-"

"Vorl olduğunu biliyor muydun?" Ağzımdan kaçırdım, sonra prensin ahırda önce boğazıma sonra da Vorl'a nasıl baktığını hatırladım. "Ama nasıl?"

Prens derin bir nefes aldı, aurası hâlâ içinden çıkmıyordu. "İllüzyonlar artık büyü bırakır. İllüzyona yakınlığı olan bir peri büyü yaptığında, bir tat ya da kartvizit gibi bir iz bırakır. Eğer yakınlığınla yeterince uyumluysan, bu işareti algılayabilir ve hangi perinin yaptığını takip edebilirsin. Boynunuza dolanan büyüün doğrudan o archon'a bağlı olan çok belirgin bir işareti var."

"Oh." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu fae'lerin reklamını yapmaktan hoşlandıkları bir şey değil. Birinin illüzyon işareti tespit edilebildiğinde, bu utanç verici olabilir. Sadece daha güçlü illüzyon yakınlıklarına sahip fae'ler daha zayıf bir perinin illüzyonunu görebilir."

"Yani sen Vorl'un illüzyonlarını görebiliyorsun ama o seninkileri göremiyor çünkü senin yakınlığın onunkinden daha güçlü, öyle mi?"

"Doğru."

Prens ayrıntı vermedi. Öfke hâlâ gözlerinde dönüyordu ve tıngırdayan aurası bir kademe daha yükselerek havuzda ikinci bir dalgalanmaya neden oldu.

Prensın başka bir şey söylemeye niyetli görünmediğini görünce, "Peki... neden bunun kötü niyetle yapılmadığını düşündünüz?" diye sordum. Çürüklerimi işaret ettim.

"Bazen kadınlar boğulmayı hoş karşılar," diye cevap verdi dalgınca.

Başımı eğdim. "Öyle mi? Bir dişi ne zaman olmak ister ki-"

Prens sırttığı anda ağzımı kapattım. *Kutsal Anne*. Ne kadar utanç verici. Seyahat etmemiş bir peri olabilirdim ama tamamen saf değildim. Bazı dişilerin partnerleri tarafından boğulmaktan hoşlandıklarını duymuştum.

onları memnun ettiğini, deneyimi artırabileceğini düşündüm. Kabul etmek gerekir ki, bu benim ilgilendiğim bir şey değildi ve birlikte olduğum erkeklerden de böyle bir şey yapmalarını hiç istememiştim. Yine de . . .

Yanaklarım alev alev yanarken, "Bu tür sapıkça aktivitelerle ilgilendiğini fark etmemiştim prensim. Yargıladığımdan değil," diye ekledim.

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Bir kaşını kaldırdı, etrafında dalgalanan öfkenin bir kısmı eğlenceye dönüştü. "Ama kraliyet ailesinin bu tür yatak odası aktivitelerine düşkün olmasına oldukça şaşırmış gibisin."

Havuzda dalmak ve orada boğulmak istedim. Yüzündeki eğlence artmıştı.

Ellerimle oynadım ve bana kendimi bu kadar gülünç hissettirdiği için iri yarı erkeğe lanet okudum. "Fae'lerin yatak odasında ne yapmak istedikleri onları ilgilendirir, beni değil. Eğer boğulmaktan hoşlanıyorsan, boğul bakalım prensim."

Dudaklarındaki o sinir bozucu eğim, bana yaklaşıp alçak bir ses tonuyla, "Peki ya sen, Mervalee Territory'nin kızı Ilara Seary? Hoşlandığın herhangi bir sapkınlık var mı?"

Gözlerim büyüdü ve suratına bir su duvarı daha ittim. Dalga onu sıçrattı ve bir kez daha engellemeye çalışmadığına göre, bunun onun da suya yakınlığı olmadığı anlamına geldiğini tahmin ettim.

Şaşkınlıkla, "Bana gerçekten seks hayatımı mı soruyorsun?" diyebilirdim.

Yüzündeki suyu ikinci kez sildi, sinsi sırıtışı daha da arttı. "Bu havuzda bana iki kez saldırmış oldun."

Homurdandım. "O zaman tutuklayın beni." Çeneme vurdum. "Hayır, bekle, özür dilerim."

Zaten sahip olduğunuzu unutmuşum."

Gülümsemesi yayıldı. "Otoriteye karşı hep böyle küstah mıydın?"

Dişlerimi sıktım. "Sen ve Vorl'a kadar hiç böyle bir ihtiyacım olmamıştı."

Gülümsemesi kayboldu. "Beni onunla mı kıyaslıyorsun?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse, prensim, ikinizin ne kadar farklı olduğunuzdan emin değilim. İkiniz de istediğiniz zaman istediğinizi alıyorsunuz, siz hariç . . ."

"Ne hariç?" Çenesi sıkıştı, kasları köşede şişti.

Neredeyse ona Vorl'un kimseyi öldürmediğini, en azından benim bildiğim kadarıyla, ve kesinlikle ailemden kimseyi öldürmediğini söyleyecektim, ama prensin ölümcül derecede soğuk yüz ifadesine bir kez bakınca durdum. "Hiçbir şey."

Prens bir süre daha beni inceledi, ondan akan gerilim suda bir dalgalanma daha yarattı.

Kalbim daha sert atıyordu ama hareket etmiyordum.

Aniden ayağa kalktı ve göğsünden aşağı sular süzüldü. Yanımdan geçip giderken kayaya yaslandım ve ona bakmamak için kendimi zorlamama rağmen hain gözlerim kare çenesinden omuzlarının yuvarlak toplarına, göğsünün ağır levhasını geçip altındaki belirgin karın kaslarına kayd. Su belinden aşağısını gizliyordu ama güneye doğru belirgin bir "V" çiziyordu.

Gözlerim sikine kaydığı anda, onları sertçe geri çekmeye zorladım.
Yukarı.

Bunu yaptığımda, prensi şelalenin kenarında beni izlerken buldum.
"Ve sen *bana* sürünge mi diyorsun?"

Bununla birlikte şelaleye doğru eğildi ve dev kanatları da onunla birlikte kayboldu. Prens bir sonraki sözleri beni kendime getirene kadar utancım içimde alevlendi.

"Beni takip et, Ilara Seary. Burada yalnız bırakılmayacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

I Odama dönerken, Haxil'in beni havuzda bırakmasının tek nedeninin prensin orada olduğunu bilmesi olduğunu ve böylece korunmasız kalmayacağımı düşündüm. Keşke yeterince zeki olsaydım.

Bunu fark etmek için.

Bu aynı zamanda kulübenin diğer müşterilerinin neden kaplıcaların tadını çıkarmadığını da açıklıyordu. Karanlığın Getiricisi derinliklerinde uzanırken, bir periyi ürkek olduğu ve rahatlayamadığı için suçlamak pek mümkün değildi. Kulübeye geri döndüğümde, sürekli kaşlarını çatan Ölüm Ustası'nı koridorda takip ettim. Görünüşe göre, kendisine sürüngen denmesinden hoşlanmıyordu ve bundan o kadar rahatsız olmuştu ki yarı çıplak kasıla kasıla dolaşıyor.

Kulübenin bornozlarından birini kullanmamıştı. Bunun yerine, beline sade bir havlu dolanmıştı ve bu da kaslı karnını daha da belirginleştiriyordu. Sırtına sıkıca yapışmış kanatlar omurgasında dar bir yarık gibiydi. Omuzlarındaki kaslar kasılıyor ve hareket ediyordu; köşeleri dönerken görmemem gereken çıkıntılar dikkatimi çekiyor gibiydi.

Prens erkekliğin vücut bulmuş haliydi, ölümünün sancılarını çeken her dişiyi memnun edecek güzel bir ölüm heykeliydi. Ona bir hançer fırlatmamak için kendimi zor tuttum - tabii bir hançerim varsa.

Odama doğru son dönüşü yaparken serin hava tenimi okşadı. Kanatlarım olmadığı için bornozun arkasındaki yırtmaçlar esintinin arka tarafımdan rahatça geçmesine izin veriyordu. Sadece popomun görünmemesini umuyordum. Normalde kıyafetlerimi Firlim'in pazarındaki genç satıcı stantlarından almak zorundaydım. Ergenlik öncesi fae'lerin kanat tomurcukları olmadığından, onların

Kıyafetin arka kısmı hala tamdı, bu da yetişkin fae kıyafetlerinin aksine çıplak sırtımı örttüğü anlamına geliyordu.

Prens kapıma ulaştığında "Anahtarınız yanınızda mı?" diye sordu. Yüzü bana dönüktü, bu da sert göğsünü görüş alanıma sokuyordu.

Başımı kaldırdım. "Evet, prensim." Onu havaya kaldırdım, sonra kirli giysilerimi kolumun altına sıkıştırdım ve kilide sokmaya gittim.

"İzin verin." Anahtarı büyük, nasırlı avucunun içine aldı.

"Çok nazıksınız, prensim."

O bana yan gözle baktı, ben de ona sakarca bir gülümseme ile karşılık verdim.

Kapım açıkken kenara çekilip ikamet ettiği yere dönmesini bekledim ama bunun yerine eşiği geçti ve odayı çevreleyen koruma kordonlarının uğultusu tenimde titreşti.

Sinirlenerek onu takip ettim, sonra odayı gözden geçirirken kollarımı kavuşturdum. "Prensime, odanıza dönmüyor musunuz?"

Delici mavi gözlerini bana dikti ve yontulmuş yüz hatlarının düzlemleri ve açılılarıyla bir kez daha yüzleştirdim. "Burası benim odam."

İçimi bir şaşkınlık dalgası kaplarken kaşlarım birbirine çarptı. Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bir karışıklık olmuş olmalı. Bana buranın benim odam olduğunu söylediler sanıyordum. Hangi yatak odasında kalıyorum?" Aklıma donmuş bir ahır görüntüsü geldi. *Kutsal Anne, umarım o kadar kötü olmaz.*

"Bir hata olmadı. Benimle kalıyorsun." Elim düştü.

"Ne?"

"Seninle kalacağımı söyledim-"

"Ne dediğini biliyorum ama neden *seninle* kalıyorum?"

Bir kaşını kaldırdı. "Her zaman böyle saçma sorular mı sorarsın?"

Ellerimi yumruk yaparken burun deliklerim alevlendi. "Sadece gülünç fae'lerle karşılaştığında."

"Bana, prensine, saçma mı diyorsun?"

"Oh, hayır, elbette değil. Bunun ihanet sayılacağından eminim, prensim."

Gözleri buz parçalarına dönüşürken parlaklığını kaybetti. "Haklısın, o kadar aptal olmadığına sevindim."

Öfkeyle, tek yapabildiğim odanın içinde sinsice dolaşmasını, kapıları ve pencereleri test etmesini ve koruma kalkanlarını ölçmek için büyü titreşimleri göndermesini izlemektir. Çevre kontrolünü bitirdiğinde başıyla onayladı.

Yatağın ucunda duran bir yığın giysiye doğru baktı. "Görüyorum ki Milis dediğimi yapmış."

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Cidden burada benimle mi kalacaksın?"

"Burada *benimle* kalacak olanın aslında *siz olduğunuza* inanıyorum. Ne de olsa burası benim odam."

Bir ayağımı yere vurarak cevap verdim: "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden seninle kalıyorum? Merak etmenin aptalca bir şey olduğunu iddia etsen de en azından bunu açıklayabilir misin?"

Daha da doğruldu ve yüz hatlarının üzerine kara bir bulut çökerken omuzları odanın her tarafına yayılmış gibi görünüyordu. Bir adım geri attım, kapı çerçevesine çarpana kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim.

"Köylülerin yorumlarını duymadın mı?" diye sordu aldatıcı bir sessizlikle.

"Tabii ki yaptım."

"O halde bazılarının bana ve dolayısıyla *size* zarar vermek istediğini biliyorsunuz."

Yutkunmaya zorladığımda boğazım kurudu. "Gerçekten buraya girip bana zarar vermeye çalışacaklarını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktili. "Bunu söylemek zor ama olabilir. Hayatıma yönelik pek çok girişimde bulunuldu."

Ne yazık ki hiçbirisi başarılı olamadı. "O zaman neden muhafızlarınızdan biri benimle birlikte iki yataklı başka bir odada kalmıyor?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Karanlığın Getiricisi'yle kalmaktan korkuyor musun?"

Kavurucu sıcak öfke, dağın yamacını saran kontrolsüz bir orman yangını gibi aniden içime doldu. Birdenbire ortaya çıkmıştı ama o ukala gülümseme bütün gün içimde kaynayan şeyi ateşlemişti - bu erkeğin bana yaptıklarına duyduğum öfke.

"Her şey senin için bir şaka mı?"

Tersledim. "Pek sayılmaz."

"O zaman neden seninle kalmak zorundayım?"

Parmak ucuna gelene kadar şimşek hızıyla yaklaştı. Nefesim kesildi ve omurgam kapıya yapışana kadar tökezleyerek geri çekildim. İçgüdüsel olarak, destek için sert kenarları kavradım.

"Dikkatli ol, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı. Beni bu kadar hor görmen beni gücendirebilir."

Kendimi çenemi kaldırmaya zorlayarak onun soğuk bakışlarıyla karşılaştım. "Şimdiye kadar buna alışmış olmanız gerekirdi. Herkes sizden nefret etmiyor mu prensim?"

Gözlerini kapattı. Bir an için hiçbir şey söylemedi ama sonra yüzündeki o soğukluk geri geldi ve tehditkâr bir fısıltıyla şöyle dedi: "Söylesene, senin gibi birinin benden nefret etmek için ne gibi bir sebebi olabilir ki? Uçsuz bucaksız kıtamızın bilinmeyen bir köyünden, bugüne kadar benimle hiç karşılaşmamış basit bir çiftçi kızı. Söyle bana, neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Çünkü Tormesh, ölmekte olan ekinlerle ilgili endişelerini mahkemeye bildirmekten başka bir şey yapmamışken ve ailemin tek suçu mahkemeye ona ne olduğunu sormakken annemi, babamı ve kardeşimi öldürdünüz.

Kapı çalındığında bu cesur ifade dilimin ucundaydı.

Prensin başını kaldırıp burun deliklerini açtığı anda sıçradım. "Sadece Nish." Yanıma uzandı, kapının kolunu kavrayıp çekerken kalın ön kolu yan tarafıma değdi.

"Nereden biliyorsun-" Ama sorumu bitirme zahmetine girmedim. Nish koridorda duruyordu.

Muhafız prence hitap ederken beni görmezden geldi. "Bu gece ilk nöbet benim. Sadece burada olduğumu bilmenizi istedim."

Prens Norivun başıyla onayladı.

"Benden sonra Sandus, sonra Ryder ve son vardiyayı da Haxil alacak."

Prens tekrar başını eğdi. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk, Nori." Nish bize sırtını döndü ve kanatlarının altındaki kınlarına soktuğu iki kılıç koridorun ışığında parladı.

Prens kapıyı kapattı ve tuvalete doğru yürümeye başladı. "Bu gece uyumaya çalışmanızı öneririm. Yarın yine uzun bir uçuş günü olacak."

"Ama-" Hemen arkasından koştum, o da tuvaletin kapısını yüzüme kapattı. Boğazımdan öfkeli bir uluma yükseldi ve kapıyı tekrar açtığı anda yumruğumu kapıya vurmama iki saniye kalmıştı, ancak bu sefer üzerinde kaslı beline yapışan bir uyku şortu vardı.

Taze büyü kokusu etrafını sarmıştı ve nefesinde hafif bir nane kokusu kaldığı için muhtemelen dişlerini bununla temizlediğini biliyordum.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu, bakışlarında en ufak bir suçluluk belirtisi bile yoktu.

Sağlam bir duvarı andıran sert göğsüne baktım. Pürüzsüz, hafif altın rengi teni tüm üst yarısını kaplıyordu. Tek bir kusuru ya da doğum lekesi yoktu ama yan tarafı boyunca uzanan uzun bir yara izi vardı.

O kadar iriydi ki köprücük kemiklerine bile ulaşamıyordum. Buna rağmen dişlerimi sıktım, korkutucu varlığının beni caydırmasına izin vermemeye kararlıydım. "Neden seninle aynı odada kalmak zorundayım?"

Kollarını kavuşturdu. "Kaç tane korumam var?" Alay ettim, o da kaşlarını çatı. "Bu hileli bir soru değil."

Burnumdan kuvvetlice üfledim. "Güzel. Dört muhafızınız var prensim."

"Peki sence onların işi ne?"

"Sen kendini koruyamazken seni korumak için."

"Doğru. Şimdi onların da bu gece biraz dinlenmek isteyeceklerini düşünüyor musunuz?"

"Tabii ki yaparlar."

"Ben bir odada uyurken beni, sen başka bir odada uyurken de seni korusalar gerçekten rahat uyuyabileceklerini düşünüyor musun? Bunun için gece boyunca her odada iki muhafıza karşılık bir odada dört muhafız olması gerekir. Matematiği size bırakıyorum. Eminim senin basit aklın bile korunacak tek bir oda olursa daha fazla uyuyacaklarını çıkarabilir."

Gözlerimi devirdim. "Yani aslında muhafızlarına daha az yük olmak için benimle aynı odayı paylaştığını mı iddia ediyorsun?"

Heybetli boyundan bana bakmaya devam etti ve cevap vermedi.

Erkeğe olan nefretim hâlâ içimde alev alev yanıyor olsa da, küçük bir parçam onun garip nezaketi karşısında duraksadı. Veliaht prens olarak tek yapması gereken parmağını şıklatmaktı ve istediği her dilek yerine getiriliyordu. Böyle bir yetkiyle bencil ve umursamaz olacağı düşünülebilirdi ama görünüşe göre muhafızlarının rahatını gerçekten düşünüyordu.

Ya da hepsi beni kandırmak için bir oyundu.

Tabii ki. Bu bir hile olmalı.

Prens eğildi ve karanlığın onun etrafında toplandığına yemin edebilirdim. "Sorun nedir, Ilara Seary, Mervalee'nin kızı

Bölge mi? Bu sizi çok mu şaşırttı? Ölüm Ustası hakkındaki önyargılarınızla örtüşmüyor mu?"

Sözlerinden alaycılık akıyor olsa da ses tonunda bir şeyler seziyordum. Tepkimin onun duymaya alışık olduğu şey olduğunu ima eden bir şey.

"Tuvaleti sana bırakıyorum. Temiz kıyafetler yatağın üzerinde." İçimi yakan suçluluk duygusuna engel olamadan yanımdan geçip gitti.

Ama onun her yönden korkunç biri olduğunu düşünmekten duyduğum utanç, bir yığın giysi aniden başıma indiğinde söndü.

Arkamı döndüğümde onu sırtırken buldum.

"Gerçekten kıyafetlerimi bana fırlattın mı?"

"Hayır, sadece onları sana verdim."

"Hiç de nazik biri değilsin." Başımdan düşen gömleği yerden kaptım.

"Seni yatağa geri dönme zahmetinden kurtarayım dedim."

Sinirlenerek kıyafetleri kolumun altına sıkıştırdım ve peri ışıklarından birini söndürürken onunla yüzleştim. Hoşuma gitse de gitmese de onunla aynı odayı paylaşacağım belli olduğu için, "Tamam, iyi. Aynı odayı paylaşacağız ama bana bir şey söyle prensim. Gece boyunca *sana* zarar vermeyeceğimi nereden biliyorsun?"

Bakışları eğildi ve vücudumu yavaşça inceledi, bakışları yüz güneşin gücü gibi içimde bir yol açıyordu.

"Bakalım... küçüksün, zayıfsın, kanatsızsın, sihirsizsin ve en önemlisi silahsızsın." Boştaki eliyle yorganı kaldırırken çenesini okşadı. "Eğer beni uykumda öldürebilecek olsaydın, bu kadar zayıf olduğum için bunu hak ederdim."

"Yani bir tehdit olmak için çok mu küçüğüm? Anlıyorum." Neyse ki cevabım kibirli oldu çünkü içimde utançtan ölüyordum. Prens haklıydı. Bir silah bulmayı başarsam bile onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

"Şimdi, tatmin oldun mu?" Kanatları ona uyum sağlamak için eğilirken yatağın üzerine çöktü. "Yoksa yatmadan önce cevaplamam gereken başka sorularınız mı var?"

Dişlerimi sıktım. "Son bir soru, prensim. Neden aynı yatağı paylaşmak zorundayız?"

"Çünkü sadece bir tane var."

"Yerde uyuyamaz mısınız?"

Yorganı çıplak göğsünün üzerine yerleştirdi ve dev kanatları yatağın yarısını kaplarken yuvarlak omuzları üstte görünür kaldı.

"Bunu neden yapayım ki?"

Kutsal Anne. Cevap vermeden önce kendimi ona kadar saymaya zorladım. "Çünkü aynı yatağı paylaşmıyoruz prensim. Ve ortada hiçbir neden yokken esir alınan ve tutsak edilen ben olduğuma göre, en azından siz yerde yatarken yatağı bana verebilirsiniz."

"Bu yatak ikimize de fazlasıyla yetecek büyüklükteyken bunu neden yapalım ki?"

"Lanet olası yere yat!"

Gözleri büyüdü ve piç gerçekten de gülecekmiş gibi görünüyordu. "Sanırım sen benim deneğimsin ve emirleri ben veririm."

"Ve inanıyorum ki haklı olduğumu biliyorsun ve bir centilmen gibi davranmalısın."

Arkasına yaslandı, dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Nazik bir kadın *olmadığımı* çoktan anladığınızı sanıyordum."

Büyüsünden bir bulut bana doğru sürüklendiğinde içimden bir ürperti geçti. Güç. Kudret. Korkunç bir yıkım. Hepsi onun serbest bıraktığı puslu bir özde toplanmıştı. Odanın öbür ucundan bile olsa erkeğin varlığı beni tüketmekle tehdit ediyordu.

Yine de bir parçam onun gerçekten böyle biri olup olmadığını merak ediyordu. Hepsi bir gösteri olabilirdi. Belki de bu kalpsiz rolü oynuyordu çünkü ben dahil herkes onun böyle biri olduğunu varsayıyordu.

Kaşlarımı çatarak, muhafızlarını ağırlamanın onun gaddarlığına dair önyargılı fikrime uymadığını fark ettim.

Ama ben tutarlı bir cevap veremediğim büyüye dağıldı ve prens yan dönerek son ışığı da söndürdü. "Solisarium'a olan yolculuğumuzu tamamlamak için gün doğumunda yola çıkıyoruz. Gevezeliği bırakıp uyumanızı öneririm."

Kekeledim, yatağın gıcirtısı sessizliği bozduğunda bir kez daha cevap veremedim. Kanatları arkasında gevşerken rahat bir pozisyona geçti.

Tuvalete doğru döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Emin değildim ama odadan belli belirsiz derin bir kıkırdama geldiğine yemin edebilirdim; bu da onun kalpsiz bir canavar *olduğunu* ve kısa süreli tereddütümün aptalca *olduğunu* doğruluyordu.

İç çekerek bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum. Sözü ben alacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

"P Kira, prensim. Lütfen! Size yalvarıyorum. Bizi öldürmeyin. Canımızı bağışlayın! Çocuklarımız var. İki kızımız kaldı. Bize ihtiyaçları var. Biz olmadan açlıktan ölecekler!"

Annemle babamın yakarışları Kış Sarayı'nın taht odasını doldurdu. Ama buzdan tahtından onlara bakan Kral Novakin yerine, oğlu veliaht prensin hükmü hüküm sürüyordu.

"Sessizlik," diye emretti Prens Norivun. Dev kanatları arkasından sarkıyordu, devasa siyah deri uzantılar sarayın iç odasının beyaz ve mavileriyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Babam başını eğdi. "Lütfen prensim. Kızlarım açlıktan ölecek. En küçüğüm Ilara tarlalarda tam zamanlı çalışmaya daha yeni başladı, diğer kızım Cailis ise sadece bir kış çalıştı. Köyümüzün en düşük maaşını alıyorlar. Benim gelirim olmadan onlara destek olamam-"

"Sessizlik dedim!" diye kükredi prens.

Annem yanında ağlarken babamın dudakları kenetlenmişti. İkisi de dizlerinin üzerine çökmüş, yüz hatları acıyla buruşmuş bir halde yargılarıyla yüzleşiyorlardı.

"Biz sadece oğlumuzu sormaya geldik," dedi annem usulca, tatlı sesi bir kuş sesi gibi odaya yayılıyordu. "Ölmekte olan ekinlerle ilgili endişelerini dile getirmek için bu saraya geldiğinde ona ne olduğunu sormak için. Lütfen gitmemize izin verin."

Prens Norivun'un çenesi titredi. "Muhafızlar."

Ryder, Sandus, Nish ve Haxil ortaya çıktılar ve tahtın merdivenlerinden dehşete düşmüş ailemin yanına inmeden önce prensin yanında geziniyorlardı.

"Tutun onları." Prensın gözleri buz gibi oldu. Acımasız. Mealow'un kocasının canını alırken de aynı bakışı takınmıştı.

"Hayır!" Çığlık attım. Odanın arkasından koşmaya çalıştım ama sis parçaları uzuvlarımın etrafından dolanarak beni yerimde tuttu. Bacaklarımı daha hızlı pompaladım ama hareket etmedim.

"Lütfen onları öldürmeyin!" Bağırdım.

Kendimi daha da zorlarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Hareket etmem gerekiyordu.

Onlara ulaşmam gerekiyordu. Onları kurtarmalıyım.

Ama hiçbir çaba beni ileri itmedi. Tenimde boncuk boncuk terler oluşurken ve kaslarım yanarken odanın arka tarafında kilitli kaldım. Sanki bacaklarım yere sabitlenmiş, onlara ulaşmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım ailemi kurtarmamı engelleyen bir tür sihirli koşu bandına takılmış gibiydi.

"Lütfen, Prens Norivun. Onları öldürmeyin. Size yalvarıyorum!" Tekrar seslendim. Daha çok ağladım, hıçkırıklar göğsümü parçaladı. "Lütfen! Lütfen!" Tekrar tekrar söyledim.

Ama prens beni görmezden geldi ve muhafızları çırpınan ailemi daha sıkı kavradı.

Karanlığın Getiricisi yakınlığının korkunç gücünü serbest bıraktığında gözlerim kapandı. Ailemden geçtikten sonra üzerimden akıp gittiğini hissettim. Hayatları şiddetli kuzey rüzgârları gibi hızla sona erdiğinde hissettim.

Gözlerimi zorla açarken nefesim kesildi. Önce babamın, sonra da annemin bedeni bir seğirmeyle sarsıldı ve prensin korkunç büyüü tekrar içine çekilince ikisi de hareketsiz kaldı.

"Hayır, hayır, hayır. Lütfen hayır. Ölmüş olamazlar. Ölmüş olamazlar." Dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar beni ele geçirirken aniden hareket edebildim.

Ama annemle babamın boş gözleri soğuk taş zeminden gökyüzüne bakarken bile yalvarışlarım durmadı.

"Lütfen, bunun doğru olmasına izin verme. Lütfen, hayır."

"Şşşt," diye fısıldadı derin bir ses kulağıma. Güçlü kollar beni soğuk zeminden kaldırdı, sonra sedir ve kar kokusu etrafımda sürüklenirken taht odasından dışarı çıkıyordum.

"Ama onlar ölü. Ölmüş olamazlar." Bir hıçkırık daha göğsümü sarstı ve güçlü kollar beni yavaşça indirdi.

Sonra bir sıcaklık bulutunun üzerinde yatıyordum, yumuşaklık tenimin üzerine yerleşmişti ve sert ve sıcak bir levha sırtıma yaslanmıştı.

Etrafımdaki taht odası kaybolurken daha çok ağladım ve sonra hissettiğim tek şey sıcaklıktı, yüzümdeki saçları çözen parmakların hafifçe okşamasıydı,

ve beni uyutmak için susturan derin bir ses.

Bir kapı çalma sesi beni uyandırdığında gözlerim irkilerek açıldı ama uyumaya devam etmek ve beni saran sıcaklık dağına gömülü kalmak istedim.

Yumuşak şiltenin ve beni sıcak tutan kalın örtülerin verdiği hissi severek yatağa daha da sokuldum. Bu cennet gibiydi. Gerçek bir lüks. Daha önce uyuduğum hiçbir yatağa benzemiyordu.

Bekle. Yatak mı?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kapının tekrar çalınmasıyla gerçek *yatağım*da doğruldum. Genç bir kadın kapıdan sesleniyor ve giyinme zamanının geldiğini söylüyordu.

Tek yapabildiğim etrafımı saran yastık, çarşaf ve kalın, yumuşak battaniye denizine bakmaktı.

Prens yatağındaydım, o sırada özellikle yerde uyuduğumu hatırladım. Dikkatim Prens Norivun'un uyuduğu yere kaydı.

O gitmişti. Benim dışımda yatak tamamen boştu. Elimi yatağa doğru uzattım. Soğuk çarşaf parmaklarımın altından kaydı.

"Anne'ye şükürler olsun," diye fısıldadım. O gittikten sonra yatağa girmiş olmalıyım, muhtemelen sert zeminde çok üşümüştüm.

"Leydi Seary!" diye seslendi odanın dışındaki kadın, ben orada oturmaya devam edince.

"Uyandım!" Sonunda seslendim. "Ve yardıma ihtiyacım yok. Giyineceğim!"

Kapı bir kez daha çalındı. "Özür dilerim ama prens ısrar ediyor."

Gözlerimi ovuştururken homurdandım ve sonra gözümün önüne bir rüya geldi. Ailem. Kış Sarayı. Etrafımda güçlü kollar.

Kapı çalmaya devam edince kaşlarımı çattım. "Lütfen, size yardım etmem gerektiğini söyledi."

Onun sözlerini işlerken sisli rüya kayboldu. İsteksizce örtüleri geriye ittim, sonra kapıya doğru ilerledim ve açtım. Genç ve ürkek görünümlü bir kadın koridorda Haxil'in yanında duruyordu. Muhafız bana başıyla selam verdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Selamına karşılık verdim, sonra dikkatimi tekrar genç hizmetçiye yönelttim. Muhtemelen yirmi kıştan daha küçüktü ve bir kol dolusu katlanmış giysiyi uzatırken başını birkaç kez salladı. "Bunlar senin için. Üzerini değiştirmene yardım edeceğim."

Ona baktıkça şaşkınlığım arttı, sonra cevap almak için Haxil'e baktım ama o sadece omuz silkti.

"Ama benim kendi kıyafetlerim var." Kızı içeri almak için kapıyı daha geniş açtım, sonra arkamı kapattım.

Milis'in verdiği pijamaları çıkarmam için ellerini uzatmadan önce buruşuk çarşafı düzeltmekle vakit kaybetmedi. "Korkarım kendi giysilerinizi giyemezsiniz."

"Neden olmasın?"

Gömleğimi kaldırırken bakışlarıma karşılık vermedi. "Özür dilerim leydim. Prens onları yakmamızı söyledi, yıkamamızı değil."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, prensin illüzyonu yüzünden hâlâ gümüş rengi olan saçları omuzlarıma döküldü. "O mu yaptı? Ve yapılan bu muydu? Gittiler mi?"

Genç hizmetkârın gözleri büyüdü. "Evet, doğru. Çok özür dilerim. Ben sadece emirleri uyguluyordum. Prens bu sabah bana giysilerinizi verdi ve onları yok etmemi söyledi."

Göğsüm kabardı ama nefesimi sakinleşmeye zorladım. Bu onun suçu değildi ve pantolonumun bazı yerleri yıpranmış, bazı yerleri ise kir ve lekelerle dolmuş olsa da yine de beni çileden çıkarıyordu.

Bir kez daha veliaht prens istediğini yapıyor, bunların *benim* eşyalarım olduğunu umursamıyor ya da dikkate almıyordu.

Küstah herif.

"Leydim?" dedi genç peri ellerini iki yana açarken. "Giyinmenize yardım edebilir miyim?"

Sıkı dudaklı gülümsememi yumuşatmak için zorladım. "Elbette. Özür dilerim. Kızgın olduğum kişi sen değilsin."

Başını tekrar salladı, rahatlamış bir nefes verdi, sonra içine girmem için taze iç çamaşırlarını uzattı.

Her nasılsa, şaşırtıcı bir şekilde, genç hizmetkârın getirdiği her şey üzerime oturmuştu. Üstelik gömleğin arkasında kanat yırtmacı yoktu ve pantolon sanki benim için özel olarak üretilmiş gibiydi. En yumuşak pamuk ve en sıcak yün karışımından elde edilen temiz malzeme tenime yerleştiğinde buna hayret ettim.

Yeni pantolonuma bakarken, prensin soylu fae kadınları arasında yaygın bir seçim olduğu üzere benim için bir elbise sipariş etmemiş olması beni rahatlattı. Bunun yerine bana kalın ve sıcak tutan esnek siyah bir tayt verilmişti.

Kıyafetlerin geri kalanı Kışlık Saray'ın renklerindeydi. Kalın bir kablo örgüsü olan kazak boynumun üst kısmına kadar yükseliyor ve kollarımdan parmaklarımin dibine kadar iniyordu. Güzel kraliyet mavisi, gözlerimdeki doğal safiri ortaya çıkarıyordu. Pantolon ve üstümdeki gümüş dikişler, dış kenarı gümüş ve mavi çiçeklerle süslenmiş kürk astarlı siyah pelerinle birleşince... kendimi gerçek bir prenses gibi hissettim ki bu muhtemelen Nish'in kıs kıs gülmesine neden olurdu.

"Bu kıyafetler nereden geldi?"

"Dün Yüksek Liss'te dikildiler leydim. Prens Milis'ten rica etti, o da yerel terzimizi görevlendirdi."

Prensın Milis'e bunu sormak için ne zaman vakti olduğunu düşünmeye çalışarak kaşlarıminı çattım, sonra bunu beni alt kattaki büyük odada muhafızlarla bıraktıktan sonra yapmış olması gerektiğini fark ettim.

Kolumu uzattım ve her şeyin ne kadar iyi dikildiğine bir kez daha hayret ettim. "Her şeyi bu kadar hızlı ve hassas dikebildiğine göre terzinin yaratılışla bir ilgisi olmalı."

Kız tekrar başını salladı. "Evet, öyle. High Liss'te satılan kıyafetlerin çoğunu diker ve oldukça ustadır. Büyüsüyle bir gecede bütün bir gardırobu yaratabilir."

"Lütfen benim için ona teşekkür edin, gerçi bunu nasıl ödeyeceğimden emin değilim-"

"Parası çoktan ödendi leydim. Prens masrafları karşıladı."

İçimi çektim. Muhtemelen benim bir sezonda kazandığımdan daha fazla rulib harcamıştı. "Eminim karşılığını ödememi bekleyecektir ve ben bir hanımefendi değilim. Bana sürekli böyle hitap etmene gerek yok."

Kızın mavi gözleri merakla büyüdü. "Özür dilerim. Prens Norivun'la seyahat ettiğiniz için sizin bir hanımefendi olduğunuzu düşünmüştüm. Onu hiç kimseyi taşıırken görmemiştim, ama sanırım siz-" Boğazını temizledi ve sırtına, kanatlarıminın olması gereken yere doğru baktı. "Özür dilerim. Tahmin etmemeliydim."

"Sorun değil, gerçekten." Omuz silktim ve ekledim: "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, ben onun tutsağıyım, bir hanımefendi değil."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Sen bir suçlu musun?"

Güldüm. "Hayır, hiçbir suçum yok ama kimse bunu tahmin edemez." Prensle nasıl tanıştığımızı hızlıca anlattım. "Gördüğünüz gibi, açıkçası neden prensle seyahat ettiğimi ya da beni neden yanına aldığını bilmiyorum. Henüz hiçbir şey açıklamadı." Bunu hatırlamak içimdeki sıkıntının alevlenmesine ve tahrip olmuş sahra kıyafetlerime duyduğum kızgınlığın artmasına neden oldu.

Kız çenesine vurdu, parmağı tıpkı geri kalanı gibi hafif ve inceydi. "Kesinlikle tuhaf ama yine de oldukça heyecan verici, öyle değil mi?"

"Ne şekilde?"

"Herhangi bir suçtan hüküm giymiş değilsiniz. Yeni bir bölgeye seyahat ediyorsunuz ve büyük başkenti göreceksiniz. *Ve* prens size zarar vermedi. Karnınızın doyduğunu, başınızı koyacak güzel bir yatağınız olduğunu ve kıtamızın kalbinde giymeniz için özel olarak dikilmiş sıcak giysileriniz olduğunu söylemeye gerek bile yok." İçini çekti. "Bana büyük bir macera gibi geldi."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. İyimserliği bana ağabeyimi hatırlattı. Tormesh her zaman iyi tarafından bakardı. Sadece ekinlerle ilgili endişelerini dile getirdiğinde mahkemenin onu dinleyeceği konusunda çok umutluydu. Oysa bu iyimserlik yüzünden öldürülmüştü.

Başımı salladığımda, genç hizmetkârın bakış açısıyla benimkinin, çocuksu hayaller ile olgunlaşmış katı gerçeklik arasındaki farkların özeti olduğunu fark ettim. Prens bana kötü davranmamış olsa da, ben hâlâ bir tutsaktım. Belki şu anda yaldızlı bir kafeste tutulan bir tutsak, ama yine de bir tutsak. Bunu tuhaf bir macera olarak görmek, kalp kırıklığı ve gerçeklikten kopuştan başka bir şeye yol açmazdı.

Odanın karşısındaki boy aynasına doğru döndüm ve görünüşümü inceledim. Dün akşam yıkanmış ve iyi bir gece uykusunun ardından tazelenmiş cildim ılık ılık parlıyordu. Ve giydiğim kıyafetler beni gerçekten de bir hanımefendi gibi gösteriyordu.

Kız boğazıma kalın bir pelerin geçirirken boğazımı temizleyerek aceleyle üstümü düzelttim, ardından bana tereyağı yumuşaklığında deri eldivenler uzattı.

"Sanırım yola çıksam iyi olacak." Güneş doğduktan çok sonraydı. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Elbette." Kadın reverans yaptı, sonra beni Haxil'in kapısına götürdü.

Muhafız şöyle bir baktı. "Şu haline bak, Ilara Seary, Mervalee Territory'nin kızı. Asil bir kadına benziyorsun."

"Yardım aldım." Hizmetçi kıza doğru başımı salladım.

Kızardı, sonra koridorda koşuşturmadan önce son bir kez reverans yaptı ve beni Haxil'i büyük odaya kadar takip etmem için alt katta bıraktı.

Dev ocakta bir ateş kükrüyordu, tıpkı dün alana girdiğimizde olduğu gibi. Ateş elementine yakınlık duyan bir perinin, ateşi besleyen odun azaldığında bile günün her saati sıcak ve parlak yanmasını sağlayan bir sihir aşıladığını düşündüm.

Prensle birlikte diğer üç muhafız bir masaya oturmuş, önlerinde kahvaltılarından arta kalanlar duruyordu. Birkaç porsiyon et, yumurta ve tereyağına bulanmış kalın kızarmış ekmekten oluşan bir servis tabağı ile krema içinde taze çilek tabakları duruyordu.

Gördüklerim karşısında ağzım sulandı ve midem şiddetli bir hırıltı çıkardı. Hayatım boyunca hiç bu kadar bol yiyeceklerle karşılaşmamıştım ve görünüşe göre midem bunu fark ediyordu. Elbette, prens ve muhafızları muhtemelen bunu doğal karşılıyordu. Kıtadaki diğer fae'lerin aksine, muhtemelen hayatlarında bir gün bile açlık çekmemişlerdi.

Yanlarına vardığımızda Prens parmaklarını masaya vuruyor ve pencerelere bakıyordu.

"Oturmak ister misin, Ilara?" Haxil benim için bir sandalye çekti. "Eminim Prens biz ayrılmadan önce yemek yemeni istiyordur."

Diğer muhafızlar beni izledi ama prens bana doğru bakana kadar yanaklarım ısınmadı.

Prens Norivun'un yüz hatları pürüzsüzdü ve aramızda olağandışı bir şey olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

İçimden rahat bir nefes aldım. O hâlâ yataktayken yatağa tırmanmamış olmalıydım. *Anneye şükürler olsun.*

Ama çenesi sıkıntıyla titrediğinde hissettiğim minnettarlık yok oldu. "Geç kaldın. Sana gün doğarken yola çıkacağımızı söylemiştim."

Sandalyeme yerleştim ve Haxil'in de oturmasını bekledikten sonra ısırgan bir ses tonuyla, "Size de günaydın, eğer biri kıyafetlerimi parçalamasaydı belki de zamanında gelebilirdim," dedim.

Prensin davul çalan parmakları durdu. "Giysileriniz kirliydi ve yakılsa daha iyiydi. Size bir iyilik yaptım."

Peçetemi kucağıma kapattım. "Böyle mi görüyorsunuz prensim? Benden bir şey daha alıp rızam olmadan yok etmeniz ne büyük incelik."

Gözleri safir renginde parladı. "Ben yapmadım-" Ama kaşları çatılırken ağzını kapattı. Çenesi daha da sıkılaştı ve hırlamadan önce gücünün bir gümbürtüsü etrafında titreşti, "Sadece ye. Gitmemiz gerekiyor. Fırtına yaklaşıyor."

Bu sözler ağzından öylesine emredici bir güçle çıktı ki, beynimden önce ellerim tepki verdi. Kendimi kızarmış ekmek tabağına uzanırken, sonra da ekmeğin üzerine bir kaşık yumurta koyarken buldum.

"Bunlardan herhangi birini ister misiniz?" Haxil et dizisini havaya kaldırdı.

Görevli bana bir fincan çay koyarken ben de birkaç dilim gevrek domuz pastırması aldım.

"Teşekkür ederim."

Haxil sırtıttı, yanakları yuvarlak ve gözleri ışıltı ışıltı. "O zevk bana ait."

Haxil'e küçük bir gülümseme verdim ve prensin sandalyesi gıcırdayarak geri itildi ve ayağa kalkıp pencerelere gitmeden önce muhafızına sinirli bir bakış fırlattı.

Veliaht Prensi görmezden gelerek kızarmış ekmek, pastırma ve yumurtayı mideye indirdim. Diğer muhafızlar Prens Norivun ve benim aramda ara sıra bakışlırlarken sessiz kaldılar.

Prensin yüz hatları bir kez daha kaşlarını çatı. Benden daha iyi bir ruh hali içinde görünmüyordu, bu da Nish'in bana birden fazla kez ters ters bakmasına neden oldu. Muhafızın yine sorun çıkardığım için beni suçladığını düşündüm ama eğer arkama yaslanıp itaatkâr bir peri olacağımı sanıyorsa, başına başka bir şey geleceğini biliyordu. Beni öldürecek kadar aptalca bir şey yapamazdım ama prensi kışkırtabilir ve beni aldığına pişman olması için elimden gelen her şeyi yapabilirdim.

Prens masaya döndüğünde son parça çıtır etimi yarılamaştım, üzerindeki yağ ağzımda eriyecek kadar lezzetliydi.

"Gitme zamanı. Oraya vardığımızda yemeğini bitirmen gerekecek."

Ellerimin tozunu aldıktan sonra şikayet etmeden ayağa kalktım. Her zaman yediğimden iki kat fazla yediğimi düşünerek ona tatlı bir gülümseme verdim.

"Nasıl isterseniz, prensim."

Kaşları daha da çatıldı, bu da omurgamda huysuz bir heyecan yarattı.

Ön kapıya doğru ilerlerken Milis, "İyi yolculuklar," diye seslendi. "Ock, dışarıda dikkatli ol. Fırtına yaklaşıyor. Kendine dikkat etsen iyi olur."

Prens başını eğdi, sonra dev kanatları kapı çerçevesine çarpmamak için alçalırken dışarıya doğru eğildi.

Ona katıldığımda soğuk rüzgâr yüzüme vurdu ve öfkeli bulutlar duraksamama ve acele etmem gerekip gerekmediğini düşünmemeneden oldu. Buz gibi saldırıya karşı irkilerek pelerinin kapüşonunu yukarı kaldırdım ve ağaçların arasından büyük bir rüzgâr esti. Yumuşak kürk yanaklarıma sürtündü ve eşyalarımı yaktığı için prene duyduğum öfkeye rağmen, önceki pelerininimden daha sıcak olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Prens muhafızlarına "Yüksekten uçun," dedi. "Bunu atlatmamızın tek yolu bu."

Dördü birden başlarını sallayarak gökyüzüne fırladılar, devasa kanatlarını çırparak yaklaşan fırtınanın hava akımlarına karşı savaştılar.

"Böyle bir havada uçmak güvenli mi?" Prens yaklaştığında boğazım düğümlendi. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, bu da onun sırtmasına neden oldu. "Korktun mu? Korkmalısın. Çoğu Fae bu koşullarda uçamaz.

Ve

Bunu deneyenler genellikle hedeflerine ulaşamazlar."

"Ama sen yapabilirsin?"

"Mecbur kalırsam ve gün doğarken gitme çağırma kulak asmadığına göre, sen de gitmek zorunda kalacaksın."

Uğursuz görümlü lacivert bulutlar gökyüzünde büyüdükçe midem çalkalandı. Havada uçuşan iri kar taneleri ağaçları kaplıyor ve toprağı birkaç santim kalınlığında örtüyordu.

"Bunun üzerinde uçmak gerçekten mümkün mü?"

Cevap vermek yerine beni kollarının arasına aldı ve bacaklarından büyük bir hamle yapıp kanatlarını çırparak havalandık.

Dün olduğu gibi, beni sıkıca tutup gökyüzüne tırmanırken yer hızla altımızda kayboldu. Bunu ne kadar çabuk yaptığına bakılırsa . . .

Anne, o çok güçlü.

Atmosferden gelen türbülans onu itip kaktı, bizi dalgalandırdı ve yuvarlanmamıza neden oldu. Bir gök gürültüsü havayı sarstı ve ardından gökyüzünde bir şimşek çaktı.

"Siktir," diye mırıldandı prens nefesinin altında.

Kanatlarını daha sert çırparken ona sıkıca yapıştım ama hava akımları azalmadı. Tırmandıkça tırmanıyorduk, ancak büyük bir rüzgâr bizi yere düşürüyordu.

Üstümüzde, prensin muhafızları da irtifa kazanmak için mücadele ediyordu.

Tam Prens Norivun'a yola çıkmamızı geciktirdiğim için üzgün olduğumu söylemek dilimin ucundaydı ki aniden içinden büyük bir büyü fışkırdı.

Birdenbire, korumaları da bizimle birlikte yukarı itilirken, daha hızlı ve daha hızlı hareket ederek yukarı doğru kayıyorduk. Sanki bir güç bizi aşağıdan itiyor, bizi fırtınalı kucağından kurtarmak için Anne'yle savaşıyordu.

Yukarı çıktıkça hava inceliyordu ve fırtınanın içinde yükselme hızımız kulaklarımı patlatıyordu.

İnce havanın verdiği sersemlik düşüncelerimi bulandırdı ama sonra kızgın bulutlar dağıldı ve onların üzerindeydik.

Prens hemen dikey yükselişini durdurdu ve bizi bulutlara dik olarak döndürdü, soluk yeşil gökyüzü yukarıda bir kubbe halinde uzanırken altımızdaki lacivert ve çivit rengi bulutlardan oluşan pamuksu denizin üzerinde uçtuk. Yukarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu.

"Kutsal Anne!" Hâlâ prene tutunarak nefes nefese kaldım. Altımızda Nish, Sandus, Ryder ve Haxil de fırtınadan kurtulmuşlardı.

Dörtlü normal uçuşa geçerken Haxil bana bir başparmak işareti yaptı. Hâlâ nefes nefeseydim, hava yutmaya çalışıyordum ama sanki bayılacakmışım gibi geliyordu.

Prensin kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sıkı tutun."

Onu boynundan daha yeni kavramıştım ki, etrafımızda bir başka büyü dalgası titreşti ve sonra ileri doğru fırladık, o kadar hızlı gidiyorduk ki, dört muhafızı arkamızda kaybolmadan önce bir bulanıklığa dönüştüler.

"Göster kendini!" diye bağırdı içlerinden biri, cılız sesleri çoktan uzaklaşmış ve kulaklarımda patlayan rüzgârdan zar zor seçilebiliyordu.

Bizi saran büyü büyüdü ve etrafımızda bir pırıltı belirdi. Sonra rüzgâr aniden kesildi ve ince hava daha da zenginleşti.

Yoğun hava ciğerlerimi doldururken derin nefes aldım. Baş dönmem azaldı.

"Nasıl-" Şaşkınlıkla aşağıya baktım ama bulutlar hâlâ altımızdaydı ve hâlâ atmosferin yükseklerinde uçuyorduk. "Nasıl daha rahat nefes alıyorum?"

"Sihir."

"Nereden?"

Sırıttı.

Çenem düştü. "Sakladığın başka bir yakınlık mı?"

Bana baktı, dudaklarında artık fazlasıyla aşına olduğum o kibirli kıvrım tam olarak ortaya çıkmıştı. "Ben hiçbir şey saklamam. Yeteneklerimin farkında değilsen bu benim suçum değil."

"Yani senin de mi hava elementi eğilimin var? Bizi fırtınanın üzerine bu şekilde mi çıkardın?"

"Belki de."

"Burada da bu şekilde mi daha rahat nefes alıyoruz? Çoğu Fae'nin bu yükseklikte uçamadığını varsayıyorum?"

"Bu da doğru."

Ona ters ters baktım. "Biliyor musun, Mervalee'li basit bir çiftçi kızına göre, pek çok doğru çıkarım yapıyor gibiyim."

"Öylesin. Belki de o kadar da basit fikirli değilsinizdir."

Alay ettim. "Ama bu kadar yüksekte nasıl normal nefes alabiliyorum?"

"Etrafımızda yoğun havayla dolu bir baloncuk yarattım ve arkamızda yoğunlaştırılmış bir hava akımı var, bizi kanatlarımın taşıyabileceğinden daha hızlı itiyor."

Bir an için ona bakakaldım. Kanatlarını ara sıra çırpıyordu ama çoğunlukla süzülüyor gibiydi, kanatlarını büyülü baloncuğundaki akımlara bırakmıştı - muhtemelen kendi inşa ettiği akımlara. Muhafızlarından çok daha hızlı olmasına şaşmamalı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, prensim. *Ölüm* yakınlığınız var" -kelimeyi zar zor söyleyebildim- "yakınlığınız, illüzyon yakınlığınız ve hava yakınlığınız mı var?"

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Ağzım açık kaldı. "*Daha* var mı?"

Zorlukla algılanabilen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Güçlü olmak için yetiştirildim."

Kaşlarımı çattım ama daha fazlasını öğrenmeye meraklı olsam da gerçekten umursadığımı düşünmesini istemiyordum. Çünkü umursamıyordum. Bir perinin nasıl bu kadar çok sihre sahip olabildiğini merak etmek çok normaldi.

Bulutlar altımızda sürüklenirken kollarımı boynundan hafifçe gevşettim. Omzunun üzerinden bakarak korumalarını aradım ama çoktan gitmişlerdi.

"Muhafızlarınızı geride bırakma alışkanlığınız var gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Şu anda onlara ihtiyacım yok ve korkunç derecede yavaş olabiliyorlar."

Kendimi tutmaya çalışsam da, hınzırca gülümsediğinde bir homurtu kaçtı içimden. "Ciddiyim, neden etraflarında baloncuklar yaratıp sihrini kullanarak onları bizimle aynı hızda itmiyorsun?"

"Daha yoğun hava dışında ekstra yardıma ihtiyaçları yok. Yakınlıkları onlara inanılmaz bir güç, hız ve dayanıklılık veriyor. Bu yüzden dün bizden sadece bir saat gerideydiler."

"Yine de, yakınlıklarına rağmen onlardan daha hızlısın."

"Öyleyim. Bunu da bana karşı kullanmıyorsun değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim. Her şeyi sana karşı kullanmak niyetindeyim." "Görmeye geldiğim gibi."

Kaşlarımı çattım. "Ama korumalarına ihtiyaç duyma ihtimaline karşı onları yakınında tutmak istemez misin?"

Bağlanmamış atmosfere doğru başını salladı. "Onların görevi sadece ben kendimi koruyamadığımda beni korumak, ama burada hiçbir şey bana zarar veremez."

Sesi kendinden çok emin geliyordu, bu gerçekten çok emindi ve şimdiye kadar gördüğüm muazzam güç kapasitesi göz önüne alındığında, haklı olduğunu hissediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

D prensin büyüü bizi karadan başkente doğru fırlatmasına rağmen, yine de saatlerce uçtuk. Altımızda, Gielis Dağları'nı döven fırtınanın kızgın bulutları, biz uçtuktan sonra arkamıza düştü. sonunda dağ silsilesini aştı ve Prinavee Bölgesi'ne indi.

Bulutlar inceldi ve çivit mavisi ve lacivertten açık pembe, yumuşak sarı, kar beyazı ve yarı saydam yaz yeşiline dönüştü. Ve daha uzağa uçtukça bulutlar daha da inceldi, ta ki üstümüzde berrak deniz köpüğü gökyüzü ve altımızda çıplak topraktan başka bir şey kalmayana kadar.

Hava gerçekten sakinleştiğinde -kışın nadiren olacağını bildiğim bir şey-prens, içinde bulunduğumuz büyüü balonu dağıttı ve altımızdaki toprağın daha fazla ayrıntısını çözmeme izin verecek şekilde alçaldı.

"Bunlar köyler mi prensim?" İşaret ederek sordum.

Prensın gümüü saçları başka bir deri bantla geriye doğru toplanmıştı ama bugün alçak bir at kuyruğu şeklindeydi. Birkaç tutam gevşemiş ve yüzünün etrafına dolanarak düzlemleri, açıları ve derin bakışlı gözlerini belirginleştirmişti. "Öyle. Başkente yaklaştıkça şehirlerin boyutları büyüyor ama biz hâlâ yüz mil uzaktayız, o yüzden buralar çiftçi köyleri."

"Benim geldiğim yer gibi."

"Doğru. Benim *bölgemdeki* topraklar sizin bölgenizdeki kadar zengin *oremle*le kutsanmış değil ama yine de ürün yetiştiriyoruz."

Gördüğüm küçük köy gittikçe yaklaşıyordu. Birkaç dakika içinde tam üzerindeydik ve daha da keskin ayrıntılar vardı.

Küçük evler ve dar sokaklar ızgara şeklinde uzanıyordu. Yollar kardan temizlenmişti, ama etrafındaki araziye baktığımda ve

tarlalarda bulmakta zorlandım.

Benim bölgemde, *orem* tarlaları sıcak tutardı ve karla dolu olsalar bile, ürünler yine de büyür ve geliştirdi, *orem* karı tamamen eritememişse çoğu zaman karın içinden büyürlerdi. Ancak mavi, yanık turuncu, yeşil, kadife çiçeği, göz kamaştırıcı kırmızı ve fuşyanın kendine özgü parlak renkleri - buğday, sebze ve meyve tarlalarından bekleyeceğim gökkuşağı renkleri - yoktu. Tek gördüğüm beyaz bir denizdi.

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Ekinler nerede?"

Prensın kolları bana daha sıkı sarıldı. Kafamı kaldırıp cevap aramak için yüzüne baktığımda sadece başını salladı. "Solisarium'u görüyor musun?"

Dikkatimi ileri kaydurdım, başkenti arıyordum ama ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyordum. Büyük şehir hakkında bildiğim tek şey, kıtamızın denize kıyısı olmayan tek bölgesi olan Prinavee Bölgesi'nde yer aldığı ve bir milyondan fazla fae'nin burayı evi olarak gördüğü idi.

"Ben bir şey
görmüyorum." "Daha
yakından bak."

Gözlerimi kısıtım, sonra karın üzerinde parlayan parlak bir şeyin ışıltısını yakaladım, sonra bir pırıltı daha ve bir tane daha. Prensın kanatları bizi taşıdıkça buzlu cam damlacıkları, kar tuğlaları ve bükülmüş beyaz metal daha da büyüdü.

Şato.

Solisarium'da en yüksekte duruyordu ve geçen her milde mimarisinin daha fazla parçasını görebiliyordum.

Genişleyen şehrin daha fazla detayı ortaya çıktıkça kalbim daha sert atmaya başladı. Dış kenarlar çoğunlukla evler ve küçük dükkânlardan oluşuyordu, yerden zar zor seçilebiliyordu ama içeriye doğru binalar daha uzun ve mimari daha abartılıydı. Bunlardan herhangi birini gerçekten görebileceğimi hiç hayal etmemiştim, hayal etmeyi bile düşünmemiştim çünkü geldiğim yerde bir perinin en fazla umut edebileceği şey, tarlalarda çalışmaktan kaçınmayı başarırca Firlim'de çalışmaktı. Ama köyümdeki hiç kimse üniversiteye gitmedi, başkentteki prestijli Solisarium Akademisi bir yana, sadece iki saatlik uçuş mesafesindeki Elsberda'daki en yakın üniversiteye bile. Böyle bir şey yapılmazdı. Kimse bunu karşılayamazdı.

Ve bir gün kuracağım hayata dair hayallerimin son derece sınırlı olduğunu bildiğimden, Mervalee dışındaki olasılıkları hiç düşünmemiştim. Köyümden daha büyük hayallerimin daha başlamadan yıkılacağını bilmek çok acı vericiydi, çok kesindi.

Ancak şimdi Solisarium'u görüyordum, her ne kadar hiç ummadığım koşullar altında olsa da.

"Neden üzgün görünüyorsun?"

Prensin sorusu beni o kadar ürküttü ki, elim boynundan kaydı. Tabii ki fark etmedi. O sadece beni daha sıkı tuttu.

"Üzgün değilim. Ben iyiyim."

Gözlerini devirdi, bu hareket ona o kadar benzemiyordu ki asla sürdüremeyeceğim bir hayattan kalan acının bir kısmı kayboldu.

"Gözleri olan herkes senin üzgün olduğunu görebilir."

Beni zayıf bir anımda yakalamış olmasından hoşlanmayarak kaşlarımı çatıttım. "Empati yeteneği olan herhangi birinin üzgün olduğumu görebileceğini mi söylüyorsun?" Alnı çatıldı, ben de ekledim, "Empati yeteneği olmayan Fae'ler başkalarının duygularını hissedemezler. İnce beden dilini algılayamazlar."

"Yani empati kurabildiğimi mi söylüyorsun?"

Ben başladım. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi. Sadece gözleri olan herkesin bunu göremeyeceğini kastettim. Yanıldığınızı söylüyorum."

"Yani kesinlikle empati kurduğumu söylüyorsunuz gibi geliyor, bu da *haklı olduğumu* ima eder."

Telaşlandım, kendimi nasıl köşeye sıkıştırdığımı düşündüm, sonra bunun kendimi savunmasız hissettiğim için olduğunu fark ettim, bu yüzden savunmaya geçtim ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Pek sayılmaz," diye yarım yamalak bitirdim. "O zaman ne demek istedin?"

"Bunu kastetmiştim-" Durakladım. *Lanet* olsun. Ne demek istemişim? Çünkü prens içimden geçen hüznün dalgasını fark *etti*yse ve bunu soracak kadar önemseydiyse, bu empati kurduğu anlamına mı geliyordu? Karanlığın Getiricisi, topraklarımıza yıkım getiren peri, gerçekten de bir çeşit kalbe mi sahipti?

Kıkırdadı. "Ve şimdi yine kızgın görünüyorsun. Bu sende görmeye alıştığım bir duygu."

"Şimdi kızgın olduğumu düşündüren ne?"

"Üzgün olduğunuzda gözlerinizin arasında küçük bir çizgi oluşuyor ve dudaklarınız en ufak bir şekilde inceliyor."

Gözlerim büyüdü. Haksız değildi. Cailis de bana aynı şeyi söylemişti.

Kollarında kıpırdandım, bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyordum, çünkü beni prensin, her ne sıfatla olursa olsun, içinde küçük oranlarda da olsa empati olduğunu kabul etmeye zorluyordu.

Kutsal Anne. Aslında bunu daha yeni kabul etmiştim.

"Peki bana biraz önce neden üzgün olduğunu söyleyecek misin?"

Kollarımı boynundan tamamen çözdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki. Sana söyleyeyim. Hayatım boyunca başkenti göreceğimi hiç düşünmediğimi düşünüyordum."

Kaşlarını çattı. "Ve bu seni üzdü mü?" "Evet, üzdü."

"Neden?"

Gözlerimi devirdim ve sonra tatlı bir şekilde, "Her zaman bu kadar çok mu soruyorsun?"

saçma sapan sorular, prensim?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ses tonunda bir alaycılık mı seziyorum?" "Ben mi?" Kırpiklerimi masumca kırpıttım. "*Asla* yapmam."

Başını iki yana salladı ama yüz hatlarında bir parça eğlence belirdi. "Demek başkenti görmek, bunun mümkün olabileceğini düşünmedikten sonra, seni üzdü. İtiraf etmeliyim ki, bir perinin büyük kıtamızın zenginliğini gördüğünde hissetmesini bekleyeceğim tüm duygular arasında üzüntü en son sırada yer alırdı."

"O zaman belki de düşündüğünüz kadar empatik değilsiniz."

"Belki de hikayende bana anlatmadığın daha çok şey vardır." "Peki sana hikayemi neden anlatayım?"

Omuz silkti, bu hareket rüzgârda hafifçe havalanmamıza neden oldu. "Kaleye varmamıza daha otuz dakika var. Sohbet etmek zaman geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyor."

"Sessizlikten sıkılmaya mı başladın?"

"Hiç de değil, ama söylemeliyim ki, sana bir soru sorduğuma göre, ki annen bundan kaçınmaya kararlı görünüyor, daha da ilgimi çekti."

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. "Güzel. O zaman sana söylemem."

Ağzı aralandı, gözleri kısılmadan önce yüzünü bir şok ifadesi kapladı. Bu bakış midemi bulandıracak kadar yaramazcaydı.

"Peki ya bana söylemezsen seni bırakacağımı söylersem?"

Hemen kollarımı boynuna doladım. "Yapmazsın."

Tekrar omuz silkti, ancak bu sefer hareket daha da büyüktü ve daha da hızlı bir şekilde yukarı doğru kaymamıza neden oldu. Bir çılgılığı yuttum.

"Öyle değil mi? Benim nazik biri olmadığımı çoktan anladık." Gözlerine karanlık bir ışık girerken yüzüme bir kaş çatma daha indi.

"Bu hiç adil değil. Sırf istediğini elde etmek için beni bedensel zarar vermekle tehdit ediyorsun."

"Sana zarar vereceğimi hiç söylemedim."

"Beni düşürmenin bana zarar vereceğini düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır, çünkü seni yere düşmeden yakalarım."

Aşağıya doğru baktım, toprak altımızda daha da uzak görünüyordu. "Sen bir zorbasın."

Dudakları aralandı, sonra güldü. "Ben pek çok şeyim ama kibar bir kadın ve zorba bunlardan ikisi değil."

"Gerçekten mi? Tamamen katılmıyorum, prensim. Paylaşmak istemediğim bir şeyi benden zorla almaya çalışıyorsunuz. Bu seni zorba yapar."

"Bu beni zorba yapmaz. Beni kartlarını doğru oynamayı bilen bir erkek yapar."

"Oh, lütfen. Bu seni kuzu postuna bürünmüş bir kabadayı yapar."

"Seni incitecek bir şey yaptım mı?"

"Beni kız kardeşimden, bildiğim ve sevdiğim her şeyden koparmak dışında mı?"

"Bunun dışında."

"Bence bu oldukça büyük bir şey."

"Ama önemsiz bir tane."

"*Bu* nasıl önemsiz olabilir ki?"

"Konudan sapıyoruz. Sanırım size, ziyaret etmeyi hiç düşünmediğiniz başkenti görmenin neden size sevinç değil de üzüntü verdiğini sormuştum."

"Ve size cevap vermeyeceğimi söylediğime inanıyorum."

Dudakları daha da yukarı kıvrıldı. "Şimdi *gerçekten* ilgimi çekti." Kolları aniden gevşedi ve içgüdüsel olarak ona sarıldım, yüzüm boynuna yaslanırken kendimi göğsüne yapıştırdım.

Sabit kalp atışları kulaklarımı doldurdu ve rüzgâr onun vücudunun benimkini korumasıyla daha da azaldı. Ama en kötüsü, kokusu içime doldu ve o kadar zengin ve çökmüş kokuyordu ki. Anne, çok güzel kokuyordu.

Aniden geri çekildim, kalbim hızla atıyordu. Korkudan mı yoksa az önce içimde kıvılcımlanan çekim duygusundan mı, bilemedim. *Kutsal Anne, bu nasıl bir sapkınlık? Ailemin katiline karşı bir çekim hissetmek?*

Aklımı tamamen yitirmiştim. Cailis bilseydi beni azarlardı. Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak, "Çekilmez birisin" diye ısırırdım. Sırıttı. "Ve sen de korkmuş küçük bir faresin."

"Kanatların olmasaydı sen de öyle olurdun."

Omuz silkti ve bir kez daha yukarı doğru fırladık. Bunu yaptığı için onu azarlayarak birkaç kez küfrettim, bu da onu sadece tekrar güldürdü.

Sonunda -neyse ki- tekrar rahat bir süzülüşe geçtiğimizde, bana bir kaşını kaldırdı. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğimi artık biliyorsundur herhalde?"

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ben bunu bilmiyorum. Bunu nasıl bilebilirim ki?"

"Çünkü ölmeni, yaralanmanı, sakat kalmanı ya da hayal gücünün ürettiği başka bir şeyi isteseydim, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu."

"Ya da belki de hala geliyordur ve başkente kadar gerçekleşmeyecektir."

"Neden seni kıtanın öbür ucuna kadar uçurayım ki?"

Başkente ulaşana kadar sana zarar vermeyi ertelediler mi?" "Bilmiyorum. Neden yapasın ki?"

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirirken kaşlarını tekrar çatı. "Gerçekten sana zarar vereceğimi düşünüyorsun."

"Gerçekten bana öyle bir şey yapacaksın ki ya canımı yakacaksın ya da seninle hiç tanışmamış olmayı dileyeceğim."

Kaşları daha da çatıldı. "Pekâlâ, o zaman başkenti görmenin sizi neden üzdüğünü sorduğumu unutun."

"Ben çoktan unuttum, prensim."

Uçuşun geri kalanında hiç konuşmadık ve ben bundan memnundum. Prens artık aniden bastıran merakından vazgeçtiğine göre, beni düşürme tehdidi olmadan normal süzülüşüne geri dönmüştü.

Ondan başka bir yere bakmamaya kararlı olduğumdan, başkentin kuşbakışı görüntüsünden alabildiğim kadar çok şey aldım.

Yaklaştıkça Solisarium'un geniş bir vadide yer aldığını, tepelerin hafif karlı tepecikler halinde yükseldiğini ve her santimini binaların ve evlerin kapladığını daha iyi görebiliyordum.

Tüm şehir sokaklardan oluşan bir karmakarışıkta. Bazıları paralel ve dikti. Diğerleri kavisli ve dolambaçlıydı. Sanki şehir gelişigüzel inşa edilmiş gibiydi ve yüzyıllar içinde bu kadar büyüdüğüne göre, muhtemelen öyle olduğunu fark ettim.

Dış kenar daha düzenli görünüyordu ama iç kısım, her şeyin üzerinde uçamayan biri için dönüp dolaşması çok kolay olan sokak ve ara sokaklardan oluşan dolambaçlı bir labirentti.

Karlı çatılar her binayı ve evi kaplıyordu, ancak daha dik ve buzla kaplı çatılarda kar daha az görülüyordu. Şehrin merkezindeki binaların hiçbirinin beş kattan daha yüksek olmamasına hayret ettim, bu da başkentin iç bölgesinin kalbindeki kaleyi çok daha heybetli ve nefes kesici kılıyordu. Onu gördüğümde huşu içinde boğazım düğümlendi. Uzaktan bile kuleleri, devasa kuleler ve dik tepeli çatılar zenginlik ve çöküşün çılgınlıklarını atıyordu. Sağlam, kalın bir duvar tüm kaleyi çevreliyordu ve dış kısmında dekoratif buzdan parıltıyan mızraklar vardı. Toz haline getirilmiş kar kadar ince, ısıtılı bir sihir kubbesi tüm alanı kaplıyordu. Bu kubbenin, davet edilmeyen hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeyen bir koruma kalkanı olduğunu tahmin edebiliyordum.

Her şeyi özümsemeye çalıştım, tek bir detayın bile gözümünden kaçmasına izin vermemeye çalıştım, ama kalabalık arttıkça bu çok zordu. Periler her yerde uçuyor, görmeyi zorlaştırıyordu ve Solisarium'un merkezine doğru yaklaştıkça gökyüzünde daha fazla peri belirliyordu.

Yüzlerce fae farklı yüksekliklerde ve hızlarda uçuyordu. Bazıları yavaşça uçuyor, çatıların hemen üzerinden geçerken belli ki bir yere varmak için acele etmiyorlardı. Diğerleri, muhtemelen aşağıdaki daha yoğun irtifalardan kaçınmayı umarak gökyüzüne tırmanırken kanat çırpışlarının onları taşıyabileceği kadar hızlı uçuştular. Bazıları çanta taşıyordu. Birçoğu çocuk taşıyordu. Ama nereye bakarsam bakayım, periler her yerdedi.

"Çok fazla Fae var," diye fısıldadım, prens cevap verene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmedim bile.

"Bir milyondan fazla kişi Solisarium'u evi olarak görüyor."

Onu birkaç kez gördüğümde sinirli görünmeye devam etmişti ama cevap verirken ses tonu kızgın değildi. Yine de başka yorum yapmadım ve başkente ve önümdeki kaleye bakmaya geri döndüm.

Neredeyse kalenin sınırına varana kadar, prensin uçtuğu süre boyunca bunu düz bir çizgide yaptığını fark ettim.

Uçan vatandaşların sıkışık alanlarından kaçınmak için asla tırmanmak, dalmak ya da yoldan çekilmek zorunda kalmamıştı.

Herkes onun için kenara çekildi.

Bunu fark ettiğimde dudaklarım aralandı. Prensın devasa, pençe uçlu kanatları çırpınmaya devam ederken bakışları ileriye dikilmişti. Bazı fae'ler durup bizi izlese de, kimseyi selamlamadı ya da herhangi bir kabul belirtisi göstermedi ve birkaç tanesinden fazlasının, sanki topraklarımızın onları onun ardında bıraktığı kötülüklerden koruyacağını umuyormuş gibi Kutsal Anne işareti yapması dikkatimden kaçmadı.

Ve ilk kez, prensin ne kadar inanılmaz bir nefret hissetmiş olabileceğini anladım. Herkes Ölüm Ustası'ndan korkardı ve korku genellikle öfkeye, tiksintiye ve sonra da nefrete dönüşürdü. Nefreti hissetmek korkudan daha kolaydı, bilirdim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu prens, kalenin koruyucu bariyerinin dış koğuşuna yaklaşırken yavaşlamadı bile. Büyü, uzaktan bile tenimin üzerinde titreşiyor, sanki uçan herhangi bir fae'yi kalenin gazabına uğramak istemiyorlarsa yaklaşmamaları konusunda uyarıyordu.

"Hayır, her şey yolunda," dedim, araştırın bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak.

Ama prensin nasıl bir hayat sürmüş olabileceğine dair içimi dolduran merak duygusunu ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da tamamen bastıramadım.

Görünüşe göre diğerinin ilgisini çektiğini hisseden tek kişi Prens Norivun değildi.

BÖLÜM 11

T Kalenin koruma duvarını aştığımız anda, çeliğin çelikle buluşmasının sesi etrafımızda çınladı.

Prens nefesinin altından "Siktir," diye tısladı.

Gökyüzünden düştü ve kalenin en dış duvarında meydana gelen korkunç kavgayı görünce gözlerim büyüdü.

İki muhafız birbirlerine acımasızca saldırıyordu. Birbirlerini kesip etraflarında dans ederken ölümcül darbeler neredeyse her bir erkeğin üzerine iniyordu.

Prens yere indi ve aynı anda beni serbest bıraktı. Onlara doğru ilerlerken tökezleyerek geri çekildim, aurasının bir dalgalanmasıyla yakınlığı artıyordu. Dövüşen iki erkeğin etrafını saran muhafızların hepsi tökezleyerek geri çekildi, ardından prens yanlarından geçerken dizlerinin üzerine çökerek derin bir şekilde eğildiler.

"Prensim, özür dilerim," diye seslendi muhafızlardan biri onun peşinden koşarken. "Onları durdurmaya çalıştım ama kavga ediyorlar-"

"Dur tahmin edeyim," diye öfkeleni prens. "Lorinda, şu barmaid mi?" "Evet, prensim."

Prens düello eden iki muhafıza ulaştı ve onlardan biri sonunda fırtına bulutunun patlamak üzere olduğunu fark etmiş gibiydi çünkü rakibinden uzaklaştı.

Bu, ikinci muhafızın bir darbe indirmesi için dikkatini dağıtmaya yetti. Etin yırtılma sesi ve ardından fişkırان kan avluyu doldurdu. Prens olduğu yerde durdu ve muhafız düşerken ellerim ağzıma gitti.

Rakibinin kılıcı tam boynunun dibine isabet etmiş ve başının bir kısmını koparmıştı. Yaradan fişkırırcasına kan akıyordu; yetenekli bir şifacı hemen bulunamazsa ölümcül bir yaralanmaydı.

Prens, "Murl'ü hemen getirin!" diye bağırdı.

İki muhafız yere düşen erkeğe doğru koşarken birkaç muhafız hızla uzaklaştı.

"Burada neler oluyor böyle?" diye seslendi iri yarı, yaşlı bir erkek, Prens darbeyi indiren kişinin üzerine yürürken avlunun öbür ucundan.

"Şimdi olmaz Lord Crimsonale," diye ısırdı Prens Norivun muhafızla yüzleşirken.

Genç erkek geri çekildi, haklı öfkesi hissedilir bir korkuya dönüşürken kılıcını bıraktı, ancak odağım ölmesine saniyeler kalan düşmüş periye kaydığı için ona ya da yaklaşan lorda daha fazla dikkat etmedim.

Garip bir özlem içimi doldurmaya başladığında karnımda derin bir zonklama hissi başladı. Ve sonra ayaklarım beni rüzgâr gibi düşmüş muhafıza doğru götürürken toprak yanımdan hızla geçiyordu.

Her şey sanki zaman durmuş gibi oldu. Nefesim ciğerlerime hücum etti. Karnımdaki zonklama büyüdü. Dikkatim iğne ucu hassasiyetiyle ölmekte olan erkeğe odaklandı.

Etrafındaki kalabalığa daldım, yanında duran muhafızları iterek yere düşen erkeğe ulaşmak için mücadele ettim. Ona ulaşmak zorundaydım. Ona yardım etmek zorundaydım. Mecburdum.

"Çekilin yoldan, hepiniz!" diye kükredi bir erkek.

Emredici talep sağır kulaklarıma düştü. Ölmekte olan erkeğin bedeninde bir gölge parıldıyordu. Bakışlarım o gölgeye sabitlenmişti. *I need to-*

Şifacı erkeğin yanına çömeldiği sırada sert eller beni geri çekti. Şifacının yakınlığı hızlı ve güçlü bir şekilde yükselip neredeyse ölmek üzere olan periyi bulanıklaştırırken, üzerime bir farkındalık çöktü.

Ölmekte olan erkekten yarı saydam bir bulut gibi bir şey yükseliyordu. Karnımdaki zonklama, prensin kafası önce ölmekte olan erkeğe, sonra da bana doğru döndüğünde arttı.

Görüşüm tekrar tünele girdi ve havada asılı duran öze doğru küçüldü.

Tutun. Korumu.

Beni tutan ellere karşı koydum, ama sonra prens aniden orada, üzerimde yükseliyordu.

İnançsızlık gözlerinde yüzüyordu. "Sen..." Ağzı kapandı ama gözleri daha da büyüdü. Sanki bir hayalet görmüş gibi yüzündeki kan çekildi.

Lord Crimsonale daralan gözlerle bizi izlerken bir muhafız beni uzaklaştırmaya çalıştı ama muhafıza öfkeli bir bakış fırlatırken prensin göğsünden derin bir hırıltı yükseldi. "Onu serbest bırakın. *Şimdi.*"

Düşen muhafızın etrafındaki kaos artarken muhafız tökezleyerek geri çekildi. Büyü ölmekte olan perinin etrafını sarmıştı ama Prens Norivun'un dikkati tamamen yüzüme odaklanmıştı. Bakışları yüz hatlarımın üzerinde gezinirken gözlerinde şaşkınlık, huşu ve ilkel bir şey vardı.

"Peki kim bu Prens Norivun?" Lord Crimsonale sordu.

Prens hırladı ve sonra gökyüzüne fırlamadan önce kollarıyla beni sardı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki nefes alamıyordum. Kalenin avlusu arkamızda kaybolurken yer hızla akıp gidiyordu.

Nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Omzunun üzerinden görmeye çalıştım. Ölmekte olan o erkeğe ne olduğunu öğrenmeliydim ama prens çok hızlı uçu ve ben gözümü kırpamadan gözden kayboldu.

Prensın omzuna vurdum. "Neden ayrıldık?"

Yapmak zorundaydım.

Prensın tutuşu sıkılaştı, nefesleri hızla geliyordu.

"Neden!" Tekrar bağırdım.

Ama prens kalenin iç binalarının üzerinden aşağı inerken beni görmezden geldi. Kazanlardan buhar yükseliyordu. Bacalardan dumanlar yükseliyordu. İş kıyafetleri giymiş Fae'ler etrafta koşuşturuyordu. Düzinelerce hizmetkâr krallığın sarayında kim bilir nelerle ilgileniyordu, çünkü o muhafız muhtemelen ölüyordu.

Nefeslerim daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı geliyordu.

Çok hızlı. "Yaşayacak mı?" Sonunda göğsüm kabarak sordum. "Büyük ihtimalle. Murl oraya zamanında ulaştı."

Karnımdaki o garip zonklama hissi azalırken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. Bir elimi karnıma götürdüm, kahvaltıda bir şeylerin benimle aynı fikirde olup olmadığını merak ediyordum, ama sonra aşağı doğru spiral çiziyorduk ve yemek hastalığıyla ilgili tüm düşünceler kayboldu.

Prens küçük, açık bir avluya indi ve çizmeli ayakları yere değdiğinde beni kollarının arasında kaydırıldı. Hâlâ ölmekte olan periyi düşünüyordum. Hâlâ ona ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Geri dönebilir miyiz?"

Prens, "Hayır," diye ısırdı.

Kar avluyu kapladı ve Prens Norivun beni ayaklarımın üzerine yatırdığında havalandı. Ayak parmaklarım toza dokundu, sonra kaygan kaldırım taşlarıyla buluştu.

Altında buz var.

Bağırışlar ve çığlıklar uzaktan bize ulaştı, muhtemelen şifacı ve yaralı erkeğin etrafındaki kargaşa. Ama boğuktu, arka plan gürültüsü gibiydi. Yükselmiş durumum olmasa zar zor fark ederdim.

Prens'ten uzaklaştım. Hâlâ bana tutunuyordu, iri eli sırtımın alt kısmına sabitlenmişti. Ve yüz ifadesi... Bana öyle dikkatle bakıyordu ki... neredeyse *sahipleniyordu*.

"Sen iyi misin?" Tedirgin bir şekilde sordum.

Başını geriye attı ve yüzündeki ifade silindi.

Kaygan yüzeye alıştıktan sonra aramıza daha fazla mesafe koydum, prensi çevreleyen zorlukla dizginlenmiş enerjiden uzaklaşmam gerekiyordu.

Kollarımı ortama doladım. "Diğer erkek kimdi? Lord Crimsonale mi?"

Prens başka tarafa baktı. "Bir Archon. Endişelenmen gereken biri değil."

Pelerinimin başlığını indirdim ve nefes alışımı yavaşlatmaya zorladım. Karnımda başlayan o garip zonklama sonunda tamamen kayboldu.

Bir an için prens ve ben birbirimize baktık. Aramızda iki metre mesafe vardı ama yine de yeterli gelmiyordu. Daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk, yüz hatlarını öyle bir hale getirmişti ki kaçmak istedim. Hem çok sert hem de şoktaymış gibi görünüyordu. Anlayamadığım bir muammaydı bu.

"İyi olduğuna emin misin?" Tekrar sordum çünkü hiç de iyi görünmüyordu.

Kendini salladı ve bir an daha geçti, sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi ve içinde durduğumuz avluya doğru umursamazca el salladı. "Ben iyiyim ve Kış Sarayı'na hoş geldiniz. Gerçi bu pek de umduğum gibi bir tanışma olmadı."

Kaşlarımı çatarak onu inceledim. Prens'te hâlâ bir *tuhafılık* vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. "O muhafızdan neden aniden ayrıldık?"

Prens eldivenlerini çıkardı, önce sol elini, sonra sağ elini. Bunu yavaşça yaptı. Eldivenini her çekişinde yavaşça derin nefesler aldı. Etrafındaki aura hâlâ boğucu olacak kadar yüksekti.

Dikkati tekrar tamamen bana odaklandığında bile irkilmedim, ama daha önce gördüğüm o vahşi bakış şimdi dikkatlice

Boş bir ifade.

"Cevap verin, prensim. Lütfen. Neden bizi öylece bıraktınız?"

"Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu."

Kaşlarım birbirine çarptı. *Yapabileceğimiz bir şey yoktu.* O haklıydı.

Belli ki. Yine de o erkeğe gitme ihtiyacı duymuştum. . .

Başımı salladım. Delilik. Hayatım tam bir deliliğe dönüşmüştü. Bir elimi alnıma götürdüm ve sonunda küçük avluya baktım. "Neredeyiz biz?"

"Benim özel kanadımda."

Avlu mükemmel bir meydandı. Kalenin yüksek duvarları her iki yanda üçer kat yükseliyordu. İmkânsız yüksekliklere yükselen kuleler ve kuleler uzakta asılı duruyordu, ama avlu o kadar dardı ki kalenin büyük bir kısmını göremiyordum.

Solumdan gelen bir sesle irkildim ve ardından sessiz bir çeşmenin yanındaki kapıdan birkaç fae avluya daldı. Fıskiye'nin kenarlarından kar taneleri süzülüyordu.

"Prensım," dedi hepsi, her biri eğilerek, hatta biri ıslak kara rağmen dizlerinin üzerine çökerek. Hepsinin başı aynı anda eğildi.

"Patrice, Balbus, Haisley," diye yanıtladı prens. "Sanırım iyisiniz?"

"Elbette prensim, hepimiz iyi idare ettik." Yuvarlak göbekli kel peri doğruldu. Başının yanlarına beyaz saç tutamları yapışmış, tepesi buz gibi parlıyordu. Prens'in pelerini ve eldivenlerini almak için acele etti. "Saray sizin dönüşünüzü dört gözle bekliyor, prensim. Lord Crimsonale de tam şimdi döndüğünüzü herkese duyuruyordu."

Prens'in çenesi gerildi. "Eminim öyledir. Beklediğimden daha uzun sürdüğünü biliyorum. Gelişimi babama haber verdiler mi?"

Balbus, "Biz konuşurken ona söyleniyor, prensim," diye cevap verdi.

"Şüphesiz, kral sizi bir saat içinde görmek isteyecektir,"

En zayıf erkek ekledi, selamlamak için dizlerinin üzerine çökmüş olan. "Her gün sizden haber alıp almadığını soruyor."

Prens'in yüz ifadesini okumak imkânsız hale geldi.

"Ona her gece şatoya geri dönmekten ne kadar hoşlanmadığınızı söyledim, prensim," diye ekledi iri yarı peri. "Kara turlarınız sırasında geniş kıtımızı daha iyi anlamak için fae'lerimizin arasında kalmayı tercih ettiğinizi söyledim. Kral pek mutlu olmadı ama bunu kabul etti."

Prens, "Teşekkür ederim Balbus," diye cevap verdi.

Düşüncelerim o ölmekte olan periye dönerken ellerimi önümde kavuşturdum. Nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Neyse ki prensin hizmetkârları veliaht prensin gelişiyile meşgul görünüyordu ve illüzyonla gizlenmiş saçlarım dikkat çekmediğinden ve hizmetkârlardan hiçbirisi kanatsız sırtımı henüz fark etmediğinden, kimse bana dikkat etmedi.

Ne olduğunu düşündüm, ama sonra prens bana doğru işaret etti Ben.

"Patrice, Balbus, Haisley, sizi Ilara Seary ile tanıştırebilir miyim? Mervalee Bölgesi. O benim misafirim ve öyle muamele görecektir. Bizimle geçirdiği zamanın gizli tutulmasını istiyorum. Hiçbiriniz ondan kaledeki başka hiç kimseye, özellikle de Lord Crimsonale'e bahsetmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Elbette prensim," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Saçsız peri bir adım öne çıktı ve Solis'in geleneksel selamlama şekliyle yumruğunu kalbine götürdü. "Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı, benim adım Balbus Greenthorn, Harriavee Bölgesi'nin oğlu. Size hizmet etmek bir zevktir." Diğer ikisi de öne çıkarken başını tekrar eğdi.

"Osaravee Territory'nin oğlu Patrice Hollarhan, hizmetinizdeyim." Patrice yumruğunu kalbine götürdü, sonra başını eğdi ama prens için yaptığı gibi dizlerinin üzerine çökmedi. Üçünün en genciydi; ince, sırum gibi bir yapısı ve orta büyüklükte yumuşak siyah kanatları vardı.

"Ben de Haisley Bottomale, Prinavee Territory'nin oğluyum. Nasılsınız?" Haisley yumruğunu kalbinin üzerine koyarken genizden gelen bir ses tonuyla konuştu. Bana hoş bir gülümseme verdi ve sonra da eğildi.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diye cevap verdim ve yumruğumu göğsüme götürdüm. Hiçbirinin kanatsız sırtıyla ilgili yorum yapmaması dikkatimden kaçmamıştı.

Prens bana yaklaştı, eli belime doğru kaydı. "Ilara'nın Exorbiant Odası'na yerleştirilmesini istiyorum. Lütfen hemen hazırlayın."

Üç hizmetçi ayrılmadan önce selam verirken kaskatı kesildim.

Prens aceleyle elini çekti ve geri çekildi. Ağzını açtı, sonra kapattı. Uzaklara bakarken alçak bir hırıltı göğsünü titretti.

Onun yakınlığı ve bana bu kadar yakından dokunması tüm vücudumu ısıttı.

"Nasıl-" Boğazımı temizledim. "Tüm başkent beni uçurduğunu görmüşken, burada hapsedilmemi nasıl bir sır olarak saklamayı bekliyorsun?"

Burada mı?"

"Başkent hiçbir şey görmedi ama ne yazık ki tüm muhafızlarım ve Lord Crimsonale gördü."

Kaşlarımı çattım. "Başkent hiçbir şey görmedi de ne demek?"

"Başkentin sınırlarına ulaşmadan önce üzerimizde bir illüzyon yarattım. Bu duvarların dışında kimse burada olduğunu bilmiyor. Hepsi beni tek başıma uçarken gördü."

"Büyük bu kadar güçlü mü?" Prens bana tekrar bakarken içimi uğursuz bir his kapladı. Yüz ifadesi öfke, şaşkınlık ve kızgınlık arasında gidip geldikten sonra, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Hizmetçilerin çıktığı kapının karşısındaki kapıya doğru ilerlerken bana arkasını döndü.

"Bana neyi göstereceksin, prensim?" Buzlu kaldırım taşlarının üzerinde sürünürken seslendim. Kalbim sanki dakikada bir milyon kez atıyormuş gibi hissediyordum. Prensın göz korkutucu aurasına yavaş yavaş alışmaya başlamıştım ama son birkaç dakika içinde bir kademe daha yükselmiş ve neredeyse beni yutacak hale gelmişti.

"Hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir şey."

"Mervalee'deki evime bir aynadan bakmayı da içeriyor mu?"

Kapıya vardığımızda prens kaskatı kesildi. "Hayır."

"O zaman belki de beni eve götürecek olan senden daha hızlı seyahat yeteneklerine sahip bir peri?"

Kaşları birbirine çatıldı ve sık sık takındığı çatık kaşları ortaya çıktı. "Hayır."

"O zaman hoşuma gidecek bir şey olduğundan şüpheliyim."

Dudakları inceldi ama kapıyı itti ve beni takip etmem için işaret etti.

Şatonun içinde tenime bir büyü sızısı yayıldı ve hava hemen ısındı. Prensi taş koridorda takip ederken rahat bir nefes aldım. Çoğunlukla kraliyet ailesinin portrelerinin yer aldığı duvar halıları aralıklı olarak asılı dururken, peri ışıkları tepemizde asılı durarak etrafı iyice aydınlatıyordu.

Prens beni bir salondan diğerine götürürken kısa süre içinde kıvrımlar ve dönüşler arasında kayboldum, ama en şaşırtıcı bulduğum şey ne kadar sessiz olduğuydu. Yüzlerce hizmetkârın geçitlerde aceleyle yürüdüğünü duymayı beklerdim ya da

Şatonun iç işleyişinden şangırtılar ve çınlamalar geliyordu ama beklenmedik bir *şekilde hareketsizdi*.

"Herkes nerede prensim?" Merakımı yenemeyince sordum.

"Büyük ihtimalle başka bir yerde. Benim özel kanadım saraydaki diğer kişilere kapalı."

Bu sessizliği açıklıyor. Ama bu aynı zamanda tamamen yalnız olduğumuz anlamına da geliyordu. Kalp atışlarım tekrar hızlandı.

Prens sonunda masif ahşap kemerli bir kapının önünde durdu, kapı içeriden açıldı ve Patrice, Balbus ve Haisley dışarı döküldü.

"Prensım," dediler aynı anda selam vermeden önce. "Leydi Seary'nin odası hazır."

"Ben bir-"

Ama beni saraydan bir hanımefendi zannettikleri için onları düzeltmeye fırsat bulamadan Prens, "Buraya bir tabak yiyecek ve içecek getirilmesini sağlayın," dedi.

"Elbette prensim. Benim için bir zevktir." Balbus gülümsedi, bana hizmetkâr olmaktan biraz fazla zevk aldığını düşündürdü, ama bir şatoda yaşamamanın tarlada çalışmaktan ya da dış kazan dairelerinde çalışmaktan daha iyi olduğunu sanıyordum.

Üç hizmetçi koridorda telaşla ilerledi, kanatları yürüme yollarında manevra yapmaya yetecek kadar küçük olduğu için üçü de uçmaya başladı.

"Burada kalacaksınız." Prens beni kemerli kapıdan geçirerek sadece Dış Oda olduğunu tahmin edebileceğim bir yere götürdü.

Yeni hapisane hücrem karşısında şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım ve kötü muamele görme konusundaki endişelerim azaldı.

Önümdeki oda tam bir prensese göreydi. Liss Lodge'daki prens süitinin üç katı büyüklüğündeydi. Odada yanan ateşin çıtırtıları duyuluyor, çift camlı devasa kapıların ardındaki geniş manzara, karlı ve özel bir avluyu gözler önüne seriyordu.

Tül perdelerle örtülü sayvanlı bir yatak bir duvara yaslanmıştı. O kadar genişti ki, muhtemelen kanatları olan üç fae bile yatabilirdi. Yatağın karşısında, hizmetkârlardan birinin çoktan yakmış olduğu ve havanın serinliğini alan büyük bir şömine duruyordu. Etrafını saran zarif kanepeler ve sandalyelerin yanı sıra, ateşin yanına sokulmayı rahat bir eğlence haline getirecek örtüler ve minderler vardı. Her bir oturma düzeni yetişkin fae'ler için yapılmıştı.

Kanatlarını yerleştirmek için yarıklar, ama benim gibi biri için bile, şüphesiz rahat olurdu.

Köşedeki bir kapıdan, bir banyo odası ve tuvalet gördüm. *Özel* bir oda. Hayatımda hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Kapının yanında, giysilerle dolu mu yoksa boş mu olduğunu merak ettiğim büyük bir gardırop duruyordu.

Bakışlarım son çöküş alanına düşene kadar yavaşça döndüm. Odanın köşesinde buzdan yapılmış bir bar duruyordu ve içinden sihirli bir parıltı geçiyordu. Buzlu kristaller ve kar taneleri, yıldız tozu parıltılarının karıştığı yarı saydam duvarlarında dans ediyordu. Gerçekten çok güzeldi, belli ki usta bir zanaatkâr tarafından tasarlanmıştı ve yaşayan büyüğü göz önüne alındığında tamamen abartılıydı.

Prens sessizliği bozarak "Beğendin mi?" diye sordu. Yine beni izliyordu, ifadesi gergindi, gözleri deşifre edilmesi imkânsız olan o buz mavisine dönmüştü.

"Bana göstermek istediğiniz şey bu muydu prensim?"

"Özellikle bu değil, ama yine de beğenip beğenmediğinizi merak ediyorum." "Çok güzel," diye tedirgin bir şekilde cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?"

"Hoşlansam fark eder miydi?"

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. "Gel.

Size göstermek istediğim şey kapıların ardında."

Odanın içinden geçerek avluya açılan cam kapılara doğru yürüdü.

İçlerinden geçtiğimde, tenim boyunca karıncalanan korunaklı bir bariyerle birlikte üzerime başka bir büyü uğultusu yayıldı.

"Buradaki her şey korunuyor mu, prensim?"

"Evet. Bu bir gereklilik."

"Fae'leri dışarıda tutmak için mi yoksa içerde tutmak için mi?"

Yüzünü bana döndüğünde gökyüzünden bir kar tanesi düştü. Birkaç kar tanesi başının tepesine kondu, hızla eriyip gümüşü saçlarının arasında kayboldu. "Fark eder mi?"

"Bana göre öyle. Mahkemeye karşı hiçbir suç işlememiş olmama rağmen burası benim yeni hapisane hücrem mi olacak?"

"Hoşuna gideceğini umuyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ama neden? Neden hoşuma gitmesini istiyorsun? Neden beni buraya getirdin?"

Kaşları çatıldı. "Sana söyledim. Zamanla öğreneceksin."

"Ama şimdi değil?" Yumruklarımı sıktım. Kaynayan öfke yeniden yükselmeye başlamıştı ve geleceğimin ne getireceğine dair pençeleyen bir endişe tarafından kovalanıyordu. Günlerce, haftalarca, hatta *bütün bir mevsim* boyunca bu duvarlar arasında kapalı tutulabilirdim. Peki ne amaçla?

"Bahçeyi seviyor musun?" diye sordu, sorumu tamamen geçiştirdi ve kolunu özel avluya doğru uzattı.

İstemeyerek de olsa açık alanı inceledim. İndiğimiz avluya benzer şekilde bu avlu da kalenin yüksek kısımlarını göremeyeceğim kadar dar olan surlarla çevriliydi ama ilkinden farklı olarak bu bakımsız araziye solan bitkiler dolduruyordu.

Kar her yüzeyi santim santim kaplamıştı ve parmaklarım karıncalanarak istemeden yere doğru ilerliyordu. Yapırsız ağaçları, meyvesiz sarmaşıkları ve buz tutmuş bitkileri gördükçe kaşlarım çatıldı.

Aşağı inip ellerimin soğuk toprakta kaymasına izin vermeden önce omurgamı dikleştirdim. "Bu nasıl bahçe prensim? Korkunç derecede bakımsız ve *oremsiz* görünüyor."

Omuz silkti. "Doğru, ama tarlalarla ilgilenmeye alışkın olduğun için belki hoşuna gider diye düşündüm."

Sertleştim ve bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında olup olmadığını merak ettim. Köyümdeki çoğu kişi tarlada çalışmaktan nefret ederdi ve bunu sadece ailelerini geçindirmek için yaparlardı. Ben bundan zevk alan birkaç fae'den biriydim, ama bunun tek nedeni bitkilere olan sevgimdi. Ancak, prensin bunu bilmesi mümkün değildi, bu da tüm tarla işçilerinin toprakta çalışmak istediğini varsaydığı anlamına geliyordu.

Sertçe nefes aldı. "Şimdi seni kızdıracak ne söyledim?" "Kızgın olduğumu kim söyledi, prensim?"

"Aranızdaki şu çizgi-"

"Doğru, kızgın yüzümü takınmış olmalıyım. Nasıl unutabilirim ki?" İfademi yumuşatmak için elimden geleni yaptım, sonra kollarımı kavuşturdum.

Bir kaşını kaldırdı. "Bana söyleyecek misin?"

Ona kibirli bir bakış fırlattım. "Neden sadece kibirli ve kendini beğenmiş bir perinin, tarlalarda çalışan tüm küçük fae'lerin işlerini seveceklerini ve boş zamanlarında ekinlerle ilgilenmek isteyeceklerini varsayacağını söylememi mi istiyorsun? Hayır, bunu size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Sadece gerçeklikten tamamen kopmuş bir prensin bu gerçeğin farkında olması gerekir."

Gözleri kısıldı ve büyük gücünün gürültüsü ayak parmaklarımla altında titreşti. "Dikkatli ol Ilara Seary, yoksa sana kim olduğumu hatırlatırım."

Büyüsünden bir öpücük üzerimde gezinirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hızla nefes alarak bakışlarımı indirdim ve kıtanın Ölüm Efendisi'ni kışkırtacak kadar ne zaman aptallaştığımı merak ettim. Ama bu erkekte beni kavurucu bir öfkeyle tutuşturan bir şey vardı. Öfke. Korku değil. Öfkeyi hissetmek daha kolaydı ne de olsa.

Yine de, yaldızlı bir kafeste tutulacak olsam bile hayatta kalmam gerekiyordu. Düşünmem gereken bir kız kardeşim vardı.

"Özür dilerim, prensim."

Ona bakmaya cesaret ettiğimde burun delikleri alev alev yanıyordu ve daha önce takındığı o umutlu ifade kaybolmuştu. Onun yerine, kızgınlığın portresiydi.

Bir an suçluluk duygusuna kapıldım, bu çok saçmaydı ama sanki bu odayla beni gerçekten memnun etmek istiyor gibiydi.

Ama ne bekliyordu ki? Güzel ya da değil, yine de bir kafesti.

Prens dikkatini başımın üzerinden, arkamdaki Exorbiant Odası'na doğru kaldırdı. "Yemek birazdan getirilecek. Balbus kapının hemen dışında."

"Öyle mi? Nasıl-"

"İlgilenmem gereken işler var, bu yüzden ben yokken odanızda yapacak bir şeyler bulmanızı öneririm. Bahçenin sizi meşgul edebileceğini düşünmüştüm ama belki de yanılmışımıdır. Ne olursa olsun, uygun gördüğünüz gibi yapabilirsiniz."

Bu sözlerle bahçeden çıkıp odama döndü ve kapıyı açıp koridorda yiyecek ve içecek dolu bir tepsi taşıyan Balbus'un yanından geçti.

Kan kulaklarımda gümbürdüyordu. Bana selam veren hizmetçiyi zar zor duydum. Çünkü bir şey son derece belirgin hale gelmişti. Prens, paylaşmayı reddettiği bir sebepten ötürü beni burada, bu odada kilitli tutmaya niyetliydi ve kaçıp kaçamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM 12

B Albus büyük ihtimalle var olan en mutlu hizmetkârdı. Eğer Exorbiant Odası'ndaki tüm lüks eşyalara gözleri parlayarak bakmıyorsa ya da ihtiyacım olan yiyecek ve içeceklerle neşe içinde ilgilenmiyorsa, Sonra da ortada hiçbir sebep yokken sırtmaya başladı. Kendime rağmen erkekten hoşlandığımı fark ettim.

Boş tepsimi almak için eğildiğinde hizmetçinin yuvarlak karnı masaya çarptı. Doğruldu ve bana geniş bir gülümseme fırlattı. "Karnını doyurduğuna göre sana ne getireyim, Mervalee Territory'nin kızı Ilara Seary?"

"Beni eve geri döndürecek kadar büyük bir büyü dozu mu?" Umutla sordum.

Gözleri büyüdü, sonra koca göbeği aşağı yukarı hareket ederken güldü. "Çok komik birisin, değil mi canım?" Bana sevgiyle göz kırptı. "Ama ben daha çok kitap, örgü malzemeleri ya da belki de iğne oyası gibi şeyler düşünüyordum. Zaman geçirmek için tabii ki."

Nefes alışım hızlandı ama kendimi zorlayarak "Kitaplar, sanırım?" dedim. İlkokuldan sonra ne okumaya çok vaktim oldu ne de kitaplara kolayca erişebildim, ancak bu lüks bile durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Balbus eğildi. "Çok güzel. Prensın kanadında size tam erişim izni vermemi istediği bir kütüphane var. Şatoda da kullanmanıza izin verilen bir kütüphane var. Birazdan okuma materyali getireceğim. Kıyafetlerinize gelince, şatonun terzisi bu öğleden sonra gelip ölçülerinizi alacak. Tamam mı canım?"

Sadece başımı sallayabildim.

"Harika. O zamana kadar bir şeye ihtiyacınız olursa yatağın yanındaki altın kordonu çekmeniz yeterli; Patrice, Haisley ya da ben geri döneceğiz. Aksi takdirde, Daiseeum'u bu gecenin ilerleyen saatlerinde soyunmanıza ve yıkanmanıza yardımcı olmak için geldiğinde görebilirsiniz."

"Daiseeum?"

"Görevli hanımefendinin hizmetkarı."

"Leydimin hizmetçisi. Tamam." Balbus'u kapıya kadar takip ettim, yol boyunca ellerimi sıktım. "Seninle gelebilir miyim, Balbus? Lütfen? Belki mutfakta kirlettiğim bulaşıklara yardım etmek için?" Anne, sadece bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Çenesi düştü. "Mutfakta yardım mı? Ciddi olamazsın?" "Sarum Kayalıkları'ndaki bir kar fırtınası kadar ciddiylim."

Gözleri daha da büyüdü. "Ock, hayır, Leydi Seary! Prens bunun için kanatlarımı tıraş eder. Burada, odanızda kalacaksınız. Özür dilerim, canım. Prens'in emri." Bununla birlikte, odadan çıktı ve kapıyı bir çırpıda kapattı.

Onu takip etmek için kapı kolunu çevirmeye çalıştığımda, kol yerinden oynamadı.

"Kutsal Anne!" Kapıya vurdum ama işe yaramadı. Balbus beni kurtarmak için geri gelmedi ve başka kimse de gelmedi. Tek bildiğim, beni duymadıklarıydı bile. Bu odayı koruyan duvarların ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben içinden geçerken çok kalındı, bu da beni sesleri de hapsedip hapsetmedikleri konusunda meraklandırdı.

Yine de yalnızlığım uzun sürmedi. Balbus söz verdiği gibi kitaplarla döndü, ama neredeyse yalvarmama rağmen onu takip etmeme izin vermek yerine beni bir kez daha odama kilitledi.

Öfkeyle hapisaneme doğru döndüm ve bir süre orada öylece durdum. Bu sadece iki saniye sürdü.

Hızla bir keşif telaşına kapıldım, her yatak katmanının altına baktım, her mobilya parçasını ters çevirdim ve duvarlardaki tüm sanat eserlerinin altını karıştırdım. Kaçmama yardım edebilecek ya da belki de gizli bir çıkış sağlayabilecek *bir şey* olması gerektiğini düşündüm. Sadece onu bulmam gerekiyordu.

SAATLER SONRA, duvarlardaki oyukları ya da gizli çıkışları ararken parmak uçlarım ve parmak eklemlerim bitmek bilmeyen vurma ve tırmalamalar yüzünden acımişti. Tüm aramalarım başarısızlıkla sonuçlandı ve ancak terzinin gelmesiyle kesintiye uğradı. Hızlı, becerikli ve gevezenin tam tersiydi. Ondan da bilgi almaya çalışmama rağmen - umarım kaçışıma yardımcı olabilirdi - söylediği tek kelime *kollarını çevir* ya da *bacaklarını uzat* oldu. Kanatsız sırtım hakkında yorum bile yapmadı.

Homurdanarak, o gittikten sonra aramaya devam ettim, ama gece olduğunda bulduğum tek ilginç şey koltuk minderlerinden birinin içine tıkılmış eski bir kolye, şimdiye kadar gördüğüm en yeşil leminai şişesi ve gardırobun yanındaki küçük çiçek portresinin arkasına gizlenmiş büyümlü bir kasaydı.

Kasa elbette bir büyüyle korunuyordu, bu yüzden açamadım ama açıklık sığamayacağım kadar küçük olduğundan, kaçmak için gizli bir geçit içermeyeceğini biliyordum. Büyük ihtimalle içinde korunması gereken mücevherler ya da defterler vardı, ki bu da bana hiç yardımcı olmazdı.

Yenilgiyi kabul ettiğimde midem açlıktan inliyordu. Vorl'un büyümlü azalmaya başladığında boğazımın da şiddetle kaşınması işe yaramadı. Birkaç gün içinde büyümlü tamamen yok olacaktı, ancak morluklar o zamana kadar çoktan gitmiş olacaktı - Vorl beni bilerek incittiğinde ve bunu sakladığında her zaman olduğu gibi.

Fiziksel rahatsızlığım durumumu daha da kötüleştirdi, bu yüzden hayal kırıklığı içinde duvarı tekmeledim. Ancak bu sadece ayak parmağımın batmasına neden oldu, ama kahretsin, buradan çıkmanın bir yolu yoktu, tabii avludan uçarak çıkamazsam, ki piç prens bunu yapamayacağını biliyordu ve bu da ancak kubbeli bir koğuş avlunun havasını kaplamazsa mümkün olabilirdi.

Üzümlü bir şekilde, bu oda benim gibi birinin geçemeyeceği kadar korumalıydı; bu da prens beni serbest bırakmadığı ya da hizmetkârlardan birini bana yardım etmeye ikna edemediğim sürece, öngörülebilir bir gelecek için burada sıkışıp kalacağım anlamına geliyordu.

Sadece bahçedeki bitkilerin kimsesiz doğası ilgimi çekmişti. Prens bu konuda haklıydı. Onlarla ilgilenmek isteyeceğimi düşünmesinin saçma olduğunu söylememe rağmen, istemiştim.

Cam kapıdan dışarı çıktığımda hava soğuk ve karanlıktı. En azından kar yağışı durmuştu ama yeni bir santim taze toz toprağı kaplamıştı. Dizlerimin üzerine çökerek parmak uçlarımın toprağı değmesine izin verdim.

bahçede var olan bir nabız *ya* da uğultu aradım. Kuru, donmuş toprak beni karşıladı. Parmaklarımı Annemizin derinliklerine doğru zorlayarak daha sert ittim.

Hiçbir şey.

Büyünün yokluğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Kıtamızdaki bazı bölgeler doğal *olarak* diğerlerinden daha fazla kutsanmış olsa da, hepsi bir dereceye kadar topraklarımızın büyüsunü barındırıyordu. Ama burada, bu duvarların içinde, büyüün en ufak bir kırıntısını bile algılayamadım.

"Ne tuhaf," diye fısıldadım donmuş çalılara, sarmaşıklara ve bitkilere. "Hepinizin ölmesine şaşmamalı. Sizi zavallı şeyler."

Her birine gittim, ellerim parmak uçlarımı zorlukla bükebileceğim kadar soğuyana kadar yapraklardaki kar ve buzu dikkatlice temizledim.

Isıtmak için üzerlerine üfleyerek başardıklarımı gözden geçirdim. Bahçenin ne kadar geniş olduğu düşünüldüğünde fazla bir şey değildi ama bakımsız bitki saplarının en az üçte birini temizlemeyi başarmıştım.

"Leydim?" diye seslendi odanın içinden bir ses, cam kapılarda bıraktığım çatlaktan zar zor geçerek.

İçeri baktım.

Elli kış civarında, hâlâ genç olan dişi bir peri odada bekledi ve belli ki beni aramak için etrafı inceledi.

"Buradayım." Kapıdan içeri süzıldüm ve beni incelemek için döndüğünde şaşkın bir "Oh" çekti, sonra hemen reveransa daldı.

"Nasıl-sın, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı? Benim adım Daiseeum Wheatvale, Prinavee Bölgesi'nin kızı. Kış Sarayı'nda geçireceğiniz süre boyunca leydinizin hizmetkârı olacağım ve geceyi geçirmeden önce yıkanmanıza ve giyinmenize yardım etmek için gönderildim."

Köşeli yüz hatlarına ve ensesinde sert bir topuzla bağlanmış saçlarına baktım. Milis gibi onun da kanatları küçüktü ama Liss Lodge'un sahibinin aksine Daiseeum'un kanatlarının kenarları yuvarlaktı ve yumuşak siyah renkteydi. Daiseeum'un kanatlarının ne kadar narin görüldüğü göz önüne alındığında, prensin devasa kösele gibi, pençe uçlu kanatlarının neredeyse tam tersiydi.

Midemden bir hırıltı daha geldi ve Daiseeum'un eli ağzına gitti. "Aşağıdaki Anne, daha yemek yemedin mi?"

"Hayır, buraya geldiğimde yaptım," diye cevap verdim elimi karnıma götürürken.

Dudakları büzüldü. "Ama bu saatler önceydi."

Neden bu kadar dehşete düştüğünü anlamaya çalışırken ona aptal aptal baktım. Ne de olsa kralın şatosundaki bir odada esir tutuluyordum, burada olduğumu kimse bilmemeliydi ve mutfığa yaklaşmama izin verilmiyordu. Bu alemde kendime nasıl yiyecek bulabilirdim ki?

Kollarımı kavuşturdum. "Bana bu odalardan çıkamayacağım söylendi ve korkarım Balbus ayrılırken geride yiyecek ya da içecek bırakılmadı."

Bardaki alkol dışında. Öğleden sonra birden fazla kez içki içmek istemiştim ama bu koğuştan bir çıkış bulmayı başarırısam sarhoş bir şekilde etrafta tökezlemenin bana bir faydası olmayacağını düşündüm.

Daiseeum'un kaşları çatıldı. "Balbus size yatağınızın yanındaki kordonu göstermedi mi? Tek yapmanız gereken onu çalmak, biz de size yardımcı olmaktan mutluluk duyarız. Aman, aman." Başını iki yana salladı. "Prens, seni memnun etmeyi başaramadığımızı öğrenince hiç hoşnut olmayacak."

"Hayır, Balbus bana gösterdi." Benim yüzümden kimsenin başının belaya girmesini istemediğim için onu düzeltmek için acele ettim. "Kordondan bahsetti ama onu yemek için de kullanacağımı bilmiyordum. Bunun acil durumlar için olduğunu sanıyordum." Sarhoşken tökezleyip düşmem ve kafamı yarmam gibi. Tutsaklığımın gidişatına bakılırsa, özellikle de aşırı parlak yeşil leminai yersem, bu senaryonun kaçınılmaz olduğunu hayal ediyordum.

"Anne, hayır," diye yanıtladı Daiseeum. "İhtiyacın olan her şey için çekilecek, ne olursa olsun. Hemen şimdi çalacağım. Söyle bana, gönlünden ne geçiyor?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Sanırım mutfakta ne varsa."

Daiseeum'un dudakları tekrar büzüldü. Görünüşe göre bu yanlış cevaptı. "Onlara bir menü de hazırlatacağım, böylece ne var ne yok diye merak etmenize gerek kalmayacak. Elbette istediğiniz her şey yapılabilir, her şey. Tek yapman gereken sormak, canım."

"Pekâlâ, teşekkür ederim," diye cevap verebildim alnım çatılırken.

Burada geçirdiğim zaman gittikçe garipleşiyordu. Yani sadece bir prenses için uygun bir odada kalmıyordum, aynı zamanda görünüşe göre bana da bir prenses gibi davranılacaktı - sadece kilit altında tutulacaktım.

Daiseeum kordonu çekmeye başladı. Ardından, yemeğim gelmeden önce soyunmama ve yıkanmama yardım etmesi için ısrar etti. Bu biraz Liss Lodge'daki hizmetçi kızın yardımına benziyordu -tamamen gereksizdi- ama prensle başının derde girmesi anlamına gelecekse onu geri çevirmek istemedim.

"Daiseeum?" Büyük küvette yıkandıktan sonra benim için yeni gecelikler çıkarırken temkinli bir şekilde ona söyledim. "Acaba ne olduğunu biliyor musun?"

Bugün erken saatlerde yaralanan muhafıza ne oldu? Ben geldiğimde başka bir muhafızla kavga ediyordu ve prens bizi oradan uzaklaştırdığında ölmek üzereydi."

"Oh, evet, çok talihsiz bir olaydı. Tüm şato bunu konuşuyor." Daiseeum üstümü düzeltti, sonra yumuşak pamuklu pantolonumu uzattı. "Hâlâ hayatta, ağır yaralı ama Murl -şatonun baş şifacısı -Yaşayacağına inanıyor. Yine de en az üç gün revirde kalması gerekecek."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Peki ya diğer muhafız? Cezalandırılacak mı, yoksa ona ne olacak?"

Dudakları tekrar büzüldü. "Eğer Lord Crimsonale'e kalsaydı, idam edilmek üzere Ölüm Efendisi'ne gönderilirdi."

Gözlerim büyüdü.

"Ama sen bunları boş ver," dedi aceleyle. "Saldırgan olaylar meydana geldiğinde tüm muhafızların yaptığı gibi o da komutanına hesap verecek."

Pantolonu bağladım ve merakla ona baktım. "Lord Crimsonale kim?"

"Osaravee Bölgesi'nin başrahibi. Kralın konseyinde yer alıyor ama yine de bunları boş verin." *Cık cık* etti ve ıslak saçlarımı tarayabilmesi için beni oturttu.

Kendi saçımı kendim tarayabilecek durumda olmama rağmen, onun yardımını almak çok hoştu. Daiseeum'un elleri nazikti ve bir düğümle karşılaştığında çok sert çekmemeye özen gösterdi ve fırçalamayı bitirdiğinde, saçımı tamamen kurutmak için sihrini kullandı, böylece yastığım ıslanmayacaktı.

Haisley, Daiseeum'un büyümlü bulutunun kalktığı sırada bir tabak yemekle geldi.

"İşte geldik!" dedi keyifle.

Mutfak, Daiseeum'un ısrarı üzerine hoşuma gidecek bir şeyler bulmak için birkaç yemek göndermişti. Ama önüme konan her yemeği yemeyi uzun zaman önce öğrenmişim.

Ancak gelenler, yetersiz beklentilerimi kat be kat aştı. Naneli kuzu eti, otlu patates, ızgara akorlis, et suyuna batırılmış tavuk, yumuşacık jelatin, tereyağlı hamur işleri ve tatlı meyveli turtalar şimdiye kadar tattığım her şeyden daha lezzetliydi. Kendime engel olamayarak her şeyden ısırık aldım.

Yemek yerken hanımefendinin hizmetçisi bana eşlik etti ve ilk başta kişisel bilgilerini paylaşmakta tereddüt etse de sonunda ondan

Hepsi kız olan dört kardeşin en küçüğü olduğunu ve olgunluk çağından beri şatoda hizmet ettiğini söyledi.

"O kadar genç mi?" Minik bir turtayı ağzıma atarken cevap verdim. "Sanırım ben de öyleyim. Çocukluğumdan beri tarlalara yardım ediyorum ama geçen sezona kadar resmi olarak çalışmaya başlamadım."

"Saha çalışmasını seviyor musunuz? Buradaki görevimden çok keyif alıyorum. Daha iyi bir şey isteyemezdim."

"Öyle ya da belki de öyleydi," dedim kaşlarımı çatarak. "Bitkilerle çalışmak bana her zaman keyif vermiştir."

Hoş bir gülümseme takındı ve tabaklarımı toplamaya başladı.

Bardağıma ve çatal bıçak takımına uzandım. Karnım o kadar doluydu ki Daiseeum'un beni yatağa yuvarlamasından korkuyordum ama bu yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. "Ben kendi pisliğimi temizleyebilirim. Sen yeterince yaptın."

"Kutsal Anne, hayır!" Kaşlarını çatı ve her şeyi bir kenara fırlattı. "Size hizmet etmek benim için bir zevktir."

"Balbus da öyle dedi." Parmaklarımı karıştırdım. "Üzgünüm Daiseeum, ama bu çok tuhaf hissettiriyor. Daha önce hiç kimse beni beklememişti."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Buna alışmanızı öneririm Leydi Seary. Prens böyle emretti, bu nedenle herkes size hizmet etmek için burada. Şimdi, bu gece sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Lütfen bana Ilara ya da Lara deyin."

"Pekâlâ, Ilara." Kaşlarını kaldırdı ve onu kovmamı beklediğini anladım.

Ateşin yanındaki kanepenin kenarına oturdum, biraz rahatsız bir şekilde kıpırdandım ama sormadan bilemeyeceğimi düşündüm. "Aslında, size eşlik etmem mümkün olabilir mi? Bacaklarımı esnetmek ve bu odadan çıkmak isterim. Prens kanadında kısa bir yürüyüş bile çok makbule geçer."

Hizmetçinin soluk mavi gözleri karardı. "Özür dilerim leydim. Bu mümkün değil. Gitmenize izin vermemem konusunda kesin talimat aldım. Ayrıca" -sesi kısık bir fısıltıya dönüştü- "kale şu anda güvenli değil. Fae'ler kayboldu, huzursuzluk var ve Lord-" Aniden sözünü kesti.

Kaşlarımı çatıttım. "Lord kim? Lord Crimsonale mi?"

Yanakları pembeleşti. "Anne, dinle beni. Ama her neyse, hayır, üzgünüm leydim. Burada kalmalısınız."

Bu odadan çıkmamı güvensiz hale getirecek neler olabileceğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı ama Daiseeum tam ayrılmak üzereyken aceleyle sordum: "O halde bana bir aynalı cam vermeniz mümkün mü? Kız kardeşimin evde nasıl olduğunu öğrenmek isterim. Elbette, bu güvenli."

Hanımefendinin hizmetçisi başını salladı. "Hayır leydim. Korkarım olmaz. Prens bunları yasaklıyor."

Tabii ki öyle.

Parlak bir gülümsemeyi zorladım. "Bir tüy kalem ve parşömene ne dersin? Kız kardeşime bir mektup yazıp kuryeyle göndertebilir miyim? Eminim benim için endişeleniyordur. Sadece iyi olduğumu bilmesini istiyorum."

Daiseeum'un dudakları büzüldü; bu, hanımefendinin hizmetkârının düzenli olarak takındığı bir ifadeydi. "Bu bizim karşılayabileceğimiz bir şey olabilir. Prensle konuşacağım."

"Prensle ne hakkında konuşacaksın?" diye seslendi derin bir ses kapı aralığından.

Prens Norivun'un aurasının nabızı odayı doldurduğunda kaskatı kesildim. Kapıyı sessizce açmıştı, o kadar ki Daiseeum bile onu hissetmemişti.

"Oh, prensim." Omurgam sertleşirken hizmetçi hemen derin bir reverans yaptı. "Leydi Seary sadece kız kardeşiyle iletişime geçmek ve ona nasıl olduğunu bildirmek için bazı yazı malzemeleri istiyordu."

"Anlıyorum. Bununla ilgileneceğim. Teşekkür ederim, Daiseeum."

"Elbette prensim." Daiseeum odadan çıkmadan önce bir kez daha reverans yaptı ve beni Karanlığın Getiricisi'yle baş başa bıraktı.

Onu selamlamak için dönmedim ya da koltuktan kalkmadım.

"Saray mensuplarının veliaht prensleri bir odaya girdiğinde onu selamlamalarının adet olduğunu biliyorsunuz." Derin sesi odanın diğer ucundan bana doğru akıyordu.

Çenemi yukarı kaldırdığımda bir ürperti omurgamdan aşağı yuvarlandı. Kıvrak zarafeti ve kocaman kanatlarıyla bana doğru ilerliyordu. Onu gördüğüm anda içimi bir öfke kapladı. Bu erkek aile üyelerimin katiliydi ve beni resmen esir almıştı. Hapishanemin lüks yatak takımları, kaliteli yemekler, özel hizmetçiler ve özel dikim bir gardıropla gelmesini boş verin. Yine de ona hayal kırıklığımı haykırmak istiyordum.

"İyi akşamlar prensim," diye cevap verdim buz gibi. "Umarım iyisinizdir ve keyifli bir öğleden sonra geçirmişsinizdir?"

Karşımdaki sandalyeye düşmeden önce ağzının köşesi yukarı kalktı, kanatları arkasına doğru uzanıyordu. O kadar uzundu ki neredeyse bara değecekti. "Neden bana her hitap edişinde sesinin altında hep bir alay tonu var?"

"Var mı?" Masumca cevap verdim. "Korkarım bilmiyorum, prensim."

Gücünden gelen bir gümbürtü yeri titretti.

Bakışlarımı başka bir yöne, yeni tuniğinin içinde açıkça görülebilen yontulmuş göğsüne ve geniş omuzlarına bakmaya çevirdim.

"Bana sadece son bir saat içinde yemek istediğiniz söylendi. Daha önceki yemek hoşunuza gitmedi mi?" diye sordu.

"İyiydi, prensim."

"O zaman neden daha önce yemedin? Zaten çok zayıfsın."

Dudaklarım gergin bir çizgi halinde sıkıştı ve ona kilomun da izlendiğini fark etmediğimi söylemeyi düşündüm, ama sonra kapı çaldı.

"Sevgili kardeşim? Burada mısınız?" diye seslendi bir erkek. "Gece için kanadına kaçtığını söylediler ama seni bulamadım."

Prens ayağa kalkmış ve ben gözümü kırpmadan odayı geçmişti.

Tam kapı açılırken kapıya ulaştı.

"Nuri?" diye seslendi erkek. "Burada mısınız?"

"Ne oldu Nuwin?" diye hırladı prens.

"Ah, buradasınız. Yolculuğunuzun nasıl geçtiğini görmeye geldim ve eğer-" Prensın aurası bin kat güçlenirken yeni gelen kişinin sesi aniden kesildi.

"Ne varmış burada? Burada bir dişi mi tutuyorsunuz?"

Prens kapıyı ve yeni gelenin beni görmesini engellemeye çalıştı. "Şimdi olmaz."

Erkek güldü, veliaht prensin asık suratlı ses tonundan en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu. "Kıtada dolaşırken yaptığın şey bu muydu? Olman gereken zamanda-"

"*Şimdi olmaz* dedim." Prensın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, bu da beni daha da meraklandırdı.

Prens beni durduramadan koltuktan kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladım. Eğer Prens Norivun beni kalede saklayabileceğini ve tutsaklığımı bir sır olarak saklayabileceğini düşünüyorsa, o zaman başka bir şeyi hak ediyordu. Yasadışı tutsaklığımı, beni eve döndürebilecek yetkiye sahip olan herkese anlatacaktım ve belki de bu yeni gelen kişi tam da o kişiydi.

"Merhaba." Prensın geniş sırtından görünürdeki kardeşine bakarken yumruğumu geleneksel bir selamla mayla kalbime götürdüm. "Adım İlara Seary, Mervalee Territory'nin kızıyım ve burada isteğim dışında tutuluyorum."

Prens Norivun bana sert bir bakış fırlattı ama onu görmezden geldim ve yalvaran gözlerimi Nuwin'e çevirdim.

"Kardeşin mi?" Erkek güldü ve ikisinin benzerliğı karşısında nefesim kesildi.

Nuwin de prens kadar uzun ve heybetliydi ama siyah kanatları o kadar büyük değildi ve etrafını saran daha hafif aura onu daha az korkutucu kılıyordu. Güzel kıyafetlerine, boğucu gülümsemesine ve parıldayan mavi gözlerine bir bakış, bu benzerliğin kişiliğine de uzandığını söyledi.

Kutsal Meryem, belki bana yardım eder.

Nuwin dikkatini prene çevirdi. "Demek bugün döndüğünüzde bir dişiyle uçuyordunuz. Muhafızlar arasında birkaç mırıldanma duydum ve Lord Crimsonale çok meraklı ama bunun doğru mu yoksa yeni bir politik manevra mı olduğunu bilemedim."

Prensi iterek geçmeye çalıştım ama beni engelledi. "Lütfen, bana yardım edin!" Nuwin'e yalvardım. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Prens bana sinirli bir bakış fırlattı. "Sen *burada* kalıyorsun."

Nuwin ikimizin arasına baktı ama yüzünde endişe yerine sevinçli bir gülümseme belirdi. "Demek sonunda ilgini çeken bir dişi buldun."

Prensın göğsünden hoşnutsuz bir hırıltı yükseldi. "İlara seni ilgilendirmez."

"Eğer beni buradan çıkarabilirseniz ben bir endişeyim!" Araya girdim.

Ama prensın kardeşi beni tamamen görmezden geldi ve tekrar güldü, tüm koridoru dolduruyormuş gibi görünen zengin, gür bir ses. Neşesi durumun ciddiyetiyle tam bir tezat oluştıruyordu ve acaba basit fikirli biri mi diye düşündüm ama bir sonraki yorumu bu düşünceyi kafamdan silip attı.

"Neden, sevgili kardeşim," dedi Nuwin, veliaht prensın omzuna vurarak, "bunca kıştan sonra nihayet bir carıye almışsın."

BÖLÜM 13

"**A** Fahişe mi?" Ben de karşılık verdim. Prensın hırlamasıyla yanaklarım kızardı. "Hayır, ben bir *tutsağım*."

"O bir fahişe ya da mahkum değil ve ona şöyle hitap etmelisiniz Saygılarımla, kardeşim," diye homurdandı prens.

"Affedersiniz?" Ellerimi kalçalarımaya koydum ve Prens Norivun'a döndüm. "Ben *kesinlikle* bir *tutsağım*."

Nuwin ikimizi de görmezden geldi ve buz bara doğru yürümeden önce kapıyı iterek açtı. Ölüm Ustası'na eğlenerek sırttı ve ardından bir şişe alkol çıkardı.

"İçki, Ilara?" Prens Nuwin gözleri hâlâ parlayarak sordu ve veliaht prens bir hırıltı daha çıkardı.

"Ciddi misin? Cevabın bu mu?" Nuwin onay için beklemeye devam edince gözlerimi devirdim. "İyi, aslında, evet. Sanırım bir tanesine ihtiyacım var."

Prens Norivun bana kızgın bir yan bakış attı ama onu görmezden geldim ve kanepeye geri döndüm. Nuwin bana kristal bir fincanda bir içki uzattı, sonra kendi bardağını benimkiyle tokuşturdu.

"Solls." Prens iri ellerini yumruk yaparken bana hınzırca bir sırıtış fırlattı.

"Solls," diye cevap verdim, çünkü bu noktada içkimizi kutlasak ne fark ederdi ki? Kimse bana yardım edecek gibi görünmüyordu.

Prensın gözleri kardeşini hançerliyordu ama Nuwin sadece koltuğun yanındaki sandalyeye uzandı ve bardağının kenarından bana baktı.

"Demek muhafızlar arasında, sevgili kardeşim tarafından kaleye güzel, kanatsız bir dişi getirildiğine dair fısıltılar doğruymuş." Güldü. "Ben de içkiyi fazla kaçırdıklarını sanıyordum."

"Bir şeye mi ihtiyacın var Nuwin?" diye tersledi prens.

Nuwin bir içki daha almadan önce ona baktı. "Pek sayılmaz ama kıtadaki seyahatleriniz ve bu güzel şeyle nasıl tanıştığınız hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Prensin boynundaki damarlar şişti. "Şu an iyi bir zaman değil." "Öyle mi? O zaman ne zaman?"

Prens iki adımda kardeşinin üzerinde yükseliyor ve onu ayağa kaldırıyordu. Nuwin bardağını yere koymaya çalışırken kanadı sandalyeye takıldı.

"Gerçekten, Nori . . ne kadar nazıksın."

"Aklından bile geçirme," dedi Ölüm Ustası kardeşini kapıya doğru sürüklerken nefesinin altından.

Kanepeden ikisini de göz ucuyla izledim. Nuwin şeytanca gülümsedi. "Neyi düşünecekmişim?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Kapıya ulaştılar ve prens sesini daha da alçalttı ama ben yine de onun kısık sesle söylediği sözleri yakaladım. "O yasak bölge. Ona dokunmayın."

"Onu sahiplendin mi?" diye sordu kardeşi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Hayır, ama-" Prens bir elini saçlarında gezdirerek uzun tellerin yarısını gevşetti. Bana doğru bir bakış fırlattı, sonra kardeşini kapıdan dışarı itti, daha fazla konuşmayı engelleyen koğuşlardan geçti.

Onları duymak için kendimi zorladım, bir şey, *herhangi bir şey* yakalamaya çalıştım, ama prens odama geri dönmüştü ve ben bunu yapamadan kapıyı arkasından sıkıca kilitledi.

"Bunun için özür dilerim." Prens Norivun'un aurası etrafında titreşmeye devam etti.

Gözlerim kısıldı. "Neden ona yasak bölge olduğumu söyledin?" Prensin telaşlı hareketleri durdu. "Bunu duydun mu?"

"Ve," diye ekledim, onun araştıran bakışlarını görmezden gelerek, "beni sahiplenmekle ne demek istedi?"

Nuwin için çok mantıksız bir şeydi bu. Sadece eşler birbirini sahiplenir ve prens benim eşim *değildi*. Kutsal Anne, ben

erkeklerle aynı odada olmaya bile zor dayanıyor.

Prensın çenesi kilitlendi. "Önemli bir şey değil. Bir şey duyduğunu unut." Bana doğru yürüdü ve yarı sarhoş içkimi elimden aldı.

"Affedersiniz. Bundan keyif alıyordum."

Ama prens kalıntıları barın lavabosuna döktü. Leminaı buzlu duvardaki su tesisatından damladı ve parlak yeşil sıvının dipten zemine ve kalenin alt bölgelerine doğru kayboluşunu izledim.

Prens boş bardağı barın tezgahına koydu. "Bu içki özellikle sert ve kardeşim bunu biliyordu."

"Yani?"

Kanatlarını hafifçe açarak bana doğru döndü. "Seni sarhoş etmek için kolay bir yol olurdu."

"Tekrar, yani? Bu noktada, sürekli sarhoş olmak var olmanın en iyi yolu olabilir."

Gözleri parladı. "Kardeşimden uzak duracaksın."

Boynumdaki ısı yükseldi. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim," diye hırladı.

Sadece bir santim ötede durana kadar ona doğru yürüdüm. Göğsüm neredeyse onunkine değiyordu ve piç kurusu çok uzun olduğu için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Bu odaya kimin girip çıkacağını kontrol edebildiğimi mi sanıyorsun?"

"Elbette, sen-" Ancak prens sözünü kesti ve kaşlarını çattı. "Ah, demek sonunda herkesin özgür olduğunu fark ettiniz. ama kolu tuttuğumda kapı dönmüyor."

Prens bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi, bakışlarımla buluşmayı reddetti ama sonra gözleri avluya açılan çift kapıya takıldı. "Bahçenin bir kısmını temizlemişsiniz."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, konuşmayı hapsedilmemden uzaklaştırdığını biliyordum ama aynı zamanda bunu daha fazla sürdürmek için haklı bir öfkeden yoksun olduğumu da fark ettim. Omuzlarım çöktü. Yorulmuştum. Çok yorgundum. İki gün süren bilinmezlikler, uzun uçuşlar, esaret, başıma gelenlere karşı koyacak gücümün olmadığını bilmek ve şimdi de öfkeli bir kraliyet varisiyle uğraşmak... Çok yorulmuştum ve gitmesi için hazırdım.

"Evet, yaptım," diye cevap verdim iç çekerek. "Ve bundan zevk aldın mı?"

"Sanırım öyle."

Prens kapıya doğru yürüdü, sonra dışarı çıktı. Onu takip ettim, soğuk hava etrafımızda dönerken kollarımı kendime sardım. Üç ay parlaktı, ikisi dolunayken diğeri küçülen bir gibbous'tu. Bir araya geldiklerinde avluyu gümüşü bir ışıkla aydınlatıyorlardı.

Kaşlarımı çatarak, prensin kardan temizlediğim her bir bitkiye gidişini izledim. Karanlık saplarını ve kırılğan yapraklarını parmakladı, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü. İncelemesini bitirdiğinde dikkati bana kaydı.

Aurasından bir dalga bana doğru itildi ve beklenmedik bir şekilde bana çarptı.

Enerjisinin sıcaklığı beni tüketirken tenimde bir sıcaklık oluştu. Normalden bile daha güçlü hissettiriyordu. Farklı, ham ve zar zor tasmalanmış bir şey gibiydi.

Prens sinsice yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

Bunu yaptığım anda olduğu yerde durdu ve kendini kısa bir süre için geri çekti. Kendimi kapının çerçevesine yapıştırdım, destek için kenarlarına tutundum.

Prensın aurası aniden azaldı ve yüzü temizlendi. "Size iyi geceler dileyeceğim." Sertçe eğildi.

Yanımdan geçerken bana bakmadı ve kolu ön koluma değdiğinde farkındalıkla tenim karıncalandı.

"Buradan sonra ne yapacağım?" Ben aradım.

Kapıya ulaştığında benimle yüzleşti, bakışları uyku kıyafetlerimin üzerinde gezindi.

Daiseeum mütevazı bir pantolon ve uzun kollu bir üst seçtiği için tanrılara şükrettim. Yine de bunun bir önemi yoktu sanırım. Prens beni daha önce Liss Lodge'un yüzme havuzlarında çıplak görmüştü ama bu uzaktan ve mağaranın karanlık olduğu bir zamanda olmuştu. Buradaki gibi değil, peri ışıklarının parlak bir şekilde yandığı ve bizi sadece yirmi metre ayırdığı yerde.

Sessiz kaldığında ona kaşlarımı kaldırdım.

"Kendini bu odada tutacaksın." Bununla birlikte, kapıdan dışarı çıktı ve arkasından kilitleti.

Odamda kalacağımı söylediğinde PRENS ŞAKA YAPMIYORDU. Ertesi gün, onunla ilk tanıştığımda giydiğine benzer kalın giysilerle döndü.

Deri eldivenlerini çıkardı ve bakışlarımla buluşmayı reddederek, "Kıtadaki işlerimle ilgilenmek için birkaç haftalığına tekrar ayrılmak zorundayım," dedi.

Kocaman kanatlarının altına gizlediği arka cebinden birkaç rulo parşömen ve bir tüy kalem çıkardı. Yazı malzemelerini masanın üzerine koyduktan sonra ekledi, "Zararlı bilgiler içermediğinden emin olmak için personelim tarafından okunduktan sonra mektupları kız kardeşinize teslim etmesi için bir kurye ayarladım."

Uyandıktan hemen sonra High Liss'te bana verilen giysileri giydiğim için, ellerimi kalçalarımaya koyup ona kaşlarımı çattığımda kendimi daha az savunmasız hissediyordum. "Veliaht prensin beni sebepsiz yere kalede kilitli tutması gibi bilgiler mi?"

Gücü gürlledi. "Kendine dikkat et, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı. Ben aksini söyleyene kadar burada kalacaksın." Bununla birlikte, ben daha fazla bir şey sormadan odamdan hışımla çıktı.

Kapı kapandığında "Küstah herif," diye mırıldandım, sonra da bu kaba hareketi takdir etmese de ona serçe parmağımı uzattım.

Homurdanarak odada birkaç kez volta attım, sonra ağabeyimin kitabından bir sayfa alıp iyi tarafından bakmaya çalıştım. En azından prens gitmiş olacaktı. Onu görmek zorunda kalmayacağımı bilmek stresimin bir kısmını hafifletti. Ve belki de şansım yaver giderse, prensin her daim dikkatli gözleri olmadan kaçmama yardım edecek birini bulabilirdim, ama Daiseeum bir saat sonra geldiğinde, beni çoktan giyinmiş bulunca şaşırdı ve bu umut çabucak söndü.

Prensin ayrılışından sonra günler geçti ve gördüğüm tek hizmetkârlar Balbus, Daiseeum, Patrice ve Haisley'di. Onlardan biri odama her girdiğinde, yanlarına koşuyor ve çıkıp çıkamayacağımı soruyordum, ancak her biri prene sadık olduklarını ve prensin odamda kalmamı istediğini açıkça belirtiyordu.

Günler haftalara dönüştükçe, umudum korkuya dönüştü, özellikle de zaman ilerledikçe ve prensin geleceğimin ne getireceğini açıklamak için geri döneceğine dair hiçbir işaret olmadığında.

Cailis'e yazmak bile keyfimi yerine getirmedi çünkü onun endişeli cevaplarından sansürün tüm saçmalıklarımı neredeyse sildiğinden emindim. Ama en azından hayatta olduğumu biliyordu. Bu da bir şey sayılırdı.

Ancak Cailis yaşadığını bilse de, hizmetkârların moralimi düzeltmek için ellerinden geleni yapmalarına rağmen umutsuzluğa kapılmaya başladım. Balbus ve Daiseeum yaldızlı kafesimin en sabit demirbaşlarıydı. Balbus kontrol etti

Her sabah bana bazen prensin kütüphanesinden kitaplar getirir, bazen de Sarum Kayalıkları'nda geçirdiği zamanın hikâyelerini anlatırdı - Isalee Bölgesi'nin ucunda bulunan ve sadece yetenekli yerlilerin nasıl gidileceğini bildiği ölümcül kayalıklar. Sürekli neşesi ve gülümsemesi, her gün içimi kaplayan bitmek bilmeyen endişeyi hafifletmeye yardımcı oldu ama tamamen bastırmadı.

Daiseeum da dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yaptı. Terzinin benim için hazırladığı kıyafetler prensin ayrılışından saatler sonra geldi. En iyi ipeklerden elbiseler, en kalın pamuktan üstler ve farklı zenginlik ve sıcaklıktaki pantolonlar, geniş gardıroptaki parçalardan sadece birkaçıydı. Daiseeum her şeyi özenle yerleştirdiğinde nutkum tutulmuştu. O kadar çok şey vardı ki. *Çok* fazlaydı. Ama bana yapacak bir şeyler sağlamak için bazı günler beni giydirmekte ısrar ediyordu ve modayla hiç ilgilenmemiş olsam da onun bu sevgisi beni gülümsetiyordu. Ancak benim ve kanatsız sırtım için ne kadar çok kıyafet hazırlandığını görmek kaçınılmaz olarak endişemin geri dönmesine neden oldu.

Prens beni burada ne kadar tutmaya niyetliydi?

Eğer avlu ve bakımsız bahçe olmasaydı, hapsedilmem beni şüphesiz deliliğe sürüklerdi. Günün neredeyse her anını soğukta geçiriyordum. Başlarda sadece solmuş bitkilerin üzerindeki karları temizliyor, onlarla konuşuyor ve durumlarıyla empati kuruyordum. Avlunun *orem*den yoksun olduğundan *emindim*, ancak hapsedilmemin üçüncü gününde, tabanını tamamen kardan temizlemek için büyük akçaağacın altında diz çöktüğümde bir kıpırtı hissettim, sadece bir dokunuş.

Bu keşfin içimde yarattığı sersemlik bütün gün sürdü. Ertesi gün, şimşir ağacının yanında, kırılğan bir yaprağı şefkatle parmaklarken daha fazlasını hissettim. O öğleden sonra, o kırılğan yaprak balmumuyla kaplı parlak bir yaprağa dönüşmüştü. Etli pembe tonu, bakımsız bahçede ortaya çıkan ilk renk tonuydu.

Orem'in bahçede var olduğunu fark ettikten sonra bahçeyi sağlığına kavuşturmak için tüm kalbimi ve ruhumu verdim. Ve yavaş yavaş avlunun bahçesi canlandı, her geçen gün daha da büyüdü. İkinci haftanın sonunda kar tamamen erimişti ve sıcaklık artık dondurucu değildi. Toprak daha gevşek, zengin toprak daha nemli ve parmaklarımın arasında daha esnek hale geldi. Ve üçüncü haftanın sonunda, tüm bitkiler canlıydı, hatta bazıları geliyordu. Her bir bitkinin barındırdığı zengin renkler ve çökmekte olan kokular, küçük avluyu parfümlü bir yaşam ve huzur bulutuyla yıkıyordu.

"Bu çok güzel," diye haykırdı Daiseeum, bir aylık tutsaklığım sona ererken. "Keşke Lord Crimsonale ve Lady Wormiful bunu görebilselerdi, belki o zaman saçma sapan konuşmalarına bir son verirlerdi."

"Kim?" Toprağı sürerken başımı eğerek sordum. "Ve ne hakkında konuşuyor?"

Hizmetçinin boynunda bir kızarıklık oluştu. "Bir şey yok, Ilara. Devam et."

Ancak dünyam Exorbiant Odası ve avluya daralmış olsa da, dinlediğimi bilmedikleri zamanlarda hizmetkârlar arasında, sınırlayıcı duvarlarımın ötesindeki hayatla ilgili gümbürtüler duymaya devam ettim. Prens gittiğinden beri başkente daha fazla halk akın etmişti ve kıtamızın mahsullerinin durumu hakkında artan endişelerini de beraberlerinde getirmişlerdi.

Haisley ve Balbus barı yeniden doldurduklarında damarlarıma buz dolmuştu ve Haisley nefesinin altından tıslamıştı: "Isalee'den bir işçiyi götürdüler, tıpkı son ikisi gibi."

"Kim tarafından?" Balbus sesini alçaltarak sordu. "Prens onlarla ilgilenmek için burada değil, peki onları kim götürüyor?"

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Haisley. "Ama arkanızı kollamanızda fayda var. Mutfakta çalışan bir hizmetçi kız da kayboldu. Halktan birinin durumuna sempati duyduğunu söylüyorlar."

Bunu duymak içimdeki endişeyi artırdı. *Bu kalede tam olarak neler oluyor?*

Kendimi bahçeme geri atarak bitkilere, toprağa ve önümde büyüyen hayata odaklandım. Babam olsa gurur duyardı. Buna konsantre olmaya çalıştım. Bir tarla işçisi olmasına rağmen yaptığı işle gurur duyar, mahsulleri uzayıp güçlendiğinde hep övünürdü. Şimdi burada olsaydı, omzumu sıvazlar ve bana aferin derdi.

Gülümseyerek gözlerimi kapadım ve babamın ön kapıya giden yoldaki karı her küreyişinde söylediği korkunç ama sevimli şarkıyı hatırladım. Türküleri o kadar gürültülü olurdu ki, gündüz uykularına rağmen yakınlarda yuva yapan baykuşları korkutup kaçırdı.

Ve toprak parmaklarımın arasından süzülürken, annemin bana sarılışının yumuşaklığını ve saçlarımı her ördüğünde limonlu losyonunun kokusunu düşünürdüm. İskambil oyununda beni her yendiğinde dirseğiyle bana nasıl şakacı bir şekilde vurduğunu ya da nefesinin altında mırıldanırken mutfakta yan yana nasıl hamur yoğurduğumuzu hayal ederdim.

Ben de kardeşimi hatırladım, şakalarını, kahkahalarını ve Birnee'ye aşık olduğu ama ona eş olmayı teklif edecek cesareti bulamadığı için Cailis ve benim onunla nasıl acımasızca dalga geçtiğimizi.

Tutsaklığımı ve kaleden süzülen rahatsız edici fısıltılara rağmen çalıştım ve günlerimi Tormesh'in bulaşıcı kahkahasını, annemin nazık ellerini, babamın rahatlatıcı kucaklamalarını ve Cailis'in sivri dilini düşünerek doldururken hatırladım.

Tırnaklarımın altında yine kir birikmişti ve bir zamanlar yaşadığım hayatın geri dönüşü o kadar hoşuma gitmişti ki, ellerimi göğsüme yakın tutarak onları düzgün bir şekilde temizlemeyi reddettim. Daiseeum tabii ki dehşete düşmüştü ama ovalayarak çıkarmaya çalıştığında ya da gevşetmek için saatlerce ıslatmam konusunda ısrar ettiğinde reddettim.

Eski hayatımdan bana aitmiş gibi hissettiren tek kalıntıydı ve onu şiddetle korudum.

BÖLÜM 14

"T inanılmaz! Unutulmuş bu ıssız arazide böyle bir güzelliğin yetişebileceğini hiç düşünmemiştim."

Nuwin'in sesi başımı o kadar hızlı kaldırdı ki boynumda oluştu. Yüzümü buruşturarak bahçeyi kazmak için kullandığım küreği yere bıraktım.

"Prens Nuwin?" Gözlerimi kırptım, sonra halüsinasyon görmediğimden emin olmak için tekrar kırptım.

En küçük prensi bir aydan fazla bir süredir görmemişim ve yalnızlığın deliliği beslediğini düşünürsek, hala olası bir hayalet görüp görmediğimi sorguluyor olmamın iyi bir işaret olduğunu düşündüm.

"Evet, benim ve biliyorum, biliyorum. Seninle ilgilenme konusunda oldukça ihmalkâr davrandım." İçini çekti ve yanıma çömeldi, siyah taytı hareketle birlikte esnedi.

Veliaht prene o kadar çok benziyordu ki, bir an için benzer özelliklerine hayret ettim. Ama Prens Nuwin ağabeyinden daha şık giyinmişti. Zengin mavi bir tunik üst kısmını kaplıyordu ve tüm dikişler gümüşle yapılmıştı; sarayın renkleri tam anlamıyla sergileniyordu.

Nuwin alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İnanın bana, daha erken gelirdim ama alçak kardeşim beni dışarıda tutmak için koğuşlarını yeniden düzenledi." Kaşlarını salladı, yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. "Tuzak kapılarından birini unutmuş olması onun için çok kötü, sonunda hatırladım ve denedim."

Elimde olmadan güldüm. "Seni bu yüzden mi görmedim? Bunun bir sürpriz olduğunu söylemeliyim. Kardeşinle birlikte kaybolduğunu ve bu yüzden ortadan kaybolduğunu sanıyordum."

Geçen ay boyunca hem Nuwin'i hem de Haxil'i düşünmüş, erkeklerin günlerimin monotonluğunu hafifletmek için uğramalarını ummuştum ama muhafızları görme şansımın çok az olduğunu fark etmiştim. Prens gittiyse, dört muhafızı da muhtemelen ona eşlik etmiştir ama Nuwin'e gelince...

Ona hoş bir şekilde gülümsedim.

En genç prens göz kırparak, "Umarım bu iyi bir sürprizdir?" diye cevap verdi.

"Evet, yeni birini görmek güzel."

Nuwin sırtıttı.

"Prens burada olduğunu biliyor mu?" Merakla sordum, sonra Prens Norivun'un kardeşini neden benden uzak tutmak istediğini tekrar merak ettim. Küreğimi yere bıraktım ve yanağımdaki gümüş saçlardan bir parçayı sildim.

Şaşırtıcı bir şekilde, prensin illüzyon büyüü hâlâ geçerliydi ve en ufak bir zayıflık belirtisi bile göstermiyordu. Siyah saçlarımın tamamı hâlâ gizliydi.

Nuwin bir elini kaldırıp parmağıyla yanağımı silerek sorumu geçiştirirken sırtışı daha da genişledi. "Kir lekesi vardı," diye açıkladı ben sertleşince.

"Yine de seni oldukça sevimli göstermiş." Yanaklarım ısındı. "Prens burada olduğunu biliyor mu?" Tekrar sordum.

Prensin kurallarına uymayı önemseydiğimden değil, ama kardeşini görmem konusunda son derece endişeli görünüyordu.

Nuwin kalçaları üzerinde geriye doğru sallandı, sonra bana arsız bir gülümseme verdi. "Öyle olsaydı, buraya hücum eder ve krallığın gazabını da beraberinde getirirdi."

Kalbim daha sert atıyordu. Buraya geldiğimizde prensin yanında kendimi garip bir şekilde güvende hissetmişim ama onu görmeyeli bir aydan fazla olmuştu ve birlikte geçirdiğimiz iki gün boyunca muhakeme yeteneğimin zayıflayıp zayıflamadığını merak etmeye başlamışım. Ne de olsa erkek bir katildi.

"Bu çok saçma. Bunu neden yapsın ki? Senden zarar gelmeyeceğine emin misin?" Gömleğimi düzeltiltim ve alnımdaki hafif ter lekesini sildim. Artık bahçedeki *orem* geliştiğinden, sıcaklık her gün rahatça ılıktı.

Genç prensin dudakları tekrar yukarı doğru kıvrıldı ve bu kez elini kaldırıp başparmağını alnıma sürdüğünde, utanarak başımı eğdim. Tarlada çalışırken her zaman kirlenirdim ve bu bahçe de bir istisna değildi.

"Elbette hayır, sevgili Ilara. Size fiziksel olarak zarar vermem. Ancak, bir hanımefendinin itibarına zarar verdiğim biliniyor.

bir ya da iki kez." Sırıttı ve kaşlarını tekrar salladı. Gülmekten kendimi alamadım. "Kuşkusuz ailelerini dehşete düşürecek şekilde?"

"Tam bir dehşet," diye yanıtladı alaycı bir sertlikle. "Hatta birkaçı bu konuda babama şikâyetle bulundu." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Kabul ettim ve sıcak avucu benimkinin etrafında kapandı.

"Peki sen cezalandırıldın mı?" Onu daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım. Kardeşi gibi Nuwin'in de çenesinde bir yarık vardı ve bu da yakışıklılığına çekicilik katıyordu.

"Tabii ki hayır." Bunu öyle bir öfkeyle söyledi ki yine güldüm. "Peki kızlığını bozduğun o masum kadınlara ne oldu?" I Kırpiklerimi şakacı bir şekilde kırıştırdım.

Beni odama geri götürürken kıkırdadı, sesi tamamen gerçekte. "Şey, bir bakalım. Çok fazla var, bu yüzden hepsini hatırlamak biraz zaman alabilir, ama en sonuncusu-"

Yatak odamın kapısı aniden öyle büyük bir güçle çarparak açıldı ki irkildim.

Veliaht Prens'in eşikte kaynadığını gördüğümde ayaklarım kısa kesildi. Göğsü hızla inip kalkıyor, saçları savruluyor ve yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyordu. Ama benim dehşete düşmüş yüz ifademi görür görmez yüzü yumuşadı ve etrafında dalgalanan aura yumuşadı.

"Ah, sevgili kardeşim!" Nuwin iyi huylu bir şekilde seslendi, sanki Ölüm Ustası'nın bir anda ortaya çıkması ve korkunç yakınlığını hayata geçirmenin eşiğinde görünmesi umurunda değilmiş gibi. Haftalardır kayıp olduğundan bahsetmiyorum bile ve *bu* oldukça iyi bir giriş olmuştu.

"Sanırım çevre büyülerinizi tetiklediğim için geri dönmenizin ne kadar süreceğini merak ediyordum." Nuwin'in sırtışı genişledi. "Girişimlerinizi engellemem büyük terbiyesizlikti, biliyorum ama beni misafirimizden uzak tutmanız büyük kabalıktı."

Prens sıkılmış dişlerinin arasından, "İçeri nasıl girdin?" diye sordu.

Nuwin'in arsız ifadesi büyüdü. "Bunu ben bilirim, sen de merak edersin."

Veliaht Prens'in bakışları kardeşinin yüzünden birleşmiş ellerimize kaydı. Bahçede ayakta durmama yardım ettikten sonra Nuwin'e hâlâ tutunduğumu fark etmemiştim bile ama onu bırakmaya çalıştığımda tutuşu daha da sıkılaştı.

"Ben de tam Ilara'ya saraydaki tüm fetihlerimi anlatmak üzereydim." Nuwin beni kendine doğru çekti. "Leydi Seary tüm hikâyeleri dinlemeye ilgi gösterdi."

Prens dudakları inceldi. "Eminim duymak isteyeceği son şey yatağa attığınız kadınlar olacaktır."

Prens Norivun'un bakışları tekrar kardeşinin elimi tuttuğu yere kaydı. Dev kanatları sırtında jilet gibi gerilmişti ve pençe uçları obsidyen pençeler gibi parlıyordu.

"Oh, bundan emin değilim." Prens Nuwin boştaki eliyle çenesini sıvazladı. "Bazı dişiler ayrıntıları duymaktan oldukça hoşlanır. Bu onları oldukça heyecanlandırabilir."

"Bu kadar yeter, Nuwin." Prens gözlerini kısarak bize doğru yürüdü. Bize ulaştığında, aurası tekrar titreşirken kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Elini ondan çek."

Prens Nuwin yere baktığında ağzında şaşkın bir "O" harfi belirdi. "Ah, ben bile fark etmemiştim. Sanırım o ve ben doğal olarak birbirimize karşı oldukça rahatız. Aklımdan çıkmış olmalı."

Sonunda bıraktı ve ben iki kardeş arasında neler olup bittiğini merak ederken elimi tekrar yanıma çektim. Altta yatan bir oyun oynandığı aşikârdı ama neden bu oyunun ortasına getirilmiştim, bilmiyordum.

"Beni eve götürmek için mi döndünüz prensim?" Gözlerimi Karanlığın Getiricisi'ne diktim.

Bana baktığında kalbim küt küt atmaya başladı. Kendime bunun sebebinin ani dönüşü ve kaderimi belirleme gücüne sahip olması olduğunu söyledim. Kesinlikle bana doğru yuvarlanan kokusu ya da dar tuniğinin içinde dönerken omuz kaslarının esnemesi değildi.

"Hayır," diye cevap verdi sertçe.

Kaşlarımı çattım, gittiği sabahtan beri içimde dönüp duran tüm endişe ve öfkeyi üzerine çektim. "Sanırım neden burada tutulduğuma dair hâlâ bir açıklama yok?"

Omzumun üzerinden bahçeye doğru baktı. Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Bunu sen yaptın."

Cam kapıya doğru yürüdü ve ben cevap veremeden dışarı çıktı. Nuwin ve ben onu takip etmeden önce şaşkın bir bakış paylaştık.

Dışarıda, bir bitkiden diğerine geçerken, her bir yaprağı okşarken ve güçlerini test ederken veliaht prensin yüzündeki heyecan ifadesi aydınlanıyordu.

esneklik. Aurasının gücü destansı boyutlarda bir kreşendo olana kadar yükselirken mutlak bir şaşkınlık içinde izledim.

Prensi çevreleyen sismik enerjiden bir adım uzaklaşarak kollarımı kavuşturdum ve nihayet beni Mervalee Bölgesi'ne geri götürmesini talep etmek üzereydim ki o benimle yüzleşmek için döndü.

Yüzünü tam bir memnuniyet ifadesi kapladı. O kadar ki kelimelerim boğazımda düğümlendi. Aynı nefeste, büyüsünün bir dalgası üzerimden geçti ve illüzyonu etrafımda çatladı ve kırıldı.

Saçlarım yumuşak dalgalar halinde omuzlarıma döküldü, hafifçe kıvrıldı ve gerçek zifiri siyah rengine döndü. Nuwin'in nefesini içine çektiği anda ani değişim karşısında nefesim kesildi.

"Annem gibi mi?" diye sordu en genç prens şok içinde.

Prens başını salladı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

Nuwin bana baktı, saçımın bir parçasını okşamak için uzandığında gözleri genişledi.

Prens alçak ve derin bir sesle homurdandı ve Nuwin sırtımdan önce kardeşinin eli anında yere düştü. "Ama o kanatsız."

"Sihir hâlâ onda."

"Ne büyüsü?" Prensin sihrinin bana bu kadar yakından dokunduğunu hissettiğimde, illüzyon yakınlığı ortadan kalktığında ikisinin arasında gidip gelerek sonunda söyledim.

"Kıtamızı kurtaracak sihir, Ilara Seary," diye yanıtladı Prens. "*Orem* yaratma yeteneğine sahipsiniz, bu da hepimizi kurtarabileceğiniz anlamına geliyor."

BÖLÜM 15

"W Şapka mı?" Onu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu. Az önce söylediği sözler tam bir çılgınlıktı.

"Sizin yakınlığınız *orem* yaratma yeteneğidir," taç

Prens tekrarladı.

Gözlerimi kırptım. Sonra bir kez daha göz kırptım ve sonunda sesimi buldum. "Benim büyüm ya da bir yakınlığım yok," dedim sabırla, bir konuyu anlamakta zorlanan çocuklarla sık sık konuştuğum bir şekilde. "Ve kesinlikle *orem* çağıramam. Ben bir kusurluyum."

Prensin bakışları siyah saçlarımın üzerinde gezinirken, buz mavisi gözleri küçümseyici ses tonum karşısında keskinleşti. "Sen kusurlu değilsin. Yakınlığın geç filizlendi ama ortaya çıkıyor."

Kaşlarımı çattım, kaşlarım birbirine öyle sıkı kenetlenmişti ki sanki birleşmişlerdi. "Bu mümkün değil. Ben yirmi dört kış yaşındayım, gerçek bir kusurluyum. Olgunluk çağındaki tüm Solis fae'leri gibi benim de yakınlığım on kış önce çiçek açmış olmalıydı."

"Hayır, Nori haklı." Nuwin'in gözleri yumuşadı. "Senin başına geldiği gibi olabilir. Nadirdir ama olabilir. Annemiz, kraliçemiz de böyleydi. Geç çiçek açtı ve kanatları olmasına rağmen siyah saçları vardı." Omuz silkti. "Ama önemli değil, sen ve o aynısınız. Onun büyüğü sizinkinden farklı olsa da onun da olağanüstü bir büyüğü var."

Çenem düştü. "Sen neden bahsediyorsun? Kraliçenin siyah saçı yok."

"Aslında öyle," diye ısrar etti Nuwin. "Saçları gümüş görünmesi için bir illüzyonla gizlenmiş. Tüm hayatı boyunca bu şekilde yaşadı. Kıtadaki çoğu kişi onun gerçek saç rengi hakkında hiçbir fikre sahip değil."

Çenem o kadar düştü ki yere düşmediğine şaşırdım.
Kraliçenin siyah saçları mı var? Gerçekten mi?

Ama bu inanılmaz ifşaya rağmen, veliaht prensin bana niyetli bakışlarından ya da Nuwin'in gözlerindeki meraktan hoşlanmadığım için ondan, *her ikisinden* de uzaklaştım. Kraliçenin saç rengine rağmen benim hakkımda yanılıyorlardı. Tamamen ve tamamen hayalperesttiler. Büyüsüz, kanatsız ve kusurluydum. Gücüm yoktu ve kesinlikle *Orem*'i yaratıp kıtayı kurtaramazdım. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Ellerimi üst kollarımda aşağı yukarı ovuşturdum. "Neden sihrim olduğunu düşünüyorsun?"

Prens kollarını iki yana açtı. "*İşte bu* yüzden. Sizi evinizin bahçesinde çalışırken gördüğümde böyle bir şey yapabileceğinizden şüphelendim ve-"

"Beni bahçemde mi gördün?"

Başını salladı.

"Ne zaman?"

"Seni almadan birkaç gün önce."

Vorl bana saldırdıktan sonra bahçemde sanki izleniyormuşum gibi hissettiğim bir anı hatırladığımda kaşlarım havaya kalktı. Bu *gerçek* miydi? Bu hissin sebebi Prens miydi?

Ellerimi kalçalarıma koyarken gözlerim kısıldı. "Beni mi gözetliyordun?"

Ölüm Ustası omuz silkti ve ben de ona bunun onu tam bir sürüngen yaptığını söylemek için can atıyordum.

"Bilmem gerekiyordu. Bahçeniz, kıtada geçirdiğim süre boyunca karşılaştığım en bereketli, canlı, parlak ve gelişen toprak parçasıydı. Artık böyle bitkiler yetiştirmenin mümkün olduğunu sanmıyordum. *Orem*'in azalması ve ekinlerin ölmesiyle birlikte, iklimimizde böyle bir yaşamın sürdürülebileceğini artık düşünmüyordum."

Özellikle de haftalar önce Firlim'in pazarında dedikodu yapan fae kadınlarını duyduktan, Yüksek Liss'teyken prensin bu dedikoduya verdiği tepkiyi gördükten ve ardından geçen ay boyunca kalede fısıldanan endişe gümbürtülerini duyduktan sonra tüm vücudum kaskatı kesildi. "Yani bu doğru mu? *Orem*'imizin ölmekte olduğu gerçekten doğrulandı mı?"

Nuwin ve veliaht prens örtülü bir bakış paylaştılar.

"Ona da söyleyebilirsin," dedi Nuwin. "Söylentiler giderek daha fazla yayılıyor. Sen gittiğinden beri birkaç olay yaşadık. Eğer düzeltmemize yardım edecekse

bu sorunu bilmeli."

"Haklısınız." Prens bana hitap etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu doğru. Tüm bölgelerin ekin alanları tamamen yok oldu."

Kalbim daha sert atıyor, aldığım her nefeste daha da gürlüyordu. *Orem* ölüyordu. Ekinler soluyordu. Solis fae açlıktan ölecekti.

Bunca zamandır. Tormesh haklıydı.

Geçen yaz Solis Muhafızları ile yaptığı yürüyüşten dönen kardeşimi hatırlayınca gözlerim doldu. O da aynı endişeyi dile getirmiş, topraklarımızda bir şeylerin yanlış gittiğini söylemişti. O zaman bu kadar kötü değildi. Tüm bölgenin mahsulünün öldüğünü söylememişti ama o da emekçi bir ailede büyümüştü. Sağlıklı ekinlerin neye benzemesi gerektiğini biliyordu ve bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelenmişti.

Gözlerimi açarak parmaklarımı avuçlarımın içine kıvrıldım. "Neden daha fazla Fae bunu bilmiyor? Neden gizleniyor?"

Prens ve kardeşi bir kez daha bakiştılar. Nuwin sonunda, "Bu hassas bir durum," diye cevap verdi.

Ama dikkatim veliaht prensin üzerinden ayrılmadı. Gözünü kırpmadan bana baktı ama sonra sanki içimi yakan öfkeyi hissetmiş gibi gözleri hafifçe seğirdi.

Dişlerimi sıkarak, "Ama şimdi benim *orem* yaratabileceğimi ve böylece kıtamızın ölmekte olan mahsul sorununu çözebileceğimi mi düşünüyorsunuz?" diye çıkıştım.

Prens yüz ifadesini okumak imkânsızdı, çünkü zar zor algılanabilir bir şekilde başını salladı.

Alay ettim. "Ne kadar ironik. Öz kardeşim tam bir sezon önce bu mahkemeye geldi ve kıtamızın besin kaynağının vahim durumunu mahkemenin bilmesini sağlamanın görevi olduğunu düşündü ve bunun için ona ne yapıldığını biliyor musunuz?"

Prens sustu.

"O öldürüldü." Yüzüm çirkin bir ifadeye bürünürken veliaht prene bir adım daha yaklaştım. Yüz ifademde büyüdüğünü ve geliştiğini hissedebiliyordum. Tüm öfkem, incinmişliğim, ihanetim, kaybolan umudum ve acı veren hüznüm yüzümü değiştirdi ve artık Mervalee Bölgesi'nin kızı Ilara Seary değildim. Hayır. Öfke ve nefretle, ihanet ve intikam duygusuyla yanıp tutuşan bir yaratığa dönüşmüştüm.

Suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederken dudaklarım aralandı. "Kardeşimi öldürdün. Buraya gelip mahkemeden yardım istediğinde onu *öldürdün*. Peki neden? Görünüşe göre konuşmasını engellemek için. Ve sen

Sonra ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Ölüm Ustası'na dik dik bakarken gözlerim yaşardı.

Hareket etmedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Daha sonra ailemi öldürdünüz. Buraya kardeşimin adına geldiler, endişelerini dile getirdiği için neden öldürüldüğünü öğrenmek istediler ve sen onlara ne yaptın biliyor musun? Onları da öldürdün." Benden tiz bir kahkaha kaçtı. "Şimdi tüm bunların ironisi karşısındaki şaşkınlığımı hayal edin. Ailemi öldürdün ve karşılığında benden seni kurtarmamı istiyorsun. Peki ya hayır dersem, Prens Norivun? Ya Kış Sarayı'nın büyük veliaht prensini reddedersem? Beni de mi öldüreceksiniz?"

Prens bana bakmaya devam etti. Kımıldamadan. Belki nefes bile almıyordu.

Nuwin bir adım öne çıktı. "Nori, belki de-"

Ama prens elini kaldırdı. "Hayır, onun suçlamalarını duymak istiyorum. Olduğum her şey için beni kınamasını duymak istiyorum. Bırakın hepsini şimdi söylesin ve bu iş bitsin, çünkü günün sonunda yine benim dediğimi yapacak."

Elim o kadar hızlı fırladı ki, avucum yanağıyla buluşana kadar ona vuracağımı bile bilmiyordum. Prensın başı yana savrulurken avluda çınlayan büyük bir *tokat* yankılandı.

"Hayır, yapmayacağım." Öfkelendim. "Sana, lanet sarayına ya da bu kaledeki herhangi birine yardım etmeyi reddediyorum. Benim sihrim yok. *Orem* yaratamam ve sen de bir aptal ve katilden başka bir şey değilsin."

Ona sırtımı döndüm ve odama girip kapıyı arkamdan çarptığımda ne o ne de kardeşi beni durdurmaya çalıştı, yine de kapı titrediğinde bunun sadece sallanmamın gücünden kaynaklanmadığına yemin edebilirdim.

Ayrıca sanki Karanlığın Getiricisi tüm kaleyi gümbürdetiyormuş gibi hissediliyordu.

Kendimi banyo odasına kilitledim.

Dakikalar geçtikçe ve kimse kapıya gelmedikçe, pencereden beni öldürmedikçe ya da dışarı çıkmam için seslenmedikçe, sonunda ikisinin de gittiği sonucuna vardım.

Yine de olduğum yerde kaldım. Tüm vücudum titriyordu, bu yüzden soğuk taş zemine oturdum, kollarımı dizlerime doladım ve ileri geri sallandım.

Veliaht Prens bende sihir olduğuna inanıyordu. *Orem*'i yaratacak kadar güçlü bir sihir. Ve sözde sihrimi topraklarımızı iyileştirmek için kullanmak istedi.

Kardeşim başından beri haklıydı. Toprağımız ölüyordu. Ekinler gerçekten soluyordu ve ekinlerimizi yeniden yeşertmek için bir şeyler yapılmazsa hepimiz açlıktan ölecektik.

Ama bu cevap nasıl ben olabilirim ki? Benim sihrim yoktu. Kanatlarım yoktu. Kusurluydum, kanatsızdım, sihirsizdim. Ve kimse *orem* yaratamazdı. O tanrılardan gelirdi ve sadece evrenimizin göksel olayları tarafından yenilenirdi. O kaderlere de tanrılar karar verirdi. Ben değil.

Bu o kadar mantıksızdı ki ellerimi havaya kaldırdım ve aniden ayağa kalktım.

Prensin yüzü zihnime kazınırken bir ileri bir geri volta attım. Eğer beni bu yüzden aldıysa, neden bunu bana en başından söylememiştii? Neden bunu bu kadar büyük bir sır olarak saklamıştı?

Muhtemelen sırf sana eziyet etmek için yapmıştır.

Nefretim içimde zehirli bir gül gibi açarken dudağım kıvrıldı.

Prens Norivun şeytandı. Herkes onun hakkında haklıydı ve aileme yaptıklarını ona anlattığında yüzünde şok, pişmanlık ya da şaşkınlık ifadesi yoktu. Hayır. Hiçbir ifade takınmamıştı. Muhtemelen işim bitene kadar saniyeleri sayarken ona bağırıp çağırmama izin vermişti.

Aynanın yanında durakladım, göğsüm kabarmıştı. Kızarmış yanaklarım, çok parlak gözlerim ve omuzlarımdan kıvrıla kıvrıla sarkan siyah saçlarım bana geri yansıdı. Gözlerim Harrivee'de çıkarılan mücevherler kadar mavi görünüyordu. Aniden neredeyse histerik bir kahkaha attığında elimi ağızıma götürdüm. Kış Sarayı'nın veliaht prensine *tokat atmıştım* ve o beni öldürmemiştii. Henüz öldürmemiştii.

Bu düşünce beni anında ayılttı ve volta atmaya devam ettim.

Çok ileri gitmiştim. Bunu biliyordum ama öfkemi daha fazla zapt edememiştim. Prens bir *ay* boyunca beni tutsak etmişti ve bana inançlarından ya da planlarından hiç bahsetmemiştii.

Basitçe, kendimi kaybetmiştim.

Kapıya doğru yürüdüm, buradan sonra ne yapacağını düşünürken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Eğer gerçekten ailemizi kurtaracak anahtarın ben olduğumu düşünüyorsa

O zaman beni öldüreceğinden şüpheliydim - hiçbir şeyi kurtaramayacağımı bilsem bile.

O zaman bir sonraki soru şu oldu: Benim için tam olarak ne planlıyordu?

Sonunda banyo odasının kilidini çözdüm ve kapıyı açtım. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki neredeyse cam kapıların yanında duran karanlık bir figüre çarpacaktım.

Aceleyle geri çekildim, boğazıma bir çığlık takıldı.

Veliaht Prens sessizce durdu, ellerini arkasında kavuşturmuş bahçeye bakıyordu. Aylardan sadece biri aydınlık olduğu için dışarısi karanlıktı.

Kalbim göğsümde dörtmala koşan bir canavara dönüşürken nefes nefese kaldım.

Bunca zamandır burada mıydı?

"Kardeşini hatırlıyorum," dedi yüzüme dönmeden. "Yüz hatları seninkine benziyordu."

Boğazımdan yumuşak bir miyavlama yükseldi ama hemen yuttum. Tormesh, Cailis ve ben benzer özelliklere sahiptik. Babamızın burnu, annemizin ağzı, göz şekillerinin bir kombinasyonu.

"Tüm kıtayı durumumuzdan haberdar etmeye niyetli görünüyordu ama buna izin veremezdim. Bunu yapmak panik ve kaosa neden olurdu. Bazı fae'ler kıtamızın *oremindeki* düşüşü fark etmeye başlamış olsa da, topraklarımızı sessizce ve gizlice kurtarmak için bir çözüm bulmaya çalışıyorduk, bu yüzden kardeşiniz saraya geldiğinde benden bekleneni yaptım. Ölüm Efendisi olarak görevimi yaptım."

Yüzünü bana döndü. Loş ışıktaki gözleri safir gibi parlıyordu. "Onu öldürdüğüm için benden nefret ettiğini anlıyorum. Daha da fazlası, çünkü ailen birkaç hafta sonra ortaya çıktı ve aynı kötü duruma maruz kaldı."

"Ama neden?" Bir hıçkırık göğsümü sarstı. "Neden ölmek zorundaydılar? Öyle emredilseydi sessiz kalırlardı."

Çenesi gerildi, o kadar hafifti ki bu bir gölge de olabilirdi - ışığın bir oyunu. "Yapmak zorundaydım."

"Yapmadın." Başımı hızla ileri geri salladım. "Yapmak zorunda değildin. Bunu sen *seçtin*."

Pencereye döndü, etrafındaki aura beni yutmakla tehdit edecek kadar yüksek titreşiyordu ama yüzü donuktu. Tamamen boştu. "Bu senden bekleneni azaltmıyor. Topraklarımızı kurtarmak için sana ihtiyacımız var, Ilara. Ailenin ve kardeşinin ölümü bunu değiştirmez."

Sanki ailemin ruhunu emmek günlük görevlerinin bir parçasıymış gibi, her şeyi o kadar gerçekçi ve iş gibi anlattı ki, hepsi bu kadar.

"Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?" İçimi mide bulantısı kapladı ve en yakın sandalyeye yığıldım. "Hiçbir şey hissetmiyor musun?" Tüm mücadele gücüm tükenirken sessizce sordum. Taş kadar sert ve hareketsiz bir periyle nasıl dövüşülebilirdi ki? "Bir can aldığında hiç bir şey hissediyor musun?"

Gözlerimi kırptım ve karşımdaki kanepede oturuyordu. Bir hayalet gibi sessizce hareket etmişti.

"Hissettiklerimin konuyla ilgisi yok." Bir heykel gibi hareketsiz oturuyor, tek bir kası bile kıpırdamıyor ya da seğirmiyordu.

Böyle bir kontrol. Her türlü dışı vurumun *mükemmel* kontrolü.

Omuzlarım çöktü. Bana ya da aileme yaptıklarını asla umursamayacaktı. Ve daha da kötüsü, Solis kıtasının veliaht prensi olarak gönlünün istediği herkesi kontrol ediyordu, bu yüzden oyunu oynamadığım ve dansı yapmadığım sürece ondan asla kurtulamayacaktım. Eve dönmekte asla özgür olamayacaktım. Cailis'e. Arkadaşlarıma. Küçük, yetersiz ama *benim* olan hayatıma.

Annem, babam ve kardeşimin ölümünden beri göğsümde var olan acı dolu yarayı yumak haline getirirken damarlarımdan buz nehirleri aktı. Onu bir top haline getirdim. O kadar sıkı sardım ki bir daha gevşeyip bana aptalca bir şey yaptıramadı. Tekrar patlayamazdım.

Hayatta kalmalı, eve dönmeli ve kız kardeşimi bir kez daha görebilmek için akıllı olmalıydım.

Bu da Ölüm Ustası'nın oyununu oynamak zorunda olduğum anlamına geliyordu, oyun ustasının kendisini bitirmek istesem bile.

Kış Sarayı'nın veliaht prensine ağır bir bakış fırlatarak, "Benden ne yapmamı istiyorsunuz prensim?" diye sordum.

BÖLÜM 16

"Gerçekten çok basit," diye yanıtladı Prens. "Yakınlığınızı nasıl kontrol edeceğinizi öğrenmeniz ve kıtamızı yeniden *oremle* doldurmanız gerekiyor."

Ona baktım ve göz kırptım, sonra tekrar göz kırptım. "Bizim kıtamız *milyonlarca* millees kare."

"Öyle."

"Ve benden hepsini yenilemek için *orem* yaratmamı mı istiyorsunuz?" "Doğru."

Kollarımı kendime doladım. "Sen delisin."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Ya yanılıyorsan? Ya güçlü bir büyüye sahip değilsem ve istediğinizi yapamazsam?"

"Son derece güçlü bir büyüye sahipsin ve istediğim şeyi yapabilirsin."

Ona doğru döndüm, uzun saçlarım omzumun üzerinden uçuşuyordu. Prens koltuğun arkasına yaslanmıştı, kolunu arkalığa dayamıştı. Bir bacağını masanın üzerine atmış, diğerini de ayak bileğinden masanın üzerine çaprazlamıştı. Rahat, güçlü ve kendinden çok emin görünüyordu.

Onun görüntüsüyle içimde bir şeyler kıpırdandı. O kadar güzeldi ki görünüşünü içime çekmek istedim ama sonra kendime duyduğum öfke devreye girdi ve hızla uzaklaştım. *Güzel Ölüm Efendisi*. Erkek mükemmelliğine yazık olmuştu.

Nefes aldı ve sonra sessizce, "Yine kızgınsın," dedi.

"Sana her zaman kızgın olacağım. Sen benim ailemi öldürdün." "Ve bunun için benden nefret ediyorsun, tıpkı diğerleri gibi."

Barın yanında durdum, bir şişe alkol aldım ve kendime bolca içki doldurdum. "Bu kadar çok nefret edilmek seni rahatsız ediyor mu?"

"Öyle olsa fark eder miydi?" Ayağa kalktı ve yanıma doğru süzüldü, yürüyüşü o kadar yumuşak ve kolaydı ki, kızgın aile üyeleri tarafından sık sık bir kalbi olup olmadığının sorulduğunu hissettim.

Bana ulaştığında şişeyi aldı ve bir sonraki içkimi alıp lavaboya dökeceğini düşündüm, ama bunun yerine ikinci bir bardak aldı ve kendine bir doz doldurdu, aynı şekilde dolu.

"Solls." Ben daha bir şey söyleyemeden bardağını benimkiyle tokuşturdu ve tüm bardağı bir dikişte mideye indirdi.

Boğazı çalışıyordu, boynunun sütunundaki kaslar da geri kalanı gibi yontulmuştu. Bitirdiğinde fincanını benimkinin yanına koydu. "İçini dökmek istediğin başka bir şey var mı? Benim için başka nefret ya da öfke sözcükleri var mı?"

Boğazım düğümlendi, dudaklarım onun gerçekçi kişiliği yüzünden kurudu. "Hayır," dedim sonunda. "Sanırım demek istediğimi anlattım. Şimdilik."

"O halde yarın ilk iş olarak büyü eğitimine başlamayı istiyoruz. Başlayabiliriz-"

"Bekle." Bir elimi kaldırdım, sonra bardağımı ağzıma götürdüm ve yarısını boşalttım. Sıvı boğazımı yaktı, ateş gibi bir yol açtı. Yüzümü buruşturarak bardağı geri koydum. "Eğitim ne kadar sürecek?"

Omuz silkti. "Bu, Ilara, sana bağlı. Yakınlıkların eğitilmesi haftalar, aylar ya da tam mevsimler alabilir. Tüm fae'ler farklıdır ve her peri kendini farklı şekillerde yakınlıklarında ustalaşmaya adar, ama ben sana kendini buna adanmanı öneririm. Bizim tam mevsimlerimiz yok."

"Aylarımız var mı?"

"Var. Şimdilik." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da demek oluyor ki, kıtamızın *oreminin* ölme hızına bakılırsa, tamamen yok olana kadar yaklaşık bir tam mevsimimiz var."

"Gerçekten mi? O kadar kötü mü?" "Öyle."

"Yani on iki ayım var." Kutsal Anne, bu hayatımın en büyük girişimi olurdu.

"Doğru, eğer *oremimiz* artan bir oranda ölmezse. Bölgelerin mevcut stoklarında kıtaya gelecek kışa kadar yetecek kadar yiyecek var."

Bardağımın geri kalanını boşalttım ve alevler boğazımı öylesine yaktı ki öksürdüm. Bir öksürüğü daha bastırarak kısık sesle, "Umarım istediğin şeyi gerçekten yapabilirim," dedim. Eğer yapamazsam, hepimiz açlıktan ölecektik.

"Yapabileceksin."

"Bundan çok emin konuşuyorsun."

"Çünkü yapabilirsin. Bu diyar seninki gibi bir yakınlığı daha önce hiç görmedi. Sınırlarının olmadığını hayal ediyorum."

"Ama annenin benim gibi olduğunu söylemiştin."

Gözleri kapandı. "Öyle. Onun büyüğü de seninki kadar güçlü ama yakınlıkları farklı. O *orem* yaratamaz."

"O şimdi nerede? Gerçekten onun da saçları siyah mı?"

"Kanaadında olduğunu tahmin ediyorum ve evet, saçları da siyah."

Kısa bir an için Prens Norivun'u, oniks renginde saçları olan bir kadının yanında duran bir çocuk olarak hayal ettim. "Yakınlıkları neler?"

"Bu, Ilara, onun paylaşacağı bir şey. Ancak renklerin aynı olsa da, bu genetik anomali yakınlıklarınızı kapsamıyor, sadece nadirliklerini ve güçlerini kapsıyor."

Hemen kendime bir bardak daha doldurdum ve ağır bir yudum aldım. Yere koyduğumda oda hafifçe döndü ama en azından yine öksürmedim.

"Gerginsin."

Ona yan gözle baktım. "Duygularımı okuma alışkanlığınız var gibi görünüyor."

"Bu herkesle yaptığım bir şey."

Kaşlarımı çatarak onu inceledim. Güzel bir yüzü vardı -sert ama dolgun dudaklar. Güçlü bir burnu vardı. Gözleri öylesine derin ve mavinin milyonlarca tonuna sahipti ki, bana ışıltılı safirleri anımsattı. Ve ortasındaki yarıkla çenesi - ona çok sert bir çekicilik veriyordu.

Yüzü tam anlamıyla mükemmeldi ama yine de tamamen boştu.

Empati hakkındaki konuşmamızı hatırladığımda alnım birbirine çarptı. Bu haftalar önceydi, başkente uçarken. Bir şekilde, bir şekilde, prensin içinde empati vardı. Öfkemle ilgili yorumu da bunu doğruluyordu çünkü başkalarının duygularıyla bu kadar uyumluydu.

Yine de çok kolay öldürüyordu. Aileleri nasıl parçaladığını bile bile.

Peki bu onu tam olarak ne yapıyordu? Gerçek bir canavar mı? Başkalarına verdiği acıyı anladığından beri mi? Yoksa her gün pişmanlıkla mı yaşıyordu?

bir maskenin arkasına saklandığını biliyor muydunuz?

Aceleyle bir içki daha aldım. "İfadelerinizi okuyabildiğimi söyleyemem. Yüzünüz boş bir duvar kadar etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Senin için öyle olmayabilir ama benim için öyle. Ne düşündüğümü bilmemen daha iyi."

"Neden?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Ama sizi ilgilendiren şey yakınlığınızı eğitmektir."

Kaşlarımı çattım, sonra bir içki daha aldım. Kutsal Anne, alemde bu tartışma için yeterli alkol yoktu. Nasıl olur da ailemi öldüren periyle sohbet ederken, aynı peri bana kıtayı kurtarmam gerektiğini söylerken ve ben tüm bunları düşünürken

-hızla büyüyen sarhoş bir halde- eğer söz konusu erkek yok ettiği her şey için pişmanlık duyuyorsa?

Bardağımı bıraktığımda parmaklarım titriyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Bunu şimdiden bilsen iyi olur. İstedğin şeyi yapabilecek kadar güçlü değilim ve *orem* yaratabilecek bir yakınlığa sahip olduğum konusunda hâlâ tamamen şüpheliyim. Bunu sadece tanrılar yapabilir."

"Tanrılar ve *sen*. Şu avlu" - cam kapıları işaret etti

- "Seni bu odaya getirdiğimde tamamen *oremsizdi*. Çok güçlü bilim adamları tarafından defalarca değerlendirildi ve hepsi aynı sonuca vardı. O toprakta artık hiç *orem* yoktu. Yüzeyin millerce altında bile. İzi bile yoktu. O toprak ölüydü ama siz birkaç hafta içinde onu hayata döndürdünüz."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen *yarattın*. Onu senin yakınlığın yarattı."

"Belki de bilim adamlarınız yanılıyor. *Orem* orada olabilirdi ve sadece yüzeye çıkması için ikna edilmesi gerekiyordu."

"Ben yanılmıyorum ve akademisyenlerim de yanılmadı."

Bardağı tekrar elime aldığımda ve sonuncusunu da içtiğimde elim titredi. Baş döndürücü bir his içimi kapladı. Yemek yemeyeli saatler olmuş olması da yardımcı olmamıştı. Buz kalıbını daha sıkı kavradım, tezgah soğuktu ama soğuk değildi. İçinde yüzen büyü, yüzeyin bir periyi gerçekten dondurmasına izin vermiyordu.

Önce buradaki bahçeyi, sonra da evdeki bahçemi ve bu yaz ürettikleri cömertliği düşündüm. Daha geçen ay uçsuz bucaksız bir akoris asması koparmıştım. Bunun şans olduğunu düşünmüştüm ama ya öyle olmasaydı?

Kutsal Anne. Aslında onun söylediklerini düşünüyordum.

"Sanırım bu mümkün," dedim sonunda.

Prensın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne olduğunuzu kabullenmeye başlıyorsunuz."

Öfkeyle baktım. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece bahçede *orem* olmadığı konusunda haklı olabileceğinizi söyledim. İlk geldiğimde ben de hissetmemiştim."

Gülümsemesi genişledi.

Kendini beğenmiş halinden hoşlanmayarak, "Neden ilk tanıştığımızda bana *orem* yaratabileceğimi düşündüğünü söylemedin? Neden bunu bir sır olarak sakladın ve bana yapılanlar hakkında endişelenmeme izin verdin?"

Gülümsemesi kayboldu. "Sana hissettirdiklerim için özür dilerim ama sana söyleyemezdim. Bu çok riskliydı."

Bir an için sersemledim. Az önce benden özür dilemişti. Silkelenerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Çok güçlüsün."

"Şimdi anladım ki sen palavracısın."

Dudakları kıvrıldı. "Ben değilim. Güçlü bir perinin yakınlığı ilk ortaya çıkmaya başladığında, oldukça şekillendirilebilirdir. Eğer bir peri onu zorlamaya, değiştirmeye veya herhangi bir şekilde çok erken manipüle etmeye kalkışırsa, bu kişinin yakınlığının potansiyelini paramparça edebilir."

"Sen neden bahsediyorsun? Bunu hiç duymadım."

"Çünkü yaygın değil. Çoğu yakınlık ortaya çıkar ve güç seviyeleri ilk ortaya çıktıkları andan itibaren belirlenir. Perinin yakınlığını nasıl kullanacağını öğrenmesi yine de zaman alabilir, ancak güçleri azalmaz. Ancak çok güçlü periler için durum böyle değildir. Birinin yakınlığı ancak çok erken, çok hızlı manipüle edilmezse gerçek potansiyeline ulaşabilir."

Alay ettim. "Ve sen de benim o güçlü fae'lerden biri olduğumu düşünüyorsun."

"Biliyorum, bu yüzden müdahale etmedim ya da şüphelendiğim şeyi sana söylemedim. İlk tanıştığımızda, sana neler olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını söyleyebilirim, ne de başka birinin. Ancak bahçeni ve ardından siyah saçlarını gördüğümde, bahçenin ne kadar verimli olduğu göz önüne alındığında *orem* yaratmanın mümkün olduğunu biliyordum, ancak sihrinin müdahale olmadan kendi kendine büyümesine ihtiyacım vardı. Bu yüzden seni buraya getirdim, kilitledim ve planlarımı sana söylemedim. Tamamen bağımsız olarak ortaya çıkman gerekiyordu.

tam potansiyelinize ulaşmak için." Sesi yumuşadı ve hafifçe boğuklaştığında omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Topraklarımızın sana ihtiyacı var, Ilara. Bu ihtiyacın büyüklüğü tehlikeye atılamayacak kadar önemliydi, ama şimdi yakınlığın gerçekten doğdu ve yapmacık olabileceği ilk aşamayı geçtin. Sadece buradan büyüyecek ve uygun bir eğitimle muazzam olabilir."

Dudağımı kemirdim ve kıpırdanma dürtüsünden kaçındım. "Eğer gerçekten *orem* yaratabilirim ve kıtamızdaki ekinleri bir şekilde yenileyebilirim, bundan benim çıkarım ne olacak?"

Kaşlarını çattı. "İrkımızı kurtarmak yeterli değil mi?"

"Soğuk görünmek istemem ama hayır. Hayatımı buna adayacaksam karşılığında bir şey istiyorum."

Çenesini okşadı. "Benimle pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun?" "Ediyorum."

Dudakları birbirine yapıştı ve bir an için güleceğini sandım. "Sana herhangi bir otoriteye sahip olduğunu düşündüren nedir?"

Kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum, ama sana yardım etmem için oldukça çaresiz olduğunu da biliyorum ve sanırım kıtayı kurtarmanın karşılığında bir şey almak çok fazla şey istemek değil."

O da kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ. Ne istiyorsun?" "Eve dönmek."

Huzur içinde yaşamama izin verilmesini."

Yüz ifadesi düzleşti. "Benden ve saraydan kurtulmak istiyorsun." "Evet."

"Bunu kabul edersem işbirliği yapmaya daha istekli olur musun?" "Olurdum."

"Bu durumda-" Kolunu uzatmaya başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Bekle. Ayrıca odama serbestçe girip çıkmama izin verilmesini istiyorum. Bir daha asla Exorbiant Odası'na ya da herhangi bir odaya, kafese, locaya ya da hapsedilmek istemiyorum. Ve kız kardeşimi görmek istiyorum."

Dudakları seğirdi. "Daha önce pazarlık yaptınız mı?" "Hayır."

"Yargıç olarak mahkemelere katılmayı düşünmelisiniz."

Gözlerimi devirdim ama isteksiz gülümsememe engel olamadım. "Çok komiksin."

"Öyle mi y i m ?" Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana bunu pek sık söylemezler."

"Ve alaycı."

"Şimdi, *bu* bana bir iki kez söylendi."

"Oyalıyorsun."

"Düşünmüyorum. Sadece talep ettiğiniz şeyi değerlendiriyorum." "Bunlar istek değil. Talepler."

"Benim için her şey bir istektir. Veliaht prensinizden talepte bulunamazsınız."

"Gerçekten mi? Çünkü sanırım az önce yaptım."

İç çekti. "Daha önce de böyle bir küstahlık yüzünden Fae öldürmüştüm."

Ses tonu alaycı olduğu için ciddi olup olmadığını bilmiyordum ama yine de "Eminim öyledir" diye cevap verdim.

"Yine de bu tür sözler söylediğinde irkilmiyorsun bile."

"Belki de herkesin sandığı kadar zayıf değilimdir."

Beni sessizce inceledi. "Bence haklısın. Aslında, hiç de zayıf olduğunu düşünmüyorum." Ben daha bu cevabı düşünmeden ekledi: "Ama odanızdan serbestçe ayrılmanızı kabul edemem. Şu anda mahkeme içinde yaşanan huzursuzluk göz önüne alındığında bu çok tehlikeli olur."

Ürperdim. Duyduğum dedikodulara bakılırsa haksız değildi. "O zaman bana bir muhafız atayın."

Homurdandı. "Muhafızların hiçbirine senin hayatını emanet edecek kadar güvenmiyorum."

"O zaman bana kişisel muhafızlarınızdan birini atayın. Onlara güveniyor gibisiniz." "Doğru." Başını öne eğdi. "Pekâlâ, tamam. Nish'i sana vereceğim."

Alay ettim. "Nish'i bana zorla kabul ettirmek istiyorsan benden nefret ediyor olmalısın. Haxil'e ne dersin?"

Gözleri kapandı. "Hayır."

"Neden olmasın? Haxil'i seviyorum."

Çenesindeki kaslar kasıldı. "Bildiğim kadarıyla, ama cevabım hala geçerli."

Hayır."

Burnumdan kuvvetlice üfledim. "O zaman Sandus mu Ryder mı?"

"Tamam. Sandus."

"Anlaştık mı o zaman?"

Başını eğlenerek mi yoksa kızgınlıkla mı salladı, anlayamadım. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Öyle mi? Sık sık pazarlık yapar mısınız?"

"Hayır, aslında onlardan uzak durmaya çalışıyorum ve düşündüm de, bunu yaptığım ilk kadın sensin."

"Kızlığını bozduğumu mu söylüyorsun?"

Gözleri parladı. "Kızlığını bozuyorsun."

Yanaklarım kızardı ve dilimi gevşetip bana böyle küstahça şeyler söylediği için alkole lanet ettim. Telaşa, pazarlığımızı mühürleyebilmek için kolumu uzattım, ama o almadı. "Neden yine oyalıyormuşsun gibi bir izlenime kapıldım?"

"Çünkü ben öyleyim."

Kolumu ona doğru salladım. "Oyalanmayı bırak. Sen bunu kabul edene kadar kıtayı kurtarmayacağım."

Kıvrımlı dudakları bir sırıtışa dönüştü. "İlara Seary, beni kesinlikle tahrik ediyorsun. Daha önce hiçbir kadın benimle bu kadar açık konuşmamıştı ve söylemeliyim ki bu oldukça tahrik edici."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyordum.

Kalbim daha sert atıyordu ve bilmek istediğimden emin değildim.

Güçlü parmakları sonunda ön kolumun etrafını sardı, iri eli dirseğimi tamamen çevreledi. Ben de aynısını ona yaptım ya da yapmaya çalıştım ama ön kolu o kadar kalındı ki parmaklarımı ancak yarısına kadar dolayabildim.

Temasımız mühürlendiğinde kolumda bir zevk kıvılcımı yayıldı. İrkilmemeye çalıştım. *Bu da neydi böyle?* Pazarlıkların diyarımızın sihrini ortaya çıkardığını biliyordum, ama herhangi bir kelime söylenmeden önce hissedilebilir olduklarını hiç duymamıştım.

Prensın kaşları çatıldı ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Gözlerini benimkilere kaldırarak, "Mervalee Bölgesi'nin kızı İlara Seary, Solis kıtasının ölmekte olan *oremini* yeniledikten sonra ve Kış Sarayı'nda benim gözetimim altında kalırken, huzur içinde yaşamak üzere evine dönmeni sağlayacak bir pazarlığı kabul ediyorum, Seçtiğim muhafızlardan birinin refakatinde odandan ve diğer tüm odalardan dilediğin gibi özgürce ayrılmana izin verilecek ve kıtamızın *oremini* yenilerken kız kardeşinin de seni ziyaret etmesine izin verilecek. Bu vesileyle anlaşmamızın şartlarını sona erdiriyorum. Bu pazarlığı kabul ediyor musunuz?"

Dudaklarımı yaladım, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Prens Norivun Deema Melustral Achul, kralın ilk oğlu, Karanlığın Getiricisi, kıtanın Ölüm Ustası, Prinavee Bölgesi'nin oğlu ve Kış Sarayı tahtının veliaht prensi ve varisi, bu vesileyle pazarlığınızı kabul ediyorum."

Etrafımızda bir büyü çatışması dalgalandı ve pazarlığın işareti aniden serbest kalmadan önce sıcak bir damga gibi derime işlediğinde tısladım.

Prens kolundan kurtuldum ve kaybolmadan önce tenimde parlayan tek bir taç yaprağı görmek için kolumu sıvadım. Prens de kendi kolunu sıvadı. Kaybolmadan önce paramparça bir kalp parladı.

Kaşlarımı çattım. "Bu ilginç bir işaretti."

Kolunu hızla aşağı sıyırırken kaşları çatıldı. "Tanrıların kötü bir mizah anlayışı var."

Kaşlarım çatıldı ama sonra yüz ifademi düzelttim ve içkiyi fazla kaçırdığımı, kafa karışıklığının sebebinin bu olabileceğini hatırladım. Ve, *Kutsal Anne*. Sarhoşken mühürlü bir peri pazarlığı yapmışım. Hem de Kış Sarayı'nın veliaht prensiyle. Ve eğer anlamaya sadık kalamazsam, tanrıların gazabına uğrayacaktım, o hilekâr piçler bana hangi cehennemi sonuçları bahşetmeyi seçerse seçsin. İçimden dehşet dolu bir kahkaha yükseldi. Cailis az önce ne yaptığımı bilseydi beni bir güzel pataklardı.

Prens, "Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır, hiç de değil." Kendime bir fincan daha leminai doldurdum ve onu yudumlarken pazarlığımız üzerine düşündüm.

Tüm önemli kısımları hallettiğimden oldukça emindim, bu da pazarlığımızın bana düşen kısmını ne kadar çabuk tamamlarsam o kadar iyi olacağı anlamına geliyordu. Leminaı karnıma yerleşirken başım hafifçe döndü.

Barın üstünü kavradım ve sonra sordum, "Peki şimdi ne olacak prensim? Bundan sonra ne yapacağız?"

"Buradan itibaren" -bardağıma sert bir bakış attı- "içkiyi bırak ve yat ki yarın eğitime başlayabilesin."

"Bunun için henüz hazır olduğumu sanmıyorum." Bir kadeh daha alkol doldurdum ve yarısını bir dikişte içtim; anlaşmamızı yerine getirmenin imkânsızlığı yüzüme çarpınca aniden buna ihtiyaç duydum. Kıtamızın *oremini* değiştirmek zorundaydım. Her milimetrekaresini. *Kutsal Anne, ben ne yaptım?*

Bardağı bitirdim ve oda daha da döndü. Leminaı şişesini ikinci kez kaldırdım. "Sadece bir içki daha. Ya da iki. Ya da belki üç. Evet, kesinlikle üç."

Prens Norivun kollarını kavuşturdu ama beni caydırmasına izin vermedim. Bir bardak daha içtim, sonra bir tane daha. Oda ciddi bir şekilde sallanmaya başladı, ama içimi kutsanmış bir uyuşukluk hissi kapladı.

Bu yüzden kıtamızın *oremini* yenilemek için bir pazarlık yaptım. *O kadar* da büyük bir girişim değildi. Kesinlikle. İç çekerek, çoğunlukla boş olan şişeden bir içki daha doldurmaya çalıştım ama bardağımı dudakla aynı hizaya getiremedim.

Üçüncü denememde nihayet başardığımda prensten alçak bir homurtu geldi, ancak leminai'nin yarısı kenara döküldü.

"Oops." Bardağı dudaklarıma götürdüm ve şişeyi yere bırakmaya çalışırken ona çarptım. "Bu leminai kesinlikle ilahi."

"Bu kadar yeter." Prens beni düzeltti, sonra bardağımı aldı ve yatağa doğru başıyla işaret etti. "Bunu uyuyarak atlatmalısın."

Hıçkırdım. "Uyumak istemiyorum." Ondan uzaklaştım ve kanepeye doğru dönmeye çalışırken neredeyse kanepenin üzerine düşüyordum. "Acıktım. Oh! Bir fikrim var. Dışarı çıkmak eğlenceli olmaz mı? Belki bir lokantaya? Ya da eğlenceli bir salopas? Ya da dans edecek bir yer? Solisarium'da hiç eğlenceli kulüp var mı? Çok uzun zamandır eve kapandım. Bir yerlere gitmek istiyorum."

"Kutsal Anne," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra ben odamın kapısına ulaşmadan kolumu yakaladı. "Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin."

"Neden olmasın?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü sarhoşsun ve kendini güvende tutacağın konusunda sana güvenmiyorum."

"Ama gardiyanınız yapacak. Hatırladın mı?" Kaşlarımı ona doğru salladım. "Sandus mu? Yoksa Nish miydi? Bana kimin atandığını hatırlayamıyorum. Lütfen Sandus olduğunu söyle."

Prens Norivun beni tekrar kanepeye yönlendirdi. "Bir kez daha düşündüm de, haklısın. Uyumadan önce bir şeyler yemelisiniz. Yemek için zili çalacağım."

Kanepeye yığılmış bir şekilde oturdum ve prens yatağımın yanındaki ipi çekerken bir melodi mırıldanmaya başladım. Ama ayağa kalkıp kafamdaki ritimle dans etmeye çalıştığımda ayağım kanepeye takıldı.

Prens beni yüzüm masaya çarpmadan bir saniye önce yakaladı.

Kıkırdamak için çok saçma bir dürtü duydum. "Çok hızlısın."

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve tekrar kanepeye oturttu. "Ve sen çok sarhoşsun."

"Sanırım haklı olabilirsin," diye fısıldadım.

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi, sonra yemekler geldi ve ağız sulandıran kokular odaya yayıldı. Ama nedense yemeye çalıştığımda çatalım ağzımla aynı hizaya gelmiyordu.

Prens iç çekti. "Benim ölümüm olacaksın, dişi." Çatalımı aldı ve beni beslemeye başladı. Gerçekten besledi.

İfadesi ciddileşince ağzımı usulca açtım. Gülümseyerek lokmayı çiğnedim ve yuttum. "Biliyor musun, bu kadar sert olduğunda çok yakışıklı oluyorsun."

Izgara acorlis'ten bir ısırık daha aldı. "Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle. Hatta bence sen gördüğüm en güzel erkeksin." Eli bir sonraki lokmamı kaşıklarken durakladı. "Benden nefret ettiğini sanıyordum." "Oh, ediyorum, ama bu ne kadar çekici olduğunu fark etmediğim anlamına gelmiyor.

Sen öylesin."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve sen de şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın."

"Gerçekten mi?" Bir elimi göğsüme götürdüm ama bu hareketten dolayı içimde bir baş d ö n m e s i dalgası daha oluştu.

Burun delikleri alevlendi. "Gerçekten de öylesin. Şu anda senin ırzına geçebilir ve her saniyesinden büyük keyif alabilirim."

Ağzım açık kaldı ve güldüm çünkü ciddi olmasına imkân yoktu. "O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü sarhoşsun."

"Ama sen nazik bir kadın değilsin, unuttun mu?" "Ben bile seni böyle bir durumda yanıma almazdım."

"Ben istesem bile mi?" Elimi şakacı bir şekilde uyluğu boyunca sikine doğru götürdüm. *Kutsal Anne. İnanılmaz* derecede sert olan sikine doğru. Kalın boyu taytının üzerinde kabarmıştı. Onun büyüklüğü Gözlerim büyüdü. "Benden tahrik mi oluyorsun?"

Bildiğim bir sonraki şey, yatağa doğru yürürken kollarımdaydım. Kalbim küt küt atıyordu. *Beni yatağa mı götürüyordu?* Aşağıdaki Anne, ailemin katili beni yatağıma götürüyordu ve muhtemelen bahsettiği o ırza geçme eylemini gerçekleştirecekti ve bu düşünce beni tiksindirmek yerine içimden garip bir heyecan geçti.

Bir elimi göğsünde gezdirdim, tuniğini nasıl bu kadar hızlı çıkarabileceğimi merak ediyordum. Gerçekten çok güzel bir erkekti, çok kalın ve iriydi ve çok uzun zamandır zevk almamıştım. Aniden bunun için acı çektim. Kollarımı geniş omuzlarına doladım, sonra ağzım boynunu buldu. Pürüzsüz tenini öptüm, sonra onu ısırdım.

"Beni memnun edeceğine söz veriyor musun?"

Burun delikleri alevlendi ve derin bir nefes aldı. Göğsünde alçak bir hırıltı daha gürledi. "*Siktir.*"

Kollarında manevra yaparak bacaklarımı beline doladım. Kendimi ona sürttüğümde tısladı. İçimi çektim ve boynunu tekrar öptüm. Kutsal Anne, bu çok güzeldi. Yıllardır bana böyle dokunulmamıştı.

Prens sonunda yatağıma ulaştı ve ben de göğüslerim tuniğimi zorlayana kadar ona doğru eğildim.

"Dokun bana. Her yerime," diye fısıldadım.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, her çizgisi gerildi ama sonra beni yorganın üzerine bıraktı. Zıpladım, içimden bir şaşkınlık şoku geçti.

"Uyu artık, Ilara," dedi sertçe. "İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce."

Bildiğim bir sonraki şey, örtülerin üzerime çekildiği, ışığın söndürüldüğü ve sonra içim acırken odamda yalnız olduğumdu.

Bir an için şaşkın bir sessizlik içinde kaldım. *Az önce ne oldu?*

Sessizlik hüküm sürüyordu. Odayı sadece derin ve hızlı nefes alışlarımın sesi dolduruyordu. Ama artık yalnızdım. Bu gerçekten oldukça emindim. *Tüm bunları hayal mi ettim?*

Zihnimde bulanık düşünceler belirdi ama sonra oda tekrar dönmeye başladı. Ben döndükçe, döndükçe ve döndükçe dakikalar geçiyor.

Yumuşak şilte beni koza gibi sararken baş döndürücü, hoş bir duyguydu ve o garip ihtiyaç hâlâ içimde zonklasa da, gözlerim dalgalanarak kapandı ve sonra diyar sessizliğin sarsıcı hareketiyle kayboldu.

BÖLÜM 17

S Biri beni sarsarken pencerelerden gün ışığı parıl parıl parlıyordu. "İlara, *lütfen*, yataktan kalkmalısın. Prens yolda, ve hazır olmanız konusunda ısrar etti."

Başımdaki zonklama kafatasımı yarmakla tehdit ediyordu. *Tanrılar aşkına, birinin davullara vurmayı bırakması gerekiyor.*

"İlara!" diye tısladı yine bir dişi.

Elleri savuşturmaya çalıştım ama biri bileklerimi tutup çekiştirdi. "Yataktan çıkmalısın. Prens hazır olmanı bekliyor."

"Git buradan," diye mırıldandım.

Kadın iç çekti. "Durumunun kötü olacağını söylemişti. Kutsal Anne, ne kadar da haklıymış."

Biri beni oturmaya zorladı, sonra da gözlerimi zorla açtı. Patlayan güneş ışığı irislerimi yaktığında irkildim ve şimdi birinin davullara vurduğundan *emindim*.

"Bu gürültü de ne?"

"Büyük ihtimalle kulaklarından akan kan yüzünden." Kadın çenemi kavrayarak dudaklarımı araladı. "Murl'un izniyle bir tonik getirdim. İç bakalım. Hemen iç. Fazla vaktimiz yok."

Daiseeum'un yanımda durduğunu ve elinde bir şişe tuttuğunu nihayet fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Midem bulandı ama şişeyi zorla dudaklarıma götürdü ve içindekileri ağızıma attı, sonra çenemi kapattı.

Beni tutuş şeklinden dolayı düzgün nefes alamadığımı için bir yudumda içtim. Tutuşundan kurtulmaya çalışırken öksürdüm. "Kutsal Anne, bu *iğrenç*."

"Evet, öyle ama Murl yetenekli bir şifacıdır. İster inan ister inanma, birkaç dakika içinde kuzey rüzgârları gibi sağa döneceksin. Şimdi, kalk bakalım. Yukarı!"

Ayağa kalkarken tökezledim ama onu gardıroba kadar takip etmeyi başardım. Daiseeum bana kıyafet seçmek için duraklasa da ben durmadım. Banyo odasına doğru ilerledim.

Aynadaki görüntüm korkutucuydu. Saçlarım her yerdeydi. Gözlerim kan çanağı. Yanağımda kurumuş tükürük. Gerçekten en iyi halimde görünüyordum.

Gözlerimi kırptım ve *gümüş* rengi saçların bana baktığını fark ettiğimde şaşkınlığım daha da arttı. Siyah değil.

Sonunda iksir etkisini göstermeye başlayınca başım dönmeye başladı ve kan çanağına dönmüş gözlerim bembeyaz oldu. Dış fırçamı alıp dişlerimi temizledim, sonra da tarağımyı alıp hırıltılarımyla uğraştım. Prensın bana başka bir illüzyon yaptığını hatırlamıyordum ama yapmış olmalıydı. *Aşağıda Anne, dün gece hatırlamadığım başka ne yaptık?*

Yakınlığımyın *orem*'i yarattığına inanması hakkındaki konuşmamız sırasında ne kadar çekici görüldüğünü hatırladığımda yanaklarım yandı. Ve bir peri pazarlığı yapmıştık. Gerçek bir peri pazarlığı.

Her şey aklıma geldiğinde elimi ağzıma kapattım. Tüm kıtayı *orem* ile doldurmak zorundaydım.

Siktir. Siktir. Siktir.

Başka neyi kabul etmiştim? Pazarlıktan sonra her şey bulanıklaştı. Beni kanepeye taşıdığını hayal meyal hatırlıyordum. Ya da ... bekle, yatak mıydı?

Ve dans vardı. Hayır, dans yoktu. Ama dans etmek istemişim?

Kutsal Anne. Tüm gece dev bir bulanıklıktı.

"İlara?" Daiseeum kapıyı çaldı. "O gelene kadar sadece *birkaç dakikamız* var."

Tarağı aceleyle yere bıraktım ve gardırobun yanında ona katıldım. Üzerimde bir el salladı, temizleme büyüsü bedenimin üzerine düşerken, yanağımdaki tükürüğü temizledi ve bedenimi tüm kir, ter ve pislikten arındırdı.

"Teşekkür ederim," dedim, yanaklarım kızarmıştı. Artık gerçekten sihrim varsa kendi kendimi temizlemeyi öğrenmem gerekiyordu.

Elinde tozluk ve bir tunik tutuyordu. "Eğitim kıyafetleri giyeceksin." Dudakları ekşi bir kaşla büzüldü.

"Beğenmedin mi?" Yumuşak malzemeyi hissettim. Tunik ve tozluk yumuşak yünden yapılmıştı. Sıcak ama kuru ve kuzey iklimimiz için pratik.

"Bayanlar önlük giymeli. *Bunu* değil."

"Bir kez daha benim bir hanımefendi olmadığımı unutuyorsunuz."

Daiseeum ve ben geçtiğimiz ay boyunca bu konuyu defalarca konuşmuştuk. Benim için diktığı birçok elbiseden birini giymem için ısrar ediyordu ama ben sadece vakit geçirmek için giysileri denemediğim sürece pantolon ve dokuma üstler talep etmeye devam ediyordum. Elbiseler ve bahçeler birbirine uymuyordu ama Daiseeum ipeklileri ve brokarları reddettiğim her seferinde dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bir hanımefendi gibi giyinmelisin. O sana kesinlikle öyle davranıyor," diye mırıldandı nefesinin altında.

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım ama ben daha soramadan geceliklerimi çekip çıkardı ve uzuvlarımı elindeki giysilerin içine sokmamı istedi. Saniyeler içinde giyinmişim.

"Bunlar senin için yapıldığından beri göğüslerin büyümüş." Daiseeum göğüslerimi incelerken dilini şaklattı. "Terzinin yarın gelip giysilerini düzeltmesini isteyeceğim. Ve kalçaların ..." Ellerini belimin hemen altına yerleştirdi ve taytımı düzeltti. "Böyle bir kadın vücuduna sahip olduğunu kim bilebilirdi ki? Geldiğinizde bir deri bir kemiktiniz."

Gururla çenemi kaldırdım. "İki taş aldım."

"Ve ihtiyacın olan iki taşı. Bir deri bir kemik kalamazsın." Daiseeum yine dilini şaklattı ve tam kapım çalınırken atılmış giysilerimi toplamaya başladı.

Kapı tokmağı döndü ve prens göründü. İçeri girebileceğini haber vermemi beklemediği için ellerimi kalçalarımın altına koydum.

"Çıplak olmadığım için şanslısın. İki dakika önce gelseydin, çıplak olurdu."

Olduğu yerde durdu.

Sözlerimden anında pişman oldum. Bunu bir uyarı olarak söylemişim ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında, dün gece aramızda neler geçtiğini tekrar merak ettim.

"Not edildi." Boğuk sesi, ruhumu okşayan yumuşak bir dalga gibi bana doğru yuvarlandı. "Bir dahaki sefere daha erken gelmeye gayret edeceğim."

Daiseeum tiz bir kahkaha atıp odadan çıkarken çenem düştü.

"Prenslerin terbiyeli olması gerektiğini sanırdım," dedim midem şiddetle dönmeye başlarken.

"Eminim bazı prenslerin vardır." "Ama sen yapmıyorsun, belli ki." "Oh, işime geldiğinde yapıyorum."

Derin derin nefes alarak bana doğru yürüdü ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Telaşla ellerimi antrenman kıyafetlerime doğru salladım. "Ben kalktım."

Daiseeum hazır olmam konusunda ısrarcıydı. Peki ne için hazırım?" "Bugün eğitime başlayacaksın. Hatırlamıyor musun?"

"Evet, bunu hatırlıyorum ama burada olma nedeninizin bu olup olmadığını bilmiyordum."

"Öyle." Bedenimin her zerresi onun ne kadar yakın durduğunun farkındaydı. Sanki aramızda vızıldayan bir enerji titreşiyordu.

Kutsal Anne, ben hâlâ sarhoş muyum? İçimden kendimi uyardım ve Daiseeum'un bana verdiği toniğin beyin fonksiyonlarımı da bozup bozmadığını merak ettim. Bu erkekten nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum. Öyleyse neden karnım aniden beklentiyle kıvrılıyordu?

Hâlâ sarhoş olmalıydım. Tek mantıklı açıklama buydu.

Prens bana baktı, gözleri deliciydi. Saçları, kanatlarının arasına yerleşen düşük bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Gömleğini yırtacakmış gibi görünen geniş omuzları çevresel görüş alanımın ötesine uzanıyordu.

Nefes alırken ağzının köşesi yukarı kalktı. "İyi hissediyor musun?"

Başımı geriye attım. "Evet, ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Tekrar nefes aldı, hareket sanki bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi yavaştı. "Sebebi yok."

O gülümseme yüzünde kaldı ve aniden onu gülümsemesinden arındırmak istedim. Çok kendini beğenmiş görünüyordu.

Ama onu bu kadar kibirli gösterecek hiçbir şey yapmamıştım, bu yüzden kollarımı kavuşturdum ve sorgulayan bir kaşımı kaldırdım.

Çenesini okşadı. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Beni tamamen sarhoş gördüğünü fark ettiğimde yanaklarım kızardı. "Bir pazarlık yaptığımızı hatırlıyorum."

"Peki ondan sonra bir şey hatırlıyor musun?"

Kalbim daha sert çarpmaya başladı. "Hayır," dedim temkinli bir şekilde. "Yapmalı mıyım?"

Gözleri kapandı ve garip küçük gülümsemesi kayboldu. "Hayır, anlaşmayı hatırladığın sürece önemli olan tek şey bu. Kıtayı *oremle* dolduracaksın."

İnledim. "Yani bunu kabul ettim."

"Doğru, işte bu yüzden eğitiminiz bugün başlıyor. Ve yapacağımız ilk şey sizi kalenin meraklı gözlerinden uzaklaştırmak ve kimsenin sizi yargılamadan yakınlığınızı uygulayabilmeniz için gizli bir yere gitmek."

"Oh." Midemdeki sinirlerin bir kısmı gevşedi. Eğer gerçekten bir yakınlığım varsa, diğerleri beni izlerken başarısız olmak için uygulamaya başlamak istemediğim konusunda haklıydı. "Teşekkür ederim. . . bunun için."

Omuz silkti ve bir an için sanki başka bir erkekle konuşuyormuşum gibi hissettim. Ailemi öldüren erkekle değil.

Kendimi salladım. Kesinlikle hâlâ sarhoştum. "Peki beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Harrivee Bölgesi. Zaten orada biraz iş yapmam gerekiyor ve Barvilum'un dışındaki tarlalar altı aydır ölü."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Tarlalardaki *oremleri* onaracaksın."

"Nasıl yapacağımı biliyormuşum gibi davranıyorsun."

Avluya doğru el salladı. "Henüz bilinçli olarak farkında olmasan da var, bu yüzden bu hafta seni her gün Harrivee'ye götüreceğim, böylece yakınlığını geliştirebilirsin. Gelecek hafta kalenin en prestijli öğretmeniyle eğitime başlamadan önce şu anda ne durumda olduğunu kendim görmek istiyorum."

Ellerimi büktüm. "Ama ya istediklerinin hiçbirini yapamazsam?"

"Yapabileceksin."

Sesi çok emin geliyordu. Benim hissettiğimden çok daha fazla.

BÖLÜM 18

T Prens beni yatak odamdan alıp avlunun bahçesine götürdü. Ilık hava, tomurcuklanan çiçekler ve parlak yapraklar arasında başımı ona doğru eğdiğimde, yukarı doğru işaret etti. "Dışarı uçuyoruz."

"İllüzyonlarından birinin altında mı?" Hâlâ hapsedildiğimi gizlemeye çalışıyorsa, ayrılışımızı gizlemenin tek yolunun bu olacağını düşündüm. Pazarlığımızın detaylarını hatırladığım için Anne'ye şükrettim, çünkü Prens'in artık Dış Oda'dan özgürce ayrılabilceğim gerçeğini unutmamı sorun etmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Prens Norivun başını salladı ve aynı nefeste üzerime bir büyü pelerini düştü. Solisarium'a uçarken ya da dün gece yine saçlarımı gizlediği zamanki pelerinin aksine, bu sefer onu hissettim. Her ikisinde de bunu hissedemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

İllüzyonu inceydi, kaybolmadan önce tenimin üzerine yerleşen hafif bir kumaş gibiydi. Vorl'un illüzyonlarının yarattığı ağır büyüye hiç benzemiyordu.

Ama ben kendimi olacıklara hazırlayamadan, prensin kolları bana dolandı ve gökyüzüne doğru fırladık.

Bir ciyaklamayı yuttum ve rüzgar tenimin üzerinde hızla eserken gözlerim otomatik olarak kapandı. Hızla tırmandık ve prensin sıkı tutuşu karnımı hızlandırdı. Refleks olarak iki kolumla boynunu kavradım.

Kıkırdadı. "Hâlâ seni bırakacağımdan mı endişeleniyorsun?"

Gözlerimi açıp ona bakarken kol ve bacaklarımı gevşemeye zorladım. "Şey, bilmiyorum. Geçen sefer beni bununla tehdit etmiştin."

Kıkırdaması derinleşti ve beni daha fazla kızdırmadığı için dikkatimi onun kare çenesinden ve çenesinin arasındaki yarıktan ayırdım.

Etrafımızda, kale arazisi birbirine bağılı binalar, açık avlular, çıkıntılı kuleler ve yükselen kulelerden oluşan karmaşık bir dizi halinde yayılıyordu.

Prens bizi en yüksek kulenin yanından uçurdu, balkonundan sadece birkaç metre öteye geçirdi.

Bir sandalyede oturan bir figür gördüm, uzun siyah saçlı, kanatları gevşekçe sarkan ve yeşil bir elbisesi olan bir kadının kısa bir görüntüsü.

"O senin annen miydi?" Kalbim daha hızlı atarken sordum. Benimki gibi saçları olan başka bir Solis'le hiç karşılaşmamıştım.

Dev kanatları çırpınırken bir an cevap vermedi ama sonra sessizce, "Öyleydi. Bu onun kulesi."

"Ama saçları gizli değil."

"Çünkü kulesinin etrafındaki koğuşlar sadece birkaçımızın görüş menziline girmesine izin veriyor. Yalnızken kim olduğunu saklamaktan hoşlanmıyor."

Acaba sesindeki acıyı ya da kraliçenin kanatlarının o kadar gevşek durduğunu hayal etmiş olabilir miyim diye düşündüm.

"Hasta mı?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz neden sorduğumu merak ettim. Annesinin sağlığının iyi olmaması benim için bir şey ifade etmiyordu.

Bana olan tutumu sıkılaştı. "Huzur içinde yaşıyor." "Bu oldukça garip bir yanıt."

Kalenin duvarlarını aşip dış koğuşu deldiğimizde cevap vermedi. Koğuşun büyüğü bizi serbest bırakmadan önce tenimi karıncalandırdı ve sonra her tarafa yayılan başkent uzandı. Rüzgâr saçlarımı savuruyordu çünkü prens belli ki onu bastırmak için hava yakınlığını kullanmamıştı.

Arkamızdaki hareket dikkatimi çekti ve prensin dört muhafızının bize yetişmek için yarıştığını görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Muhafızlarınız bizi takip ediyor mu?" Nish'i görmeyi dört gözle beklediğimden değil ama Haxil'in bana eşlik etmesini memnuniyetle karşıladığımdan ve Sandus yeni muhafızım olacağından, onu tanımamın daha iyi olacağını düşündüğümden sııttım.

"Öyleler."

"Ben buradayken onların korumasına ihtiyacın var-" demeye dilim varmadı. *Orem'i yaratmak.*

"Hayır, eğitiminiz için değil ama ilgilenmem gereken bir iş var. Şu anda Harrivee'de huzursuzluk var. Barvilum'da onların yardımına ihtiyacım olabilir."

Muhafızlarının bize ulaşması sadece birkaç dakika sürdü ve sonra hemen yanımızdaydılar. Siyah kanatları süzülürken esnedi ve kanat uçları

Bazen çok yakın uçuyorlardı ama kimse aldırıyor gibiydi. Bunun yerine, dört muhafız sanki Tanrı Seemus'un sırtını koruyan savaşı tazılamış gibi prensin yanını kuşattı.

"İlara Seary, Mervalee Territory'nin kızı." Haxil başını eğdi, yuvarlak yanakları yukarı kalkarken sesi rüzgârda bana ulaştı. "Seni tekrar görmek güzel."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Sizi görmek de çok güzel, Haxil Hubberline, veliaht prensin muhafızı ve Isalee Bölgesi'nin oğlu."

Muhafızın gülümsemesi kurda dönüştü ve prensin göğsünde alçak bir hırıltı gümbürdedi. Ryder ve Sandus başlarıyla selam verirken Nish bana yan gözle baktı, sonra da zorlukla bastırılmış bir alay etti.

"Peki bugün nereye gidiyoruz, Nuri?" Sandus büyük kanatlarını çırparken sordu.

Prens güneyi işaret etti. "Harrivee Bölgesi'ndeki Barvilum'a dönüyoruz. Lochen fae'leri iskelelerinden daha fazla mal çalmışlar ve İlara'nın görmesini istediğim bir tarla var."

"Ah, başka bir diplomatik görev." Ryder'ın saç örgüsü sırtından aşağı iniyordu. "Bununla birlikte ..." Sözleri bana doğru bir bakış atarak kesildi.

Aynen öyle. Prens için her ne idiysem. Çırağı mı? Kurtarıcısı mı? Bu düşünce karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Kanatlarını her çırpışlarında başkent sınıra daha da yaklaşıyorduk. Bir ay önce Solisarium'a girdiğimizde olduğu gibi, kalenin koruyucu bariyerinin dışında da gökyüzü kalabalık ve sıkıştı ama başkent sakinlerinden hiçbiri prensin yoluna çıkmaya cesaret edemedi. Bir kez daha düz bir çizgide uçtu, herkes onun için yoldan çekildi.

Sonunda başkent arkamızda kayboldu, karlı tepeler ve küçük şehirler manzarayı süslüyordu.

Prens aniden aşağı doğru spiral çizmeye başladı. Ona yapıştım, bu hareket beni şaşırttı.

Kolları sıkılaştı ve sonra dudakları kulağımla buluştu. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Sözlerinin titreşimi ve dudaklarının tenime değmesi omurgamda karıncalanmalara neden oldu. Sarsılarak uzaklaştım, vücudumun verdiği tepkiye lanet okurken kalbim küt küt atmaya başladı.

Prens ayakları yere değdiğinde havaya hafif kar taneleri savruldu. Beni yere bıraktı ve ayağımı sağlam basana kadar eli belime yerleşti. Elinden kurtulduğumda kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Prens Norivun elini bıraktı, dört muhafızı soru soran kaşlarını kaldırıırken çenesi çalışıyordu.

"İniş yapmamızın bir nedeni var mı prensim?" Sandus sakalını düzeltirken sordu.

Prens tekrar bana baktı. "İlara'yla birlikte mistphase'e gidiyorum. Büyüsü ortaya çıktı. Artık yapabiliyor olmalı ve bu da yolculuğu hızlandıracak."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne yapacaksın? Bekle. Yapamam. Demek istediğim, ben hiç-" Kekelemelerimi yuttum çünkü prensi doğru duymadığım kesindi. Sisfaz yapamazdım. Bu benim sahip olmadığım bir güç gerektiriyordu. "Sen sihirlisin, Lara." Prensın gözleri safir taşlar gibi parlıyordu ve bunu fark eden hain bedenime lanet olsun. "Buğulu faz yapabilirsin

benimle birlikte. İkimizi de geçecek kadar gücüm var."

"Ama ya büyülü değilsem?" Sinirli bir şekilde tırnaklarımı karıştırdım. "Ya benim hakkımda tamamen yanılıyorsan? Bir peri, bir mistfazer ile karşılaşmak için yeterli büyüye sahip olmalıdır. Eğer yoksa, bu çok tehlikeli olur."

En azından ilkokul günlerimden hatırladığım buydu. Bu yüzden çocuklar genellikle sihir gücü yüksek bir ebeveynle buğulanmazdı çünkü bir çocuğun sihri ve yakınlığı olgunluk çağına kadar ortaya çıkmazdı.

Prensın dudakları kıpırdadı. "O zaman büyü yapabiliyor olman iyi bir şey." Sesi o kadar kendinden emindi ki, sanki yakınlığının gerçekten doğduğundan emindi.

Dudaklarım inceldi. "Yanılıyorsan ölürüm."

"Yanılmıyorum."

Nish, "Ock, şu işi bitir artık," diye homurdandı.

Diğer üç muhafız da bizi izliyordu. Sadece Haxil endişeli görünüyordu. Gerçekten de o erkek, prens yanılırsa geçitten çıktığımda et ve kandan oluşan jelatinimsi bir lapa gibi karların üzerine düşebileceğimi biliyordu.

Haxil'in kaşları daha da çatıldı. "Prensım, emin misiniz?"

"Onu gerçekten tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?" diye tersledi prens. Haxil hemen çenesini indirdi. "Tabii ki hayır."

"İlara?" Prensın sesi o kadar derin ve zengin bir tona büründü ki her yanımlı eritti. "Güven bana."

"Bunu ailemi öldüren peri söylüyor," diye mırıldandım nefesimin altında.

Çenesi kasıldı, kasları misket gibiydi ama ellerini uzatmaya devam etti ve ben de vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Omuzlarım çöktü. "Eğer başaramazsam Cailis'e onu sevdiğimi söyle."

Dudakları kıpırdadı. "Başaracaksın. Şimdi buraya gel." İki elimi sıktı ve beni kendisine doğru çekti.

Sert karın kaslarını üzerimde hissettiğimde nefesim kesildi. Damarlarımda kıvılcımlar dolaştı ve vücudunun benimkine dokunma hissi sinir uçlarım arasında bir huzursuzluk ağı yarattı.

Burun delikleri alevlendi ve o kukuletalı bakış tekrar başına geldi, ifadesi şehvani bir hal aldı, ama sonra üzerime öyle güçlü, öyle çığ bir büyü hücumu geldi ki beni *tüketti*.

Yer altımdan çekildi ve sonra sis ve gölgelerden, hava ve rüzgârdan başka bir şey değildim. Dünya renksiz bir ses bulanıklığına dönüştü ve sonra-

Dalgalar çarptı. Karlı bir tarlanın kenarı boyunca kumlu sahiller uzanıyordu. Önümde rulo rulo sular bekliyordu.

Kollarımı, göğsümü ve bacaklarımı hissettiğimde çenem düştü. Sağlamdım. Bütündüm. Milyonlarca parçaya ayrılmamıştım.

"Başardım," diye fısıldadım.

"Tabii ki yaptın." Prensın boğuk sözleri kulağımı okşadı. "Hâlâ büyülü olduğundan şüphe duyuyor musun?"

Aceleyle geri çekildim. "Şans eseri olmuş olabilir." "Değil.

Senin gücün var, İlara."

Midem allak bullak oldu çünkü prens haklıydı. Eğer yapmasaydım, geçitten sağ çıkamazdım, bu da prensin diğer her konuda haklı olabileceği anlamına geliyordu. Yakınlığım. *Orem* yaratma yeteneğim.

Kollarımı koruyucu bir şekilde kendime doladım ve tekrar okyanusa odaklandım. Karaya vuran sörfün sesi garip bir şekilde huzur vericiydi, neredeyse hipnotize ediciydi.

Prens Norivun başını eğdi. "Hiç deniz görmediniz mi?" "Hayır.

Asla."

Etrafımızda bir büyü parladı ve ardından prensin dört muhafızı belirdi.

Haxil bana doğru rahatlamış bir bakış attı. "Gördüğüm kadarıyla tek parça halinde gelmişsin."

Ona titrek bir gülümseme verdim ve ona yaklaştım. Prensın çarpan aurası sırtımı ısıttı, beni gücüyle güneşlendirdi ve ... hissettirdi.

Kendimi salladım. Gücü çok fazlaydı ama peri muhafızı açık ve yumuşaktı. Tanıştığımızdan beri bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve şu anda güvendiğim tek kişi oydu.

Prens'in gözleri kararmıştı ki Haxil elini uzatarak
Be

n. Prens sıkıca, "Haxil, rapor ver" dediğinde minnetle kabul ettim.
Lord Sillivul ve Barvilum Konseyi, ancak durumu iyice değerlendirdikten sonra geri dönün."

Haxil'in eli, beni rahatlatıcı bir şekilde okşamadan önce benimkinin üzerinde oyalandı. "Haxil," diye homurdandı prens.

"Evet, prensim." Haxil gökyüzüne fırlayıp batıya doğru kanat çırpmadan önce bana güven verici bir gülümseme sundu. Yanı başımızdaki tepenin aşağısında Barvilum kasabası bizi bekliyordu, ama etrafımızda karlı bir tarla ve dalgali okyanustan başka bir şey yoktu.

"Nish, Sandus ve Ryder çevreyi gözlesin. Eğer herhangi bir Fae yaklaşırsa beni uyarın. Onu gizleyeceğim ama kimsenin bu bölgeye yaklaşmasını istemiyorum."

"Evet, prensim." Hepsi başlarını öne eğdi.

Gökyüzüne çıkıp tarlanın kenarlarına çekildiklerinde ellerimi iki yana açtım. "Bütün gün fae'lere patronluk taslamaktan hiç yorulmuyor musun?"

"Sana pek de hoşlanmadığım bir şekilde bakan bir erkeği kovmayı içeriyorsa mı? Hayır." Bana sırtını döndü ve tam da söyledikleri aklıma düştüğü anda kanatlarını sıkıca kavradığını gördüm.

"Bu da ne demek oluyor?"

Sinsice uzaklaştı, sonra karda siyah bir şeyin yanına çömeldi.

Ona yaklaştım ve kollarımı ovuşturdum. Tuniğim kalındı ama soğuğu tam olarak hafifletmiyordu. "Kimden bahsediyordun?"

"Boş ver," dedi huysuzca. Siyah nesneye doğru el salladı ve ben de ona katıldığımda bunun bir buğday sapının solmuş kalıntıları olduğunu fark ettim. Çok *ölü* bir buğday sapı. "Bir zamanlar burada yetişenlerden geriye kalan tek şey bu. Bu yamacın tamamı eskiden tarlaydı. En iyi buğdaylarımızdan bazıları bu bölgeden gelirdi. Şimdi hiçbir şey üretmiyor."

Parmaklarım bitkiyi çevrelerken diğer elim kar katmanlarının altındaki toprağa doğru sürüklendi. Alttaki ince buz tabakasının altına girmek zorunda kaldım ve avucum donmuş toprakla buluştuğunda, bu topraklarda var olan bir uğultu aradım. Beni hiçbir şey karşılamadı. Gözlerimi kapattım ve her zaman tarlalara eşlik eden o nabızı aradım.

Sessizlik.

Prens sessizce, "Burada *orem* yok," dedi.

Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlayınca dudaklarım aralandı.

Be

n. Prens haklıydı. Hepimiz
açlıktan ölecektik.

I geri çekildi benim el, titriyor. "Ne sen sormak .
Ben o

imkansız."

"Öyle değil. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Gözleri öylesine canlı, öylesine maviydi ve gözlerinden öylesine keskin bir
dürüstlük parlıyordu ki, bir an için sözlerinin doğru olması için acı çektim.
Olmamı istediği kişi olabilmeyi diledim. Keşke *nasıl olacağını* bilseydim.

"Bu tarlayı nasıl yeniden yeşerteceğime dair hiçbir
fikrim yok." "Avluda ne yaptın?"

"Sadece bu kadar. Ben hiçbir şey yapmadım, gerçekten. Sadece bitkilerin
üzerindeki karı temizledim, ölü sapları parmakladım, kurumuş kabukları
hissettim. *Orem* üçüncü gün kendiliğinden ortaya çıktı, sadece küçük bir
kıpırtı ve sonra büyüdü."

"Belki de sadece senin varlığın bunu yaratıyordur. Ya da
dokunuşunuz." "Yakınlıklar böyle mi işliyor?"

"Yakınlıklar pek çok şekilde işleyebilir. Bazıları tamamen
benzersizdir." "Ama benimkini nasıl öğrenebilirim?"

Gözleri yumuşadı. "Yapman gereken ilk şey kendine güvenmek. Yetenekli
olduğuna inanmak. Bunu yaptığında, büyüne eşlik eden ince nüansların daha
fazla farkına varmaya başlayacaksın. Öz-farkındalık, kişinin yakınlığında
ustalaşmasının anahtarıdır."

"Yaptığın bu muydu?"

Oturdu ve sanki soğuk onu rahatsız etmiyormuş gibi bacak bacak üstüne
attı. "Ben yaptım. İlk tezahür ettiğimde senin gibiydim, güçlüyüm ama
eğitmenlerim soyumdan dolayı bunu bekliyorlardı ve ben de ilk aşamayı
geçene kadar buna karışmamaya hazırdım." Başını iki yana salladı. "On üç
yaşındaki bir periye sınırlarını test etmemesini söylemek bir şeydir, ama
kendimi gerçekten geri tutmak Bu tamamen başka bir şeydi."

Ben de yere oturdum ama dizlerimizin çarpamayacağı kadar uzağa. "Yani
güçlü olacağını hep biliyor muydun?"

Omuz silkti. "Hayatım boyunca öyle olacağım söylenmişti. Üçlü ay
tutulmasında, o büyük ve nadir olayın zirvesinde doğdum. Güçlü bir kahin
bunun ne olacağıma dair bir işaret olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Binlerce fae'yi öldüren büyümlü bir şok dalgasını serbest
bırakan olay bu değil miydi?"

"Öyleydi. Sanırım en güçlü yakınlığının ne olduğu düşünüldüğünde, uygun."

Ruh emme yeteneği. Ondan önce hiç kimse prensin yakınlığını duymamıştı. Yeteneğinin kıtada rakipsiz olduğu iyi biliniyordu çünkü bunu yapabilen başka kimse yoktu.

"Peki yakınlığınızı nasıl geliştirdiniz?"

Toprağı işaret etti. "Yapabileceğime inanarak başladım."

PRENS sabah boyunca yanımda kaldı, varlığı sabit ve güçlüydü. Aurasının hafif titreşimleri sık sık etrafıma yayılıyordu; sanki gücü vücudundan sürekli olarak salınıyormuş gibi.

Gün geçtikçe ölü bitkilerin üzerindeki karları temizledim, solmuş yapraklara dokundum, parmaklarımı toprağa batırdım ve kendimi bahçemde çalışırken ya da tarlada çalışırken hep gittiğim o yumuşak yere bıraktım.

Nefes al. Dokun. Hisset. Ver. Toprak kuru, soğuk ve sertti, ancak parmaklarımın arasında toprağı hissederek tam bir mevsim geçirmiştim ve doğru miktarda bakımla gevşeyeceğini ve nemi emeceğini biliyordum.

Çalışırken mırıldanıyordum ve aletlerim yanımda olmasa ve ekinleri çalkalayamasam ya da cansız bitkileri deviremesem de bunu dert etmiyordum.

Prensın ısrarı üzerine zihnimin dolaşmasına izin verdim. Çok geçmeden, karı kenara süpürürken ve parmaklarımı cansız köklerin etrafında oynatırken şarkı söylüyordum. Yaptığım şeyin işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ölü tarlaya diğerlerine davrandığım gibi davrandım, sevgi dolu dokunuşlar ve yatıştırıcı sözlerle.

Etrafımdaki toprakların aurasında o kadar kayboldum ki, prens omzuma dokunana kadar durmadım.

"Gitmeliyiz, İlara." Sesi yumuşaktı ve bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde ham bir duygu vardı. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu ama dört muhafızının da etrafımızı sardığını görünce daha da telaşlandım.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Akşama yakın."

"Bütün gün bunu mu yapıyordum?"

"Yaptın."

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçip gittiği için kalbim daha hızlı atıyordu. Etrafımızda, kar yığınları kenarda dururken tarlanın bazı kısımları artık çıplaktı. Solmuş ekinler açıkta yatıyor ve ayak izleri araziye kirletiyordu.

"Sence burada olmamın bir faydası oldu mu?"

Dudakları kıvrıldı. "Sanırım bir şey yaptı."

Başımı eğdim, ama daha fazla ima etmedi.

"Solisarium'a dönmeden önce Barvilum'un konseyiyle görüşmeliyim," dedi. "Gitmeliyiz."

Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu. Fark ettiğimden çok daha geç olmuştu. Prens kollarını açtı ve ben de kollarının arasına girdim. Temas ettiğimizde içimde kabaran bir sarsıntı oldu, ama ancak o yerden gökyüzüne doğru ittiğinde ne kadar kolay adım attığımı fark ettim. onun kucağına. Sanki ona güvenmişim gibi.

Bizi kasabaya doğru uçururken kaşlarım çatıldı. Ona güvenmiyordum. Benden bu kadar çok şey almış bir erkeğe karşı böyle hissetmemin imkânı yoktu.

BÖLÜM 19

Tük şehir Barvilum, Tala Denizi'nin kıyısında yer alıyordu. Kalın camlı pencereleri olan soluk deniz ahşabıyla kaplı evler dalgalı okyanusa bakıyordu. Tuz havayı dolduruyordu ve ben keskin kokuyu içime çekerken

Prens bizi küçük şehir merkezinin arnavut kaldırımli sokaklarına indirdi.

Belediye meclisinin binası iskelenin yakınındaydı ve bir kalabalık toplanmıştı. Son derece sivri kulakları ve cılız bacakları olan uzun boylu bir erkek peri, kalabalığın birkaç adım yukarısında, binanın ön kapısında duruyordu. Ellerini sallayıp duruyordu ve uzaktan bakıldığında kalabalığı susturmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu Barvilum Konseyi'nden Lord Sillivul," dedi Haxil nefesinin altından.

"Geleceğinizi biliyorlar mı, prensim?" Onlara doğru yürümeye başladığımızda sordum.

Prensin aurası karardı. "Her an gelebileceğimi biliyorlar." Nish göz kırparak, "Burada sokakların düzenini sağlayan şey bu," diye ekledi. "Bu Son aylarda bu kasabanın kendini yakıp kül etmesini engelleyen tek şey."

Kaşlarım çatıldı. "Ekinlere olanlar yüzünden mi?"

"Ekinler bu şehirde sadece küçük bir sorun," diye cevap verdi Prens, derin sesi gecenin içinde yankılanırken. "Kıtamızın güney ucunda bir sahil kasabası olarak, düzenli olarak Lochen fae'leriyle de uğraşıyorlar." Çenesini denize doğru uzattı. "Glassen Bariyer Adaları adında, buranın sadece otuz mil açığında, Lochen'in yüzyıllar önce sahiplendiği bir dizi ada var. Ne yazık ki bu kısa mesafe Lochen'in kıyılarımıza kolayca ulaşmasını da sağlıyor."

"Glassen Bariyer Adaları," diye tekrarladım ve neden bahsettiğini bilmediğim için kendimi çok aptal hissettim.

Prens denizi işaret etti. Gözlerimi kısıtım ve yükselen bir tepeciği seçebildim, nereye bakacağımı bilseydim sönmekte olan ışıktâ hâlâ görülebilirdi.

Prens, "Lochen'in evim dediğı ana adalar dizisinden çok uzakta bir ada zinciri," diye açıkladı, "ama yüzyıllar önce bizim türümüzle onların türü arasındaki bir deniz ve hava savaşında bu adalara sahip çıkarak zafer kazandılar."

Başımı eğdim, kendimi eğitimsiz ve aptal hissediyordum ama öğrenimim ilkokulda durmuştu. Yakınlığım hiç ortaya çıkmadığında tarlalarda yarı zamanlı yardıma gönderilmişim ve daha fazla öğrenmem gerekmiyordu, bu yüzden köyümün küçük kütüphanesindeki tüm kitapları okuduktan sonra eğitimim durmuştu. Okumayı her zaman sevmiştim. Sadece öğrenebileceğim kitaplar yoktu. Ta ki bir ay öncesine kadar. Dış Oda'da kilitli kaldığımda ve prens uzaktayken kalenin kütüphanesinden birkaç kitap okumuştum ama hiç coğrafya kitabı okumamıştım. Belki de bunu değiştirmem gerekiyordu.

"Bana Lochen fae'leri hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz, prensim?"

Başını eğdi. "Lochen fae'leri denizci bir ırk olduklarından, sadece ara sıra karaya çıkarlar. Solislerin aksine, Lochen su altında nefes alabilir ve büyüleri sayesinde aylarca su altında kaldıklarında balık benzeri yaratıklara dönüşebilen usta yüzücülerdir. Ancak fae formlarında bile suda bizden çok daha hızlı hareket edebilirler."

İlkokul günlerimden hatırlayabildiklerimi hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Ama karada da yaşayabiliyorlar, değil mi?"

"Doğru, bu da kıyı şehirlerimize baskın yapmayı seçtiklerinde onlarla mücadele etmeyi zorlaştırıyor. Lochen fae'lerinin geceleyin gizlice karaya çıkıp masum bir köyü yağmalamaları ve ardından denize kaçmaları duyulmamış bir şey değil. Ve bir kez suya girdiklerinde, onları takip etmek neredeyse imkansızdır."

Kalabalığın kenarına ulaştık ve arkadakiler aralarında kimin durduğunu görür görmez uzaklaştılar. Kürsüye en yakın olanlar homurdanmaya ve yakınmaya devam etti.

"Lütfen, size yalvarıyorum," diye seslendi Lord Sillivul, sözleri bize kadar ulaştı. "Lochen'in mallarımızı çalmasını engellemek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Ama dört sandık rulibimi aldılar!" diye bağırdı kalabalıktan bir erkek. "Limana yanaştıktan hemen sonra gecenin bir yarısı gemime gizlice girdiler. İpeklerimi satmak için Guxbee'ye kadar yelken açmak zorunda kaldım ve tek yaptığım

Elimde sadece kırık bir kilit ve hasarlı bir gemi korkuluğu var. Şimdi ailemi nasıl besleyeceğim?"

Kalabalıktan daha fazla bağırsık yükseldi ve kulaklarım öfkeli küfürlerle ve mırıldanılan yorumlara doğru dikildi.

"Ölüm Ustası bu konuda ne yapacak?" diye bağırdı bir kadın.

"Evet, prens ne yapacak?" diye bir başkası da aynı fikirdeydi.

"Neden ona kendin sormuyorsun?" Lord Sillivul bize doğru işaret etti. "Görüyorum ki gelmiş."

Kalabalık döndü, bize en yakın olan fae uzaklaştıkça havada süzülen öfkenin bir kısmı sakinleşti.

Prens kollarını kavuşturdu. "Lochen'in baskınlarının son zamanlarda arttığını duydum."

"Öyle, prensim," diye cevap verdi yanımdaki bir erkek. Nish'ten birkaç santim daha kısa boyluydu ve ev yapımı bir pantolon ile kalın, dayanıklı bir üstlük giymişti. Bir tarla işçisi. Başka bir işçiyi nerede görsem tanırdım. "Dükânlarımızdaki az sayıdaki ürünü de yok eden baskınları ve yok olmaya yüz tutmuş ekinler yüzünden hepimiz açlıktan öleceğiz."

"Açlıktan ölmeyeceksiniz," diye cevap verdi prens. "Sizi kış boyunca beslemek için Mervalee'den erzak gönderiyoruz."

"Peki ya gelecek sezon ve ondan sonraki sezon ne olacak?" diye seslendi bir kadın. "Kral daha fazlasını yapmalı!" diye bağırdı bir başkası.

Prensin çenesi büküldü ama bu kadar yakın durmasaydım bunu göremezdim.

"Prens Norivun?" Lord Sillivul ona sıkı bir gülümseme verdi. "Belki bize yardım edebilir ve Lochen'i ziyaret edebilirsiniz? Belki de gücümüzü göstermemiz gerekiyordur?"

"Eğer seni yatıştırıcaksa."

Kalabalık alkışladı ve Lord Sillivul başını eğdi. "Hem de çok."

"İlara?" Ben cevap vermeden prens kollarını bana doladı ve kalabalığın devam eden tezahüratları arasında gökyüzüne fırladık.

"Nereye gidiyoruz prensim?" Denizin üzerinde uçarken sordum.

"Glassen Bariyer Adaları'na. Eğer Lochen baskın yapıyorsa, liderleri yakınlarda olacaktır. Drachu'yu ziyaret etme vaktim geldi."

En kuzeydeki adanın dibine indik. Uzakta, ay ışığı tüm ada zincirini aydınlatıyor, her bir kara parçasını denizden yükselen siyah bir inci gibi gösteriyordu.

Ryder, Sandus, Nish ve Haxil bir saniye sonra yere indiler ve dördü de kılıçlarını çektiler, her birinin elinde birer tane vardı ve yakınlıklarının dalgaları etrafımda dalgalanıyordu.

"Bu güvenli mi, prensim?" Fısıldadım.

Etrafımızda deniz, adanın her iki yanında dik bir şekilde yükselen fiyortlar gibi siyah kum kıyılarına çarpıyordu. Uzun ağaçlar ve donla kaplı sık bitki örtüsü karanın çoğunu gizliyordu.

"Benim yaptığım her şey kadar güvenli." Prensın ukala cevabı beni pek rahatlatmadı, özellikle de bir elini belime koyduğunda. "Yakınımda kal."

Avucunun sıcaklığı tenimde gezinirken omurgam dikleşti, ama sonra uzaktan gelen tiz bir sesle damarlarım buz kesti. Sonra bir tane daha.

Prese yaklaştım. "Lütfen bana bunların kuş olduğunu söyleyin." "Onlar kuş." Nish kıs kıs güldü.

"Güvende olacaksın, İlara." Haxil yanıma yaklaştı. "Ama akıllı ol ve Prens Norivun'un emrettiği gibi yap. Bizden uzaklaşma."

Gözlerim geceye daha fazla alışırken boğazımdaki kuruluğu yuttum. Barvilum'dakinin aksine, yolu aydınlatan hiçbir fae ışığı yoktu. Burada, galakside ısıll ısıll parıldayan yıldızlara rağmen mürekkep gibi karanlık ve loş ay ışığı görüşümü bulandırıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum!" diye seslendi prens. "Göster kendini, Drachu."

Bir ağacın arkasından bir Lochen perisi belirdiğinde neredeyse çığlık atacaktım. Bize doğru süzüldü, durduğumuz yere en yakın kayaların etrafında kıvrıldı. Ormandan dört Lochen daha çıktı, sonra etrafımızı sarana kadar bir düzine daha. İki ayakları üzerinde yürümelerine rağmen hepsi akıcı bir şekilde hareket ediyordu ve ten renkleri beyazın en soluk tonundan gecenin en siyahına ve aradaki her şeye kadar değişiyordu.

Önümüzde bu kadar yakın durmaları gözlerimi açtı. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ve prensin göğsüne çarptım. Kolu koruyucu bir şekilde etrafımda kilitlendi.

Bunu fark ettiğim anda aramıza birkaç santim mesafe koymak için kendimi zorladım ama prese olan nefretim bile bana izin vermedi

aptalca bir şey yapmak için. Lochen fae'nin parlak yeşil gözleri karanlığın içinden parlarken kesinlikle onun yanında kalıyordum.

"Prens Norivun," dedi öndeki derin ve buyurgan bir sesle. Boynunda Tala Denizi'ndeki yırtıcı hayvanların kabuklarını, mücevherlerini ve dişlerini barındıran karmaşık bir kolye asılıydı. Ortadaki büyük taş zümrüt rengi bir ışıkla zonklayarak kahverengi tenini aydınlatıyordu. "Neden bu sefer benim kıyılarıma geldin?"

"Sanırım neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun, Drachu. Baskınlarınız çok sık olmaya başladı. Soliler hırsızlıığınızdan bıktı."

Drachu omuz silkti ve dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Sıra sıra dizilmiş düz dişleri ve iki sivri kesici dişi ay ışığında belirdi. "Soliler kıyılarını koruyamayacak kadar zayıfsa bu benim suçum değil."

"Sanırım zayıf olmadığınızı biliyorsunuz." Prens'in yakınlığı, etrafındaki herkesin gücünün derinliklerinin ruhlarımıza yapıştığını hissetmesine ve bizi serbest bırakmadan önce hafifçe çekıştirmesine yetecek kadar dalgalandı.

Tüm Lochen tıslayıp çömelirken nefesim kesildi. Prensın dört muhafızı dizlerini büktü ve kılıçlarını kaldırırken duruşlarını genişlettiler. Prens Norivun bana yaklaştığında eli tekrar sırtıma değdiğinde Nish'in kanatları esnedi.

Drachu boğazından bir tıkırtı çıkardı ve etrafındaki Lochen'lerin hepsi bir adım geri çekildi. "Kıyılarımda beni korkutmaya cüret mi ediyorsun?"

"Bu sadece neler yapabileceğimi hatırlatan bir şey."

Drachu'nun bakışları önce bana, sonra da prensin yanımda durduğu yere kaydı. Başını eğdi ve bir adım daha yaklaştı.

Drachu tam önümde durduğunda gerildim ve prensin göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Lochen lideri biraz daha doğruldu. Kolyesi dışında göğsü çıplaktı ve prens gibi o da ağır kaslıydı ve savaşmaya alışkın bir erkeğin yapısına sahipti. Bacaklarını bir kumaş şeridi örtüyordu. Saçları ustalıkla omuzlarına dökülürken giydiği tek şey buydu. Vahşi ve gururlu görünüyordu. Bir krala benziyordu.

"Kim bu dişi?" Drachu sordu.

Prensın göğsünü bir başka gürleyen uyarı doldurdu ve etrafımdan dolaşarak Lochen lideriyle arama girdi. "O sizi ilgilendirmez."

"Güç taşıyor." Drachu başını eğdi ve gözlerini yeşil bir ışık parıltısı doldurdu. Boynunun etrafındaki taşta buna cevap veren bir ışık uğultusu parladı. "Solis fae'lerinde hissetmediğim bir güç." Prensın yanından geçti ama Prens Norivun da bir o kadar hızlı hareket etti.

"Dediğim gibi," diye cevap verdi prens alçak bir hırıltıyla. "O sizi ilgilendirmez."

Drachu'nun dudaklarında bir gülümseme belirirken dikkatini yüzüme verdi, bakışları yüz hatlarımda geziniyordu. "Garip bir güce ve rakipsiz bir güzelliğe sahip kanatsız bir Solis. Gerçek bir hazine."

Prens hırladı. "O benim, Drachu." Kalbim bu sert açıklamayla sarsıldı. *Onun mu?*

Ama Drachu başını bana doğru eğmeden önce şaşkınlığımı gösterecek zamanım olmadı. "Ölüm savaş lordundan bıktıysan, kıyıların sana açık."

Tuhaf açıklaması damarlarımda fısıltıyla karışıklık yaratırken göğsüm bir inip bir kalktı.

"Sandus?" diye öfkelenildi Prens. "Çıkarın onu buradan. Şimdi."

Ben itiraz edemedim Sandus'un kolları bana dolandı ve gökyüzüne doğru fırladık. Bir şok nefesi verdim ama muhafız durmadı.

Sandus hızla yükseldi ve altımızda sadece okyanus dalgaları kalana dek yeryüzü kayboldu.

Gardiyana sarıldım. "Neler oluyor? Drachu ne demek istedi ve neden bana o şeyleri söyledi?"

Sandus'un tutuşu sıkılaştı. "Bilmiyorum, İlara. Bilmiyorum."

BÖLÜM 20

Sandus, yakınlık büyüsu kaslarını ısıtıp kanatlarını göz alabildiğinden daha hızlı çırpıncaya kadar hızlı ve sert uçtu. Gece tamamen çökmüştü ve bulutlar ayın önünde sürükleniyordu. Rüzgâr yüzüme çarparken gardiyanın sakalı alnımı gıdıkladı.

Tuzlu hava etrafımızda savrulurken aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu ama hiçbirini dile getirecek vaktim yoktu. Sadece birkaç dakika sonra Barvilum'un arnavut kaldırımlı sokaklarına indik. Kalabalık bizim için dağıldı, herkes geri çekildi. Bir elimi başıma götürdüm, kalbim hızla çarpıyordu, tam o sırada kalabalıktan bir soluk geldi, sonra bir tane daha.

Lord Sillivul kollarını kavuşturdu ve onaylarcasına başını salladı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

Dişi bir peri, bir eli ağzını kapatırken denize doğru işaret etti. Bir başkası gözleri büyürken çılgılık attı.

Okyanusa döndüm ve hepsinin ağzı açık baktığı şeyi gördüğümde midem bulandı. Kıyıdan biraz uzakta, su yüzeyinde yüzen şekiller belirdi ama yine de ne olduklarını kabul etmek istemedim.

Cesetler.

Ölü Lochen fae'leri konsey binasının kıyılarının hemen ötesinde denizin dalgalarında yüzüyordu. Düzinelerce ve düzinelercesi yüzükoyun yatıyordu. Cansız. Ölü.

"Onları prens mi öldürdü?" Fısıldadım. Dehşet içimi kapladı.

"Kendisinden beklendiği gibi görevini yapıyordu," diye seslendi arkamızdan bir erkek.

Sandus arkasını döndü. "Lord Crimsonale?"

Kalabalığın arasından yaşlı bir erkek fae çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sandus ölümcül bir sessizlikle sordu, sözleri buz gibi soğuktu.

Mide bulantısı içimi sararken midemde bir çukur oluştu. Çok fazla ölüm vardı ama Lord Crimsonale bize bir adım daha yaklaştığında dikkatimi ölü Lochen'den başka yöne çevirdim çünkü Lord Crimsonale tam bana bakıyordu.

Kaleye ilk geldiğim günkü kısa karşılaşmamızdan hatırladığım gibi görünüyordu; iri yarı bir adam, kelleşmiş bir kafa ve şakaklarını kaplayan kır saçlar.

Osaravee Bölgesi arşonunun dudaklarında sapkın bir gülümseme belirdi ve tüylerim diken diken oldu. Yaşlı erkekte bir şeyler vardı, gözlerinde içimin solmasına neden olan bir şeyler.

"Sonunda buradasın." Lord Crimsonale beni değerlendirirken kollarını kavuşturdu. "Konseye prensin bir kadını kanadında hapsettiğini söyledim ama kral saçmaladığımı düşündü. Yine de tam olarak hatırladığım gibisin." Başını eğdi. "Söylesene, prensin olmadığı haftalar boyunca onun özel kanadında ne yapıyordun?"

"Buna cevap vermek zorunda değilsin, Ilara." Sandus'un burun delikleri alevlendi.

"Hayır mı?" Lord Crimsonale başını eğdi. "Ben bir konsey üyesiyim ve Osaravee Bölgesi'nin başyargıcıyım. *Senden* daha fazla otoriteye sahibim." Muhafızla alay etti ve Sandus ondan daha uzun olmasına rağmen sanki muhafıza burnunun ucuyla bakıyor gibiydi. "Söyle bakalım Ilara, öyle miydi? Prens kanadında ne yapıyordun?"

Kuru dudaklarımı yaladım "Ben-"

"Burada olduğumuzu nereden biliyordunuz?" Sandus araya girdi. "Bizi takip mi ettiniz?"

Prens Norivun bunu hoş karşılamayacaktır."

Lord Crimsonale omuz silkti. "Ben sadece araştırma yapıyordum. Er ya da geç onun duvarlarını terk etmek zorunda kalacağını biliyordum ve prensin bu konuda oldukça ketum davrandığını düşünürsek, siz ayrıldığınızda eninde sonunda size katılmak zorunda kalacağını düşündüm." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı ve sonra geleneksel selamlama biçiminde bir yumruğunu göğsüne götürerek bana doğru hafifçe eğildi. "Nasılsınız? Lord Crimsonale, Highsteer Kalesi'nin baronu, kral konseyinin üyesi ve Osaravee Bölgesi'nin oğlu ve başbuğu."

Bir bölge başyargıcı olarak otomatikman kralın konseyinde yer alacaktı, bu da onun haklı olduğu anlamına geliyordu. Sandus'tan daha fazla yetkisi vardı. Lord Crimsonale onunla gitmemi emrederse, gitmek zorundaydım.

Yanıt olarak başımı sallayıp yumruğumu göğsüme götürdüğümde omurgamda bir ürperti dans etti ama ona tam adımı vermekten nefret ediyordum. "Nasılsınız?"

Lord Crimsonale merakla bana baktı. "Tanışamadığımız için üzgünüm. Eminim kral da kalesinde kaldığınızdan neden haberdar olmadığını merak ediyordur." Kalabalık gökyüzünü işaret ederken Sandus'a kurnazca bir bakış attı. Prens ve muhafızlarının bize doğru kanat çırpıldığını gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. "Ama eminim bu hafta sonu çok beklenen baloda tanıştırmayı dört gözle bekleyecektir. Gel Ilara. Ne de olsa krala senden bahsettiğimde, gerçek ve etten kemikten olduğunu söyledüğimde, katılman için ısrar edecektir."

"Top mu?" Aptalca sordum.

O daha açıklama yapamadan prens tam yanıma indi ve Lord Crimsonale ile benim aramda konumlandı. "Burada ne arıyorsun?"

"Bizi takip etti," diye yanıtladı Sandus. "İlara'yı merak ediyor."

Prens Norivun'un gücü, lorda bir adım daha yaklaşırken arnavut kaldırım sokakta gümbürdedi.

Lord Crimsonale bir adım geri çekilirken boğazı düğümlendi.

Prensin aurası yükselirken gözleri yarıklara kadar daraldı. "Beni takip mi ettin?" diye sordu sesinde zorlukla dizginlenmiş bir şiddetle.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kendimi sabitlemek için Sandus'u kavradım.

"Haddimi aştıysam özür dilerim prensim." Lord Crimsonale'in dudakları inceldi. "Ben sadece sarayın çıkarları doğrultusunda hareket ediyordum. Kralın sizin kanadınızda bir kadının yaşadığından haberdar olmadığını öğrendiğimde, özellikle de önümüzdeki hafta sonu olacakları göz önünde bulundurarak, bu konuyu açıklığa kavuşturmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Prensin gözlerinde mavi buz ateş gibi parlıyordu. "Haddinizi fazlasıyla aştınız ve bunu siz de biliyorsunuz."

Lordun gözleri kapandı ve Gielis Dağları'ndaki kardan daha soğuk bir hale geldi. "Nasıl isterseniz, prensim. O halde yola koyulayım."

Büyü lordun etrafında döndü ve sonra bir göz kırpışıyla ortadan kayboldu.

Kutsal Anne, o da buğulayabilir.

Bir titreme bedenimi sarsarken Prens Norivun'un elleri yumruk oldu.

"Drachu ve Lord Crimsonale neden benimle bu kadar ilgileniyor?" Fısıldadım. "Ve o lord neden beni bu hafta sonu bir baloya davet etti?"

"Siktir," diye fısıldadı prens nefesinin altından. Burnunun kemerini sıktı ve prensin buz gibi büyüünün bir dalgası tenimi öptüğünde ürperdim. "Konsey üyeleri cevap almak için beni takip etmeye başladıysa, sanırım seni daha fazla saklayamam."

Prensın kolları bir kez daha bana sarıldı ve sonra sis, gölgeler, hava ve rüzgârdan oluşan bir boşluğa düşerken üzerimize bir sihir dalgası yayıldı. Etrafımızdaki her şey kayboldu.

PRENS bizi Exorbiant Odası'nın dışındaki avluya götürdü. Ayaklarım sert zemine değdiği anda, avlunun *oreminden* gelen sıcaklık ve ardıç çiçeklerinin tatlı kokusu havayı doldururken ondan tökezleyerek uzaklaştım.

Lord Crimsonale ve birkaç gün içinde gerçekleşecek olan balo ile ilgili düşünceler zihnimde dönüp duruyordu ama bunları bir kenara itip daha önemli olan konuya odaklandım.

Prens düzinelerce Lochen fae'sini öldürmüştü ve kimse kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Nasıl yapabildin?" Elimden geldiğince çabuk aramıza mesafe koyarak sessizce söyledim. "Hepsini nasıl böyle öldürebildin?"

"İlara." Bana doğru ilerledi ama ben aramızdaki mesafeyi açtım. "Benden uzak durun. Hepinizin benden uzak durmasını istiyorum. Sen! Lordum Crimsonale! Hepiniz!" Bu gece gördüğüm ve duyduğum her şey midemi bulandırmıştı. Kış Mahkemesi ile ilgili her şey ölüm, kötülük, oyunlar ve siyasi niyetlerle doluydu.

Prens Norivun tısladı ve bir anda tam önümde durup kollarımın üst kısmını kavradı. Çığlık attım ve çekilmeye çalıştım ama o bırakmadı. Bana bakarken göz kamaştırıcı mavi gözleri alev alev parlıyordu.

"Her şey görüldüğü gibi değil." Aurası bedenime çarpıyordu ve tutuşu kurtulamayacağım kadar güçlüydü. Kasları köşede şişerken çenesi pompalandı. "O Fae'leri ben öldürmedim."

Göğsüm o kadar hızlı inip kalktı ki nefes almakta zorlandım. "Evet, gördün. Onları denizde yüzerken gördüm. Bana yalan söyleme. Sen bir katilsin. Aşağılık, sapkın bir *katil*."

Kokusu etrafımda bulutlanırken burun delikleri alevlendi ve beni içine çekti. Kar ve sedir, çökmekte olan ve çekici, onun çirkin yakınlığını ve ustaca gücünü zihnimden çekip almakla tehdit ediyordu. Ama onun ne olduğunu unutamazdım. Unutamazdım.

Tekrar kaçmaya çalıştım ama bırakmayı reddetti.

"Kutsal Anne," dedi kısık bir sesle. "Beni dinle! Bu bir illüzyondur, Ilara. Ben kimseyi öldürmedim. Bu illüzyonu Barvilum vatandaşlarını yatıştırmak için yarattım. Drachu ve ben bir anlaşmaya vardık, bu yüzden bu gece hiçbir Lochen'i öldürmedim."

İrkildim. "Ama cesetler-"

"Onlar gerçek değildi. Hepsi bir illüzyondur, zihnin bir oyunuydu. Lochen hala adalarında, denizde ya da nereye gitmeyi seçtilerse oradalar ama hiçbirisi ölü değil ve o limanda yüzmüyorlar."

Ağzım açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Ama çok gerçekçi görünüyor."

"Çünkü ben yanılsamalarda ustayım."

Durakladım, ne dediğini düşünmek için bir an ayırdım. *Gerçek değil miydi? Bu mümkün müydü?* Bahçedeki çiçeklerin tatlı kokularını içime çektim ve küçük, güzel avlunun sıcaklığının ve huzurunun yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Başımı sallayarak iddia ettiği şeyi anlamaya çalıştım.

Kaşları çatıldı ve derin bir nefes aldı. "Bak, tüm bunları unutamam. Uzun bir gün oldu. İkimiz de uyumaya çalışmalıyız."

Arkasını dönmek istedi ama ben seslendim, "Lord Crimsonale bu hafta sonu ne hakkında konuşuyordu? Bir tür balo mu?"

Kanatları bükülürken tüm vücudu kaskatı kesildi. "Evet, tutulan bir top var. Ne yazık ki."

Kaşlarımı çattım. "Neden maalesef?"

Ama cevap vermek yerine odamı işaret etti ve derin bir nefes aldı. "Şimdi olmaz. Uyu, Ilara. Sabah senin için geleceğim." Ve bununla birlikte, gitmişti.

Bütün gece dönüp durarak rahatça uyudum. Ölü Lochen'i, prensin yarattığı illüzyonu ve sonra da o iğrenç merakı hayal edip durdum.

Lord Crimsonale'in yüzü.

Bu karşılaşmayla ilgili her şey ağızımda, ryalarımaya nüfuz eden ve kusma isteği uyandıran ekşi bir tat bırakmıştı.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ertesi gün uyandığımda kendimi dinlenmiş hissetmiyordum. Daiseeum beni giydirmeyi bitirdiğinde prens beni almaya geldiğinde gözlerimin altı koyu halkalarla kaplıydı.

Prens, hanımefendinin hizmetçisine "Teşekkür ederim," diyerek onu kovdu.

Prens kaşlarını çatarak görünüşümü incelerken o da reverans yaptı. "Yemek yediniz mi?"

"Yaptım. Yeniden çalışmaya başlamaya hazırım."

Prens avluya doğru yürümeden önce ellerini arkasında, kanatlarının hemen altında kavuşturdu. Aurası dışarıya doğru püskürerek odamı gücüyle yıkadı. "Bu hafta sonu baloya katılacaksın. Babam ısrar ediyor."

Ona yaklaşırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. "yle mi? Neden?"

Prens boğazından alçak sesle hırladı. "Anlaşılan Lord Crimsonale dn doğruca ona gitmiş ve şimdi de babam sizinle tanışmak istiyor."

Ellerimi büktüm. "Yani artık tüm saray beni tanıyor mu?"

"Evet ve varlığınız epey heyecan yarattı."

"Ama buradaki tek amacımın balolara gitmek değil, tarlaları iyileştirmek olduğunu sanıyordum."

"Faaliyetlerinizi sadece bununla sınırlı tutmayı umuyordum ama-" Burun delikleri alevlendi. "Artık benim kontrolmden çıktı." Elini uzattı. "Gel. Barvilum'da devam edelim."

Odamdan çıktık ve sabah ile öğleden sonrayı bir önceki güne benzer şekilde geçirdik. En azından l saplarına ve gri toprağına rağmen tarlada biraz teselli buldum ama bu dikkat dağıtıcı şeyle bile aklımın bir köşesinde Lord Crimsonale'in bana olan ilgisini ve şimdi de kralın merakını hayal edip duruyordum.

Ama bu, prensin tutsağı olmama engel değildi. Başıma gelenlere rağmen veliaht prens her sabah benim için geri dönüyor ve beni sis, gölge, hava ve rüzgârın bulanıklığı içinde alıp götürüyordu.

Beni tekrar tekrar Harriree'deki aynı tarlaya götürdü.

Tarladaki dördüncü günümüzde sabah güneşi pastel renkli bulutların ardına saklanmıştı. Prens Norivun yanımda otururken ben yere diz çöktüğümde tuzlu, serin hava etrafımda çırpınıyordu. Etrafımızda kar yığınları uzanıyordu.

Ne yaptığımıza d a i r kanıtları geride bıraktık ama Barvilum sakinleri bu alandan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Kimse buraya gelmedi.

Küreğimle buz gibi toprağı kazdım, sonra parmaklarımı içine batırdım.

Avlunun aksine, hala herhangi bir *orem* tespit edemedim.

Doğrulurken küreğimi yana fırlattım. "İşe yaramıyor. *Orem* şimdiye kadar ortaya çıkmış olmalıydı. Bunu yapamam."

Balonun yarın olması da yardımcı olmamıştı. Daiseeum bütün hafta bu balodan bahsedip durdu. Prensın onuruna düzenlendiğini biliyordum. Baloya katılacak genç kızlardan bahsedip durdu ama balo elbiseleri ve partiler, baloda kralla tanışacak olsam bile aklımın ucundan bile geçmiyordu, bu yüzden söylediklerinin yarısını bile dinlemedim.

Tek istediğim Prens Norivun'la yaptığımız pazarlığı yerine getirmek ve böylece eve dönüp prensle ve Kış Sarayı'yla işimi bitirmektir.

Prens Norivun yanıma daha çok yerleşti. "Hayal kırıklığına uğramışsınız." "Belli ki."

"Bunu yapabilirsin, İlara."

Alnımdaki bir tutam gümüş saçı üfledim. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kolumu uzattım. "Bu alan çok büyük. Benden istediğin şey imkânsız ve burada hayat yok. *Orem* yok. Dört gündür bu isteyim ve gösterecek hiçbir şeyim yok."

İri ellerinden biriyle bileğimi nazikçe kavradı. İçimden bir ürperti geçti. Sanki o da hissetmiş gibi, eli etrafımda daha da sıkılaştı.

Parmaklarımı tekrar kuru, soğuk toprağa yerleştirdi. "Bu enerjiyi tarlaya yönlendir. Yardımcı olduğundan hiç şüphem yok ve unutma, önümüzdeki hafta bir öğretmenle çalışmaya başlayacaksın. Bunu nasıl yapacağını öğreneceksin."

Farkındalık hissi koluma doğru kayarken kaşlarımı çattım. Bu hafta bana her dokunduğunda böyle olmuştu, sanki bedenim ondaki bir şeyi tanımıştı.

Avuç içi oyalandı, dokunuşu soğuk havada çok sıcaktı. Nefes alışım hızlandı ve neden elimi çekmediğimi merak ettim. Belki de yorgun olduğum içindi. Her gün tarlada çalışmak beni her gece yorgun düşürüyordu.

"Denemeye devam et," dedi sonunda, sonra yavaşça geri çekildi.

Parmaklarının her santimetresinin tenimde kaydığını hissettim, bağlantımızı kesene kadar kolumun içinde karıncalanmalar ve ürpermeler arttı.

Bulutlu güneşin altında gözlerinin karardığına yemin edebilirdim. Etrafımızdaki hava enerji doluydu. *Kutsal Anne*. Hayatım gerçekten saflaşmıştı.

Çılgınlık.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Neden her gün benimle buradasın?" Aramızdaki akımı kırmak için her şeyi yaptım. "Neden beni korumalarınla bırakıp bu iş üzerinde yalnız çalışmıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Şirketim bu kadar iğrenç mi?"

Evet, öyleydi demek dilimin ucundaydı, ama . . . Bu bir yalan olurdu. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ailemin katili öngörülemez hayatımın tek değişmezi haline gelmişti. Aynı zamanda beni güvende tutma ve sarayın sapkın merakından koruma gücüne sahip tek periydi. Bundan nefret ederdim ama ne zaman Prens Norivun ortaya çıksa, içimde garip bir rahatlama hissi oluşurdu. Sanki prensin bir gün ortadan kaybolacağından ve sarayın artan ilgisini savuşturmaya çalışırken beni anlaşılmamızı tek başıma yerine getirmek zorunda bırakacağından endişeleniyordum.

Hayatım nasıl bu hale gelmişti? Bu hafta ilk kez, prensle aramda büyüyen garip bağa bir son vermem gerektiğini fark ettim.

Tırnaklarımı karıştırma isteğime direndim. "Yapman gereken başka şeyler yok mu?"

"Yapmam gereken milyonlarca başka şey var." "O zaman neden onlarla ilgilenmiyorsun?"

Bana baktı, yüz ifadesini çözmek imkânsızdı. "Gelecek hafta yeni öğretmenle eğitime başlayacaksın ve benimle işin bitecek, gerçi onunla eğitim yapmadığın zamanlarda seni tarlalara göndermem gerekecek ama sonsuza kadar yanında kalmayacağım. O yüzden rahat ol Lara."

Lakabımı duyunca irkildim. Bu ismin dudaklarından döküldüğünü duymak bir şekilde çok samimiydi. Ve uyandırdığı ürperti hoşuma gitmemiştir.

Çenesinin düzgünlüğünü ve çenesindeki yarığı inceledim, sonra kendimi elimdeki göreve odaklanmaya zorladım. "Başarısız olursam ne olur? Hepimiz açlıktan ölmeye başlarsak ne olur?"

"Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun. Bütün bir Fae kıtasının aç kalmasından iyi bir şey çıkmaz."

O haklıydı. Kesinlikle. Yanan şehirler, yağma, suç, huzursuzluk ve şiddet görüntüleri düşüncelerimde dönüp duruyordu. Tam bir kâbus olacaktı.

Tekrar toprağı parmakladım. Eğer tüm kıtamız gerçekten açlıktan ölecekse, belki de en iyisi annemle babamın ve kardeşimin artık burada olmamasıydı. Kimse acı çekmek istemezdi. İş o noktaya gelirse Cailis'in açlıktan ölmesini izlemek zorunda kalmam yeterince kötüydü.

"Bazen ailemi öldürdüğünü unutuyorum. Belki de başarısız olursam başlarına gelecekleri görmek zorunda kalmamaları bir lütuftur." Parmaklarımın arasındaki toprağı biraz daha ovuşturdum. "Hâlâ onlarla ve son anlarıyla ilgili rüyalar görüyorum."

"Biliyorum."

Başımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Biz High Liss'teyken bir kabus gördün. Uykunda onları çağırıyordun."

O gece aklıma geldikçe dudaklarım aralandı. O kulübede yaşadığım bir kâbusu hatırladım ama ayrıntılar bulanıktı. Yine de bir şey düşüncelerimin merkezine yerleşti. Ertesi sabah onun yatağında uyanmıştım. Bunu hala çok net hatırlıyordum.

"High Liss'te beni yerden yatağa sen mi taşıdın?" "Ben taşıdım."

Kalbim daha fazla çırpındı. "Kabusum yüzünden mi?" "Evet."

Kalçalarımın üzerine oturdum, aklım başımdan gitmişti. Nefeslerim hızlanırken, inanamayarak başımı salladım. "Yani oraya kendi başıma düşmedim mi? Ama ne zaman? Beni yatağa ne zaman taşıdın? O sabah gitmeden hemen önce mi?"

Çenesi gerildi ve başını o kadar hafif salladı ki zar zor fark edildi.

Kalbim daha sert atmaya başladı. "Gecenin bir yarısı mı?"

"Kabus gördüğün sırada çırpınıyor, çılglık atıyor ve onları öldürmemem için bana yalvarıyordun. Yanına geldim ve seni yatakta yanıma yatırdım. Sakinleşene kadar seni yatıştırmaya çalıştım. Oldukça perişan haldeydin ama hiç uyanmadın. Sonunda derin bir uykuya geri döndün. Seni tekrar yere yatıracak cesareti kendimde bulamadım." Ben bu nazik ama şok edici derecede samimi jesti düşünürken, dev kanatları arkasında yayılırken yere daha fazla yaslandı. "Ailen hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne? Hayır," diye çok hızlı cevap verdim. "Bu garip olurdu."

Aniden öne doğru uzandı ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Tenime temas ettiği anda tüm varlığım enerjiyle doldu.

"Yaptığım işi hafife almıyorum." Yorumunu o kadar sessiz, o kadar içten söylemişti ki, sanki bunu gerçekten kastetmişti.

Gözyaşlarım gözlerimi doldurmak üzereydi. Bu hafta çok şey olmuştu. Çok fazla ve şimdi de ailem hakkında konuşuyorduk. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ama gözyaşlarımı zorlayarak geri çektim. "Onları öldürdüğün için pişman mısın?"

"Pek çok şeyden pişmanım."

"Peki ya ailem? Ailem. Kardeşim. *Onları* öldürdüğün için pişman mısın?" Yalvarırcasına ona baktım.

"Evet." Gözleri beni delip geçti, gözlerinin ürkütücü maviliği milyonlarca parıldayan yıldız gibiydi. "Alçak bir katil ya da sübyancıdan almadığım her hayat için özür dilerim ve anne babanı ve kardeşini hayatlarından koparmanın onlara, sana ve kız kardeşine yaptıklarından dolayı pişmanım."

Gözlerim daha fazla yaşla doldu.

"Öyle mi?" Başını salladı.

Nefesim kesildi. Geçtiğimiz sezon boyunca bir kez bile ondan özür dileyebileceğimi düşünmemiştim, hele de samimi bir özür.

İçimi bir şey kapladı. Belki de rahatlama. Ya da belki de affetmenin başlangıcı. Ama gözyaşlarımın akmaması için mücadele ederken her şey birbirine karışmıştı. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama tam bir sezon boyunca ilk kez onların ölümüne duyduğum sürekli öfkenin azaldığını biliyordum.

Ben daha fazla bir şey düşünmeden ayağa kalktı. "Gel. Her şeyin seni yıpratıldığını görebiliyorum. Bu hafta zor geçti, bu yüzden biraz ara vermeyi öneriyorum."

Elini uzatarak bana uzandı.

Parmaklarım hâlâ kir içindeydi ama elimi onunkinin içine soktuğumda umursamıyor gibi görünüyordu.

Bir çekişle beni ayağa kaldırdı. Önünde, göğsünden sadece birkaç santim uzakta beklerken karlı sedir kokusu bana çarptığında kalbim tekrar çarptı.

Gülümsedi ve bir tutam saçını daha kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nefes alamıyordum. Çok yakınımda duruyordu ve bakışı çok ...

Bir adım geri çekildi ve ifadesindeki ağırlığın bir kısmı hafifledi. "Hiç Kroravee kıyılarına gittin mi?"

Üzerime çöken sisin etkisinden sıyrıldım. "Hayır, tabii ki hayır. Seninle tanışmadan önce Mervalee'den hiç ayrılmamıştım."

Ayrıca, Kroravee Bölgesi'nin diğer tüm bölgelerden gelen fae'lere karşı mesafeli olmasıyla ilgili bir üzü vardı. Onlar münzevi bir topluluktu, kendi içlerine kapanmayı tercih ederlerdi.

kendilerine aitti. Kral Novakin'in üç yüz kış önce kıtayı birleştirmesinden bu yana tüm bölgeler tek bir hükümdarlık altında olsa da, Kroravee'nin bu konuda hâlâ kin beslediği söylenirdi.

Prens bir kaşını kaldırdı. "Yani Pentlebim'i ya da buz mağaralarını ziyaret etmediniz mi? O zaman sanırım oraya gidiyoruz."

Kolları beni sardı ve sonra bir sis ve gölge, hava ve rüzgâr fısıltısıyla tarla yok oldu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

We bir pazarın karmaşasında yeniden ortaya çıktı. Düzinelerce fae yürüyor ve ihtiyaç duydukları malları ararken satıcı tezgahlarına koşuşturuyordu.

Etrafıma bakındım, Firlim'in hasat pazarına benzeyen ama daha büyük olan tezgahları inceledim. Birbirine geçen çok sayıda sokak zikzaklar çizerek ilerliyordu. Serin bir esinti yanaklarımı okşarken havada sohbetler uçuşuyordu.

"Neredeyiz biz?"

"Pentlebim'in öğle pazarı. Her öğleden sonra birkaç saat açık."

Kokladım, rüzgârdaki tuz kokusunu yakaladım. "Denize yakın mıyız?"

"Brashier Denizi buradan sadece bir mil kuzeyde."

Kimse bize dikkat etmediği için başımı eğdim. "Bizi gören var mı?"

"Henüz değil. Gelişimizi gizledim ve henüz illüzyonumu serbest bırakmadım."

Gelişimizin gizliliği içinde tamamen rahatlarım kıvrıldı. Sergilenenleri inceledim. Mücevherler, efsunlar, giysiler, ayakkabılar, her türden takılar ve bira şişeleri görülebilenlerden sadece birkaçıydı. Daha önce sadece göz atmak için bir pazarı hiç ziyaret etmemiştim ve her ne kadar rulibim olmasa ve hiçbir şey satın alamayacak olsam da, bu eğlenceli olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Omuzlarıma yüklenen sorumluluğun ağırlığı şimdiden üzerimden kalkmaya başlamıştı. Belki de prens haklıydı. Belki de bir molaya ihtiyacım vardı.

Harrivee'deki tarlayı tekrar canlandırmaya çalışmadan önce birkaç saatlik bir ertelemenin faydası olacaktı.

"Nereden başlamalıyız?" Heyecanla sordum.

Sırıttı. "Buradan başlayabiliriz eğer-"

Yolun aşağısından bir gürültü geldi, ardından bir ayak itiş kakışı ve şehrin muhafızları yanımızdan geçerken keskin bir ısıklık sesi duyuldu. İki muhafız - kanatları sıkıca kıvrılmış, ellerinde sopalar ve bellerine takılı parlayan kelepçeler olan fee erkekleri- koridorun aşağısına doğru koştu. Anlaşıldığı kadarıyla bir kavga çıkmıştı.

Kalp atışlarım hızlandı. "Neler oluyor?" Daha fazla bağırış ve çığlık kulaklarıma ulaştı.

Prensin burun delikleri alevlendi. "Muhtemelen daha çok yemek için kavga ediyorlardır. Son zamanlarda burada sıkça rastlanan bir durum."

Fae kalabalığının arasından görebilmek için kendimi zorladım ama yolun sonunda bir kalabalık oluşmaya başlamıştı bile. Kavga bizim durduğumuz yerden bir düzine tezgah aşağıda patlak vermişti. Keskin bir ısıklık sesi daha havayı deldi. Bunu ete çarpan yumrukların sesi ve yapılan büyüün kıvılcımları takip etti.

İçimden bir ürperti geçerken midem daha da çöktü. "Yeterince yiyecekleri olmadığı için mi kavga ediyorlar?"

"Hayır, yeterince var, en azından şimdilik. Birkaç aydır Kroravee'deki depoları dikkatli bir şekilde karneye bağlıyoruz, ancak bazı fae'ler paylarına düşenden fazlasını almaya çalışıyor. Korkuyorlar, bu yüzden stok yapıyorlar ya da yapmaya çalışıyorlar."

Bir erkek muhafızlara küfrederek bağırdı, tam da kalabalık muhafızların bir periye yere yatırdığını görebileceğim kadar dağılmıştı.

"Müdahale etmeniz gerekiyor mu?" Prense sordum.

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Yardıma ihtiyaçları olursa yapabilirim." Yüz ifadesini inceledim. "Ama istemiyor musun?"

Tereddüt etti, sonra kederli bir şekilde omuz silkti, bu da dev kanatlarının kalkmasına ve dikkatimin geniş omuzlarına takılmasına neden oldu. "Sürekli çalışıyor olmak yorucu olabilir ama sanırım bu benim sorunum. Senin değil."

Muhafızlara katılmak için bir hamle yaptı, nedenini bilmiyordum ama ona doğru uzandım.

Elim koluna temas ettiği anda içimi bir ürperti kapladı. İçimdeki her şey kilitlendi, sanki nefes alamıyordum, düşünemiyordum, onun mutsuz olduğunu bilerek var olamıyordum ve-

Tüm alemlerde ne var?

Elimi sanki yanmışım gibi geri çektim, nefeslerim o kadar hızlı geliyordu ki aşırı nefes almaktan korkuyordum.

Prens dondu kaldı.

Ona da bunu hissedip hissetmediğini sormak istedim ama dudaklarımı açmaya cesaret edemedim. Ona karşı herhangi bir tepki vermek beni sınırsız bir şekilde rahatsız ediyordu ve *böyle* bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamıyordum bile.

İçten içe kendimi sarstım. *Onun tuhaf yakınlıkları ya da belki de benim yeni yakınlığım olmalı. Kafamı karıştırıyorlar.*

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, hâlâ onu görevini yapmaktan alıkoymaya çalıştığıma inanamıyordum, ama o kadar yorgun görünüyordu ki, veliaht prensin benim yardımına ihtiyacı yoktu.

Kollarımı belime dolamaya özen gösterdim. "Yardıma ihtiyacın olursa burada bekleyebilirim."

Yolun aşağısından hâlâ bağırışlar geliyordu ama sıklıkları giderek azalıyordu.

Prens bana baktı, bakışları öylesine yoğundu ki sanki bir şey bekliyormuş gibi-

Dik durdu. "Seni yalnız bırakmamalıyım."

Başımı salladım. "İyi olacağım, özellikle de hâlâ senin illüzyonunun altında gizleniyorsam. Kimse beni göremez ya da duyamaz ve Kroravee'nin düşmanca bir üne sahip olduğunu biliyorum, ama kesinlikle kimse beni rahatsız etmeyecektir. Birbirimize bağlı olduğumuzu bilmiyorlar. Değil mi?"

Kaşları çatıldı ama sonra yanımızdan geçen fae muhafızları arkalarında bir erkeği çekerek geri döndü. Kanatları sırtından aşağı sarkan erkeğin başı öne eğikti. Elleri kelepçeliydi ve ayaklarını sürüyerek yürüyordu, ama ne tür bir itiş kakış yaşanmış olursa olsun, sadece onunla sınırlı kalmış gibi görünüyordu.

Prens dudakları onlar geçerken kıvrıldı ve pazar normal koşuşturmasına geri döndü. "Sanırım artık hizmetlerime ihtiyaç kalmadı."

Üzerime bir büyü sisi çöktü ve sonra yanımdan geçen bir peri sıçradı. "Ock, özür dilerim bayan. Sizi orada görmedim."

Prese hiçbir şey söylemedi, ona bakmadı bile. "Senin kim olduğunu bilmiyor mu?" "Kim olduğunuzu bilmiyor mu?" diye fısıldadım.

prenslerinin yanında bu kadar lakayt davranabilirdi. Prens Norivun'un aurası bile tek başına insanın dikkatini çekerti ve onu *hissetmek* ... Haftalar önce köyümün tarla mutfağına girdiğinde ben bile onun prens olduğunu anlamıştım ve ondan önce onu hiç görmemiştim.

Prensin dudakları kıpırdadı. "Bir illüzyon maskesi takıyorum."

Prens kolunun kıvrımını bana doğru uzatırken kaşlarımı kaldırdım. "Bir ne?"

"Bir illüzyon maskesi. Gerçek görünüşümü gizliyor, tıpkı diğer diyarlara seyahat eden ve farklı olarak tanınmak istemeyen fae'lerin kullandığı bir cazibe gibi."

"Bana aynı görünüyorsun."

Hızırca gülümsedi. "Benim maskem sadece Kalkanımın dışındakiler içindir." Kolunu tekrar uzattı. "Yakın dur, ben de sana aynı şekilde görüneceğim."

Başımı salladım, kolunu tutmadım. Beni durduramadan önce ondan uzaklaştım, sonra da döndüm.

Nefesim kesildi.

Bana bakan erkek veliaht prensten daha kısaydı, saçları kafasına yakın kesilmişti, daha büyük bir burnu ve daha sivri kulakları vardı. Açılan gözlerle ona bir adım daha yaklaştım ve sonra bir adım daha.

Kalkanından geçtiğimde hissetmedim ama gözümü kırptım ve veliaht prens yine kendisi gibi görünüyordu. "İnanılmaz. Bunu gerçekten sihrin mi yarattı?"

"Öyle oldu."

"Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?"

"Sana söylemiştim. Güçlü olmak için yetiştirildim." Kolunu üçüncü kez uzattı. "Şimdi, gidelim mi? Bu akşam mahkemeye geri dönmem gerekiyor. Elimizdeki zamanı boşa harcamak istemeyiz."

Belki arsız gülümsemesinden ya da çocuksu bir şekilde şakacı görünmesinden kaynaklanıyordu ama kendimi elimi dirseğinin etrafından dolaştırırken ve avucumu ön koluna yerleştirirken buldum.

Bedenlerimiz birleştğinde o garip his tekrar içime doldu. İçimde bir şey sakinleşti, sanki artık her şey yolundaydı.

Aşağıdaki anne. Gerçekten aklımı kaçıırıyordum.

Öğleden sonranın çoğunu Pentlebim'in pazarında gezinerek geçirdik. Firlim'inkinden çok daha büyük olduğunu, lüks ürünlere ve daha önce hiç görmediğim şeylere ayrılmış koca bir bölüm olduğunu çabucak öğrendim.

Kürk pelerinler. Güzel kokulu parfümler. Lezzetli çikolatalar ve tatlılar. Güzel ipek elbiseler. Tereyağı yumuşaklığında deri eldivenler. Büyük mücevherler ve ışıltılı

Mücevherler. El yapımı hançerler ve kılıçlar. Karmaşık sanat eserleri ve heykeller.

Abartılı ürünlerdi. En iyi haliyle çöküş, yine de büyük kıtamızın sunduğu zenginlik karşısında hayrete düştüm. Hayatımda hiç Pentlebim'in pazarında satılan mallara yakın bir şeye sahip olmamıştım.

"Böyle malların var olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. Yanından geçtiğimiz her şeyi incelerken gözlerim büyüdü. Ne kadar çok renk, doku ve koku vardı. Bu pazar sanki yaşayan ve nefes alan bir varlık gibiydi. Bölgenin dört bir yanından bu kadar çok fae'nin burayı ziyaret etmek için seyahat etmesine şaşmamalı.

"Seni bu yüzden buraya getirdim." Prens kayıtsızca yanımda dolaştı. "Bunun senin için yeni bir deneyim olabileceğini düşündüm."

"Kesinlikle öyle." Bir çift eldiveni parmakladım. Zengin bir mora boyanmışlardı ve o kadar yumuşaktılar ki ipek gibi hissettiriyorlardı. İçleri kalın kürkle kaplıydı. Muhtemelen en soğuk kış gecelerinde bile insanın ellerini sıcak ve kuru tutacaktı.

Satıcı beni kovmadığı için -muhtemelen Kışlık Saray'ın terzisine nazikçe giydiğim pahalı görünümlü tunik ve pantolon sayesinde- görüldüğü kadar yumuşak ve sıcak olup olmadığını görmek için bir eldiven giydim.

Parmaklarım kürkün içine gömüldü, eldivenlerin ısısı üşümüş parmaklarımı tutuşturmaya başlamıştı bile. Bunlar kadar güzel bir şeye daha önce hiç sahip olmamıştım. İç çekerek eldivenleri çıkardım.

"İster misin?"

Prensın sorusu kafamı onunkine doğru çevirmeme neden oldu. "Ne?"

Elleri arkasında kenetlenmişti, bu da omuzlarının normalden daha geniş görünmesine neden oluyordu. "Senin için satın alabilirim. İster misin?"

"Hayır, sorun değil." Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Bana bir şey almana gerek yok."

"İsrar ediyorum." Eldivenleri aldı ve satıcıya uzattı. "Zamanınız ve yardımınız için size henüz düzgün bir ödeme yapmadığım için en azından bunu yapabilirim, ama yapacağım. Senin adına bir banka hesabı açmayı düşünüyordum. Kaleye vardığınız günden itibaren size geri ödeme yapacağım."

Prens ben onu durduramadan eldivenleri satın alırken ağzım bir balık gibi açılıp kapandı. Satıcı eldivenleri güzel bir çuvalın içinde bana uzattı. Burada alınan çantalar bile lükstü.

Az önce duyduklarımı anlamaya çalışırken otomatik olarak aldım. "*Bana ödeme mi yapacaksın?*"

"Tabii ki."

"Ama siz" -kılık değiştirmesini engellemek için sesimi alçalttım- "*veliaht prens*" olduğunuz için dediğinizi yapmam gerektiğini düşündüm.

Dudakları seğirdi. "Dediğimi yapmak zorundasın."

"O zaman neden bana para ödüyorsun?"

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu. Kimse bedavaya çalışmaz."

"Ama bu kibar bir kadının yapacağı bir şey. Senin nazik biri olmadığını sanıyordum."

Öksürerek kahkahasını bastırdı. "Bu nazik bir fae'nin yapacağı bir şey değil. Bu dürüst bir fae'nin yapacağı bir şey."

"Yani dürüst

müsün?" "Olmaya

çalışıyorum."

Kutsal Anne. Gerçekten aklımı kaçıırıyordum çünkü kendimi ona inanırken buldum. Bir yemek tezgahına doğru yürürken kaşlarıım daha da çatıldı.

"Aramızda ne değişti?" Menüyü incelemek için durduğunda sordum.

Sergide bal ve şekere batırılmış kızarmış hamur işleri görölüyordu. Firlim'in hasat pazarında bu kadar çökmüş bir şey bulunamazdı. Tabii ki prens bunlardan iki tane satın aldı, sonra birini bana uzattı.

"Değişen bir şey yok." Güçlü çenesi böreği işlerken kendi böreğini ısırdı. "Sadece öngörülebilir gelecekte benim yanımda çalışacağın belli oldu. Bu nedenle, seni mahkemenin maaş bordrosuna eklemem gerekiyor."

"Ama şimdi daha iyi davranıyorsun."

Hınzırca bir sırtıma yaptı. "Bir piç olmaya geri döneyim mi?"

Kendimi tutamayarak güldüm, sonra ailemi öldüren erkekle birlikte *güldüğümü* fark ettim.

Ama bu farkındalık bile keyfimi yerine getirmedi.

Ock. Artık resmileşmişti. Ya kesin olarak deliydim ya da aileme yaptıklarından duyduğu pişmanlık ondan nefret etme kararlılığımı eritiyordu.

Prens kolunu uzattı. "Gelin. Hava kararmadan size buz mağaralarını göstereyim."

PRENS bizi Pentlebim'in kuzeyine, Brashier Denizi kıyısına uçurdu. Prens alçaldıkça zengin hava daha da yoğunlaşırken keskin tuz dilimin ucunu ısırdı.

Buzlu dalgalar kıyıya vururken buzullar buz gibi suda yüzüyordu. Yeni güzel deri eldivenlerim ellerimi kaplıyordu ve parmaklarımın hiç bu kadar sıcak hissettiğini düşünmemiştim.

"Eldivenler için teşekkür ederim," dedim usulca, tam yere indiğinde, çizmeli ayakları karla kaplı kuma çarptı. "Pazarda sana doğru dürüst teşekkür edemedim."

"Bir şey değil." Beni serbest bıraktı ve sabitlenene kadar belimden tuttu.

Nefes alış verişlerim artmıştı ama ona karşı verdiğim bu garip tepkileri durdurmak için kendimden uzaklaşmaya çalışıyordum.

İleride, sahilin hemen kenarında yükselen bir dağ vardı. Zirvesini kar kaplarken pürüzlü buz kristalleri tüm tabanı kaplamıştı.

"Çok büyük." Başım arkaya, arkaya ve arkaya eğildi. Sanki tepe yıldızlara değiyordu.

"Ve sıra dışı. Bu bölge iyi bilinir çünkü deniz yüzeyinde bu büyüklükte bir dağ coğrafi olarak nadirdir. Bazıları burayı Tanrı Xerious'un kendi tapınağı olarak inşa ettiğini ve içindeki buz mağaralarının da onun özel odaları olduğunu söylüyor."

Yanında yürümemi işaret etti ve birkaç dakika içinde devasa bir mağaranın girişine ulaştık. İçinden gümüş ve beyaz damarlar geçen mavi buz tüm dış yüzeyi kaplıyordu. İçeride yürürken, düşmemek için mağaranın kaygan zemininde ayaklarımı sürüyordum.

İlerledikçe üzerime bir sihir uğultusu çöktü ve şaşırtıcı bir şekilde, içeriye doğru ilerledikçe hava kararmadı, sadece loşlaştı. Bir köşeyi döndüğümüzde, mağaranın karnında daha uzaklardan bir ışık parladı.

"O da ne?"

Prens gülümsedi ve mağarada yürüdüğümüz süre boyunca beni izlediğini fark ederek irkildim. "Göreceksin."

Bir sonraki dönemeci döndüğümüzde nefesim kesildi.

Milyonlarca pırıltılı mücevher buzdan dışarı fırlamıştı, sadece üstümüzde değil, etrafımızda da. Mağaranın tavanı, yanları, zemini, devam eden tünel, hepsi. Sanki ışık değerli taşları arkalarından aydınlatıyordu. Sanki güneşin kendisi bu dağın karnında yaşıyordu.

Huşu içinde baktım, yüzümde bir sırtış belirirken yavaşça bir daire çizdim. Sanki yıldızlardan oluşan bir galaksi mağarayı aydınlatıyormuş ve ben de onun ortasında asılı kalmışım gibi görünüyordu. Ama burada o kadar çok renk ve parıldaayan doku vardı ki, bizim büyük evrenimizin gökyüzünde gördüğümüzden bile daha fazla.

"Demek bu yüzden Fae'ler bu dağın tanrılara ait olduğuna inanıyor." Gözlerimde yaşlar oluştu ve nefesim kesildi. Bir an için konuşamadım. Nefes alamadım. Böyle bir güzelliğe tanık olacağımı hiç düşünmemiştim. Mervalee'deki hayatım çok küçüktü. Böyle bir şeyin yanında çok önemsizdi.

Göğsümde bir sızı oluştu. Keşke annem, babam ve kardeşim burada olsaydı. Annem güzel şeyleri severdi. Bahçemizin bir bölümünü her zaman çiçeklere ayırırdı - bizi beslemeye hiçbir şekilde yardımcı olmayan güzel küçük yapraklar - ama canlı renkleri ve büyüleyici kokuları en karanlık günlerimizde bile onu her zaman gülümsetirdi.

Sonunda sesimi yeniden bulduğumda fısıldadım, "Çok güzel. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıtladı prens, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse onu duymuyordum.

Gözyaşlarımla dolu gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, yorumu ruhumu delip geçti ve içimdeki duygu göğsümde tıngırdadı.

Mağaranın görüntüsünün olağanüstü olduğu konusunda benimle aynı fikirde olduğu için değil, gördüğü en güzel şey olduğunu söylediğinde mağaraya bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

BÖLÜM 22

Daiseeum, en iyi ipekten yapılmış gibi görünen ve binlerce minik mücevherle kaplı, yere kadar uzanan kraliyet mavisi bir elbise tuttu. Işıktaki salladığında parıltıyor ve ısıldıyordu.

Hanımefendinin hizmetçisi hüzünlü bir iç çekti. "Çok güzel, değil mi?"

Dalan yakalı, kıvrımlı beli ve neredeyse çıplak sırtı olan ipeksi kumaşa göz attım. Bu çıplaklık kanatları olan herhangi bir kadına yakışırdı ama benim kanatlarım olmadığı için çıplak bedenim herkesin görebileceği şekilde açıkta kalacaktı.

"Çok güzel," diye kabul ettim, ellerim nemli ve tüm vücudum kaskatı kesilmiş olmasına rağmen.

Bütün gün prensle dün birlikte yaşadıklarımızı düşündüm ve Sandus birkaç saat önce elinde sarayın bankasından gelen bir defterle odama girdiğinde odaklanmak daha da zorlaştı. Hayatım boyunca sahip olduğumdan çok daha fazla rülb yeni açılan bir hesapta benim adıma transfer edilmişti. Prens bana zamanımın karşılığını ödeyeceğini söylerken şaka yapmıyormuş gibi görünüyordu. Avluda yeşeren bahçeden başka bir şey yapmamış olsam da, sarayda geçirdiğim her gün için bana ödeme yapmıştı.

Daiseeum'un gülümsemesi büyüdü. "Sana takalım mı?"

Tırnaklarımı karıştırmaya başladım. Baloya gideceğime ya da kralla tanışacağıma hâlâ inanamıyordum ama artık Lord Crimsonale herkese varlığımdan ve prensin bana olan ilgisinden bahsettiğine göre, tüm saray onun kanadında bir ay kaldığımı biliyordu.

Görünüşe göre prensin bana karşı davranışının alışılmadık olması da yardımcı olmuyordu. Daiseeum'a göre, başka hiçbir kadın onun ilgisini benim çektiğim kadar çekmemiştir.

Bu düşünce karşısında homurdandım. Kıtamızı kurtarma yeteneğine sahip olmanın bir prensten bile bu tür bir ilgi toplayacağını sanıyordum.

"Eee?" Ben sessiz kaldığımda Daiseeum kaşlarını kaldırarak sordu.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Sanırım öyle?"

Cık cık etti. "Bütün gün kafan bulutların üzerindeydi. Şimdi gel, seni hazırlamalıyız." Beni öne doğru çağırdı ve memnuniyetle iç çekti. "Sonunda seni bir hanımefendinin giymesi gerektiği gibi giydirebileceğim."

Vücudumu sıvı ipek gibi saran elbiseyi giydikten sonra gülümsedi.

"Güzel, çok güzel. Şimdi, oturun." Önündeki tabureyi okşadı. "Yakınlığım seni hemen hazırlayacak."

Kendimi taburenin dolgun minderine yasladığım anda saçım ve makyajım üzerinde çalışmaya başladı.

Önceki haftalarda öğrenmeye başladığım üzere, hizmetçinin yakınlığı güzellik üzerineydi. İster vazodaki dekoratif bir çiçek dizisi, ister yataktaki yastık düzenlemesi ya da kişinin saç ve makyajının şekillendirilmesi olsun, her şeyin güzel görünmesini sağlayabilirdi.

Bazı fae'ler Daiseeum'un ki gibi yüzeysel yakınlıkların yetersiz olduğunu düşünürdü, çünkü onun büyüğü kudretli ya da güçlü bir şey barındırmıyordu, ama ben onun ne kadar yetenekli olduğunu görmeye gelmiştim. Hanımefendinin hizmetkârı her periyi en iyi şekilde gösterme yeteneğine sahipti ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez onu sihrini kullanmaktan alıkoymaya çalışmadım.

Ne de olsa kralla buluşacaktım.

"Daiseeum?" Kızgın ütüyü saçlarımda gezdirirken "Daiseeum" dedim. Gümüş teller etrafıma döküldü. Prens, kardeşine benim ne olduğumu açıkladığından beri illüzyonunu yine bozmamıştı. "Lord Crimsonale'i tanıyor musun?"

Daiseeum'un parmakları bir an için titredi, sonra elini sabitledi ve demirden yumuşak bir kıvrım çıktı. "Onu tanıyorum leydim."

"Bana ne bildiğini söyleyebilir misin?"

Dudakları büzüldü. "Osaravee Bölgesi'nden çok güçlü bir lord. Bölgenin baş lordu, yani kralın konseyinde yer alıyor. Babası, Lord Crimsonale'in yükselmesine izin veren unvanından belki de beş kış önce istifa etti, bu yüzden bölgesinde biraz yeni bir hükümdar. Duyduğuma göre

çok hırslı olduğunu ve kendi damgasını vurmak istediğini duydum. Ben de duydum-" Dudakları kenetlendi.

"Başka ne duydun?"

"Böyle

konuşmamalıydım."

"Lütfen? Bu gece kurtların önüne atılmış gibi hissediyorum. Mahkeme hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Dilini şaklatırken parmakları saçlarımın arasında emin adımlarla ilerlemeye devam etti. "Pekâlâ. Duyduğuma göre zalim de olabiliyormuş. Mutfakta çalışan hizmetkâr Trillis, lordun giyinmesine yardım ederken ayağı takılan genç erkeklerden birini bilerek yaktığını söyledi. Lordun gömleği yırtılmış ve Lord Crimsonale çok sinirlenmiş."

"Onu nasıl yaktın?"

"Büyüsüyle. Lord Crimsonale'in yakınlığı bir element-ateştir. Hoşnut olmadığında, onu kızdıranları yaktığı söylenir."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "Bu korkunç bir şey. Genç erkek kötü yaralanmış mıydı?"

"Elinin arkasındaki et tabakasının tamamı yanmıştı. Murl yarayı tamamen iyileştirecek kadar güçlü değildi. O genç erkek şimdi oldukça çirkin bir yara izi taşıyor."

Barvilum'da ortaya çıktığında Lord Crimsonale'den aldığım hissi hatırladığımda midem çalkalandı. Ürperdim.

"Peki bana mahkeme hakkında başka neler söyleyebilirsiniz? Kime dikkat etmem gerekiyor? Kime güvenebilirim? Lütfen bana her şeyi anlatın."

Daiseeum sihrini yapmaya devam etti ama hafifçe başını salladı. "Pekâlâ leydim."

Yumuşak büyü etrafımda süzülürken dakikalar akıp gitti ve bana sarayın dedikodularını ve hiyerarşisini anlattı. Tüm lordları ve leydileri, rütbelerinin ne olduğunu, bildiği yakınlıklarını ve hangi bölgeleri evleri olarak gördüklerini anlattı, ama hepsi meçhul isimler ve unvanlardı. Ne tür bir fae olduklarını, nazik mi, zalim mi, asil mi yoksa sıradan mı olduklarını bilmiyordum.

Daiseeum sarayın ayrıntılarını anlatırken mırıldandı ve büyü etrafımda güçlenirken parmakları sıvı bir zarafetle hareket etti. "Gerçekten güvende olmak için Lord Crimsonale ve Isalee Archon'un üçüncü oğlu Arcane Woodsbury'den uzak dur. Zeki olmasına rağmen hayvanlara ve çocuklara zarar verdiği biliniyor, bu yüzden hiçbir şey onun üzerine atılmadı, ancak söylentiler nereye giderse gitsin onu takip ediyor. Oh, ve Taberitha'ya

Wormiful, Kroravee Bölgesi'nin başyargıcı, uzak dur. Genç dişi fae'leri kahvaltı niyetine yediği biliniyor." Gözlerim açıldığında Daiseeum şakacı bir şekilde bana çarptı. "Gerçek anlamda değil Ilara, ama o sosyal zincirde kendisinden daha yukarı tırmanan tüm dişileri hor gören kindar bir peri. Ne de olsa Kroravee'li, bu yüzden çok şaşırtıcı olmamalı."

Daiseeum son rötuşları yaparken kıpırdamadan durarak, "Pekâlâ. Lord Crimsonale, Lord Woodsbury ve Leydi Wormiful'dan uzak durun. Ne pahasına olursa olsun bu üçünden uzak durun, diğer herkese karşı dikkatli olun ve dikkatleri üzerime çekmeyin, her şey yoluna girecektir. Doğru mu anladım?" Tırnağımı karıştırdığımda Daiseeum omzumu sıvazladı. "İyi olacaksın. Prens senin yanından ayrılacağını sanmıyorum." Elindeki makyaj malzemesini bitirdi ve memnun bir şekilde gülümsedi. "İşte, hepsi bitti." Bana bakarken gözleri gururla parlıyordu. "Gel de gör."

Beni banyo odasının yanındaki boy aynasına götürdü ve kendimi gördüğümde ağızım açık kaldı.

İpeksi elbisem aynada cam gibi parlıyordu, tepedeki peri ışıklarında parlak ve ışıltılıydı. Göğüs dekoltemin arasından sarkan tek bir kolye dikkatleri oraya çekiyordu. Mücevherin gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama safir ıslıl ıslıl parlıyor ve bana Drachu'nun boynuna taktığı mücevheri hatırlatıyordu.

Daiseeum belime, kalçalarımın kabarıklığını ve kum saati figürümü vurgulayan mücevherli bir kemer eklemişti. Bir aydan uzun süredir günlük yemek yediğim için, varlığından bile haberdar olmadığım kıvrımlara sahip olmuştum.

"Bunu saçıma nasıl yaptın?" Elimi narin tasarıma götürerek sordum. Yarı yukarı, yarı aşağı tarzda parıldayan mücevherler ışıldıyordu. Güzel elmaslar buklelerimin arasında geziniyor, saç tellerinde asılı kalmış gibi parıldıyor ve uzun buklelerimin arasında kıvrılan gevşek bukleler Tala Denizi'ndeki nazik dalgalar gibi sallanıyordu.

"Sihir." Daiseeum tatlı tatlı gülümsedi.

Makyajım da kusursuzdu; gözlerimi daha büyük ve parlak, dudaklarımı daha dolgun ve elmacık kemiklerimi daha keskin gösteriyordu. Hâlâ kendim gibi görünüyordum ama kendimi hiç bu kadar çarpıcı görmemiştim.

Döndüm ve su gibi hareket eden yere kadar uzanan elbiseyi inceledim. Sırtımın tamamı açıktaydı ve elbise arka tarafımın hemen üzerinde V şeklinde durduğu için dikkatleri o bölgeye de çekiyordu. Kilo aldığımdan beri popomda bir ay önce olmayan belirgin bir kıvrım oluşmuştu.

Sevinçle güldüm. "Bu işte harikasın Daiseeum. Bu kadar güzel grnebileceğimi hiç bilmiyordum. Teşekkür ederim."

Daiseeum başını salladı ve reverans yaparken yanakları kızardı. "Bundan çok keyif alıyorum ve sen de gerçekten harikasın, Ilara. Sen zaten gerçek bir başyapıt olmak için sadece son rtuşlara ihtiyaç duyan güzel bir tuvalsın."

Sırıttım ve elini sıkmadan önce elini tuttum. Yanakları daha da pembeleşti.

Yatak odamın kapısı hafifçe vuruldu ve o da elini aceleyle çekti. "Bu prens olmalı. Tam zamanında."

Kapı açıldı ve prens içeri girdi. "Ilara? Hazır mısın-" Prens beni görünce olduğu yerde durdu, gözleri büyüdü.

Kraliyet renklerinde giyinmiş ve tam üniformasıyla eşikte duruyordu. Göğsünün yan tarafında kraliyet arması bulunan koyu mavi bir tunik giymişti. Altında sadece kraliyet mensuplarının takabileceği onur madalyaları gururla sergileniyordu. Kıyafetinin debdebesi geniş omuzlarını, kaslı kollarını ve iri avuçlarını ne çıkartıyordu. Siyah taytları ve diz boyu siyah çizmeleri dikkatimi güçlü kalçalarına çekti. Elbette prensi daha önce de güzel kıyafetler içinde görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim.

Bakışları üzerimde gezinirken tek kelime etmedi, beni iyi bir şarapmışım gibi içine çekti ve her santiminde kalbim daha da sert atmaya başladı.

Gözlerini kapattığında karnımın derinliklerinde bir karıncalanma hissi başladı ve gözlerine o ilkel bakış girdiğinde içimi bir sıcaklık kapladı. Bir aylık uzaklığından döndüğünden beri onda giderek daha fazla gördüğüm bir bakıştı bu. Sanki prensin içinde bir şeyler zorlukla kontrol altına alınmış gibiydi, sanki içinde sinsice dolaşan ve serbest bırakılmayı bekleyen bir yırtıcı hayvan vardı.

Sonunda bana doğru yürümeye başladı ve aramızdaki hava titriyor, geriliyor ve bükülüyor gibiydi. Geçen her santimde sanki etrafımdaki hava tenimi okşuyor ve çıplak bedenimin üzerinden bir sevgilinin öpücüğü gibi akıyordu.

Ama prensin havaya olan yakınlığı *bunu* yapmazdı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyordum. Bu erkeğe karşı hâlâ öfke, hatta belki de nefret hissediyordum ama aramızda kıvılcımlanan çekimi de inkâr edemiyordum. Bunu daha önce de hissetmiştim, var olduğunu biliyordum ama bunun bir yanılsama olduğunu varsaymak için çok uğraşmışım.

Ama bu? Bunu inkar edemezdim. Prens bana sanki beni *yutmak* istermiş gibi bakıyordu.

Bana ulaştığında kanatları sırtına sıkıca yapıştı. Bir parmağını kaldırarak saçlarımda dönen taşlardan birine dokundu ve bir hava akımının boynumdan aşağı indiğine yemin edebilirdim.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi sonunda, sesi boğuk çıkmıştı. "Hayır, çok güzelsin, enfessin, her şeyin ötesindesin. Söyleyecek söz bulamıyorum." Sesi çok derindi. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Daiseeum odadan süzülerek çıkmadan önce kulaklarıma hücum eden kan nedeniyle duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Gidişini zar zor fark ettim. *Ock, bu delilik.* Bu erkek ailemin yarısını öldürmüştü ama benim midem olgunluk çağındaki dişi bir peri gibi dönüyordu.

Prens bana kolunu uzattı ve ben de otomatik olarak elimi kolunun kırımından geçirdim. Elim hafifçe koluna yerleştirdiğimde sıcaklığı avucumu ısıttı ve içimden bir arzu cızırtısı geçti. *Kutsal Anne.* Ne zaman temas etsek böyle oluyordu.

Gözlerinde bir şey parlıyordu, tamamen cinsel bir şey.

Prens beni kapıya doğru götürürken Daiseeum'un büyüünün de zihnimi karıştırıp karıştırmadığını merak ederek içimden kendimi salladım.

Prens kapıyı ardına kadar açıp içeri girdiğinde, şatoya geldiğimden beri ilk kez o kapıdan dışarı çıktığımı fark ettim. Bu hafta o kadar meşguldük ki kendi başıma çıkmaya vaktim olmamıştı ve prens bizi her zaman avludan uçururdu ya da biz çıkarken pusuya yatardık.

"Sandus nerede?" diye sordum. Salon bomboştu.

"Geldiğimde onu kovdum."

Ağzının etrafında hafif bir gerginlik belirirken prensin adımları amaçlıydı. "Saray ile tanışmaya hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

"İsimleri ve yüzleri eşleştirmende sana yardım edeceğim. Yanımda kal, her şey yoluna girecek."

"Evet, prensim."

Prens Norivun beni özel kanadındaki koridor ve merdivenlerden geçirdi. Nereye gittiğimizi zar zor fark ettim ve neredeyse hiçbir şeyi gözlemlemedim. Tek hissedebildiğim, ceketinden taşan teninin sıcaklığı, iri bedeninin koridorlarda zahmetsizce manevra yapması ve

Sanki şövalyece davranışını hiç düşünmeden her kapıyı benim için açtı.

Ama bundan daha fazlası dikkatimi çekiyordu. Prensın aurası bu gece çok güçlüydü, sanki her zamanki halinden daha da yükselmiş gibiydi. Yanımda sımsıkı sarılmış bir yay gibi hissediyordum, sanki ona doğru bir fiske ölümcül yakınlığının açığa çıkmasına neden olacaktı.

Garip bir şekilde, bu his beni korkutmuyordu. Prensle tanıştığım ilk gün, tıpkı ailemi öldürdüğü gibi beni de eninde sonunda öldüreceğine inanmıştım ama geçen haftalarda algım değişmişti. Prens beni hayatta tutmaya niyetli görünüyordu. Ne de olsa onun için yerine getirmem gereken çok büyük bir sözüm vardı, çünkü kıtayı kurtarmak için bana ihtiyacı olduğuna gerçekten inanıyordu.

Kıvrımlar ve dönüşler sonunda güçlü bir koğuşun içinde yüzen kemerli bir kapıya yol verdi. İçinden geçtiğimizde karanlık bir tünele çıkıyordu. İleride sanki hava hışırdıyormuş gibi bir şey dalgalanıyordu.

"Az önce özel kanadınızdan mı ayrıldık?"

"Yaptık." Prens öne doğru yürüdü ve etrafından dolaşmam için asılı bir duvar halısını kenara itti. Diğer tarafında başka bir taş koridor bekliyordu. Prens bana katıldığında ve goblen yerine yerleştiğinde, kanadına giden bir tünel sakladığını asla bilemezdim ve girişin ne kadar gizli olduğuna hayret ettim.

"Bu taraftan." Prens sağ tarafı işaret etti.

Koridordan çıktık ve tavanı en az otuz fit yüksekliğinde olan büyük bir odaya girdik. Hiç mobilya yoktu. Daha çok kalenin çeşitli kanatlarının toplandığı bir alan gibi görünüyordu.

Hizmetçiler aceleyle geçiyordu. Bazıları battaniye, diğerleri odun kovaları, birkaçı giysi yığınları ve hatta bir tanesi bir düzine başı kesilmiş tavuk taşıyordu. Hiç şüphesiz balo nedeniyle bir telaş içindeydiler.

Prens beni yanlarından geçirdiğinde hepsi bana şaşkın gözlerle baktı ve illüzyonunun hâlâ devam ettiğini umarak bir elimi bilinçsizce saçlarıma götürdüm.

"Hâlâ gümüş," dedi prens usulca, nefesinin altından. "Bakıyorlar çünkü sen görülmeye değer bir manzarasın."

Yanaklarım ısındı.

Düzinelerce sesin mırıltısı bize kadar ulaştığında omuzları gerildi. "Avlunun girişi hemen ileride."

Beni oraya götürdü ve son köşeyi döndüğümüzde geniş, büyük bir yürüyüş yolu ortaya çıktı. Tüm bölgelerden çeşitli kış sahnelerinin gümüş çerçeveli resimleri salonu kaplıyordu. Sarum Kayalıkları, Tala Denizi, Harrivee ovaları, Osaravee'nin yüzen çayırları, Korl Körfezi, Nim Körfezi, Kroravee'nin buz mağaraları, Prinavee'nin görkemli başkenti ve Mervalee'nin yüzlerce canlı renkle boyanmış ekinleri vardı. Büyük aynalar ve çökmekte olan heykeller resimlerin arasına karışmıştır.

Ve *kar*. Aslında içeride kar yağıyordu.

Kubbeli tavan boyunca buz çiçeklerinden oluşan sarmaşıklar kıvrılıp bükülüyordu. Mavi, lacivert ve turkuaz renkli narin tomurcukları mücevher gibi parlıyordu ve her birkaç saniyede bir çiçeklerden kar tutamları fışkırıyor ve yukarıdan kar yağarken odayı sıcak tutan sihirle birlikte dönüyordu. Ancak büyü'nün sıcaklığı karın yere ulaşmasını engelledi. Hepsi başının yaklaşık on metre üzerinde buharlaştı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Çok güzel," diye fısıldadım.

Prens'in kolu benimkinin altında sertleşti. "Babam iyi bir gösteri yapmayı sever."

Bakışlarım koridorun sonundaki çift kapıya takıldı. Her iki tarafta da birer muhafız duruyordu, vücutları kaskatı ve dimdikti. Her kapı mavi buzdan yapılmıştı ve o kadar berraktı ki neredeyse yarı saydamdı. Gümüş damarları olan siyah kapı kolları sanki Isalee çeliğinden yapılmış gibi görünüyordu.

Prens buzdan kapıları işaret etti. "Kış Sarayı'nın taht odasının girişi."

BÖLÜM 23

T Prensini teni avucumun altında daha da ısındı ve bir an için sanki içindeki bir şeyle savaşıyormuş gibi öylece durdu. İfadesini deşifre etmek imkânsızdı ama

Aurasının gücü neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Prensini mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Göğsü derin bir nefesle kalktı ve sonra kolu belime dolanarak beni kendine çekti.

İri elini kalçamda hissettiğimde içimde bir sızı hissettim. Prensini güçlü kanadı etrafımda koruyucu bir kafes oluşturmak için hafifçe uzandığında kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım ve sonra öne çıkıp beni koridorda yönlendirmeye başladı.

Buzdan kapılardan biri aniden açıldı ve bir grup erkek dışarı döküldü.

Dört kişilerdi ve kadehlerindeki leminai kadehin kenarlarına sıçrarken konuşup gülüşüyorlardı. Biz yaklaştığımızda sessizleştiler.

Güzel kıyafetlerine ve rahat tavırlarına bakılırsa -sanki dünya umurlarında değilmiş gibi- saray mensubu olduklarını biliyordum.

"Prens Norivun?" diye seslendi içlerinden biri. Genç görünüyordu, belki de benim yaşlarımdaydı ve uçları hafifçe kıvrılmış kısa beyaz saçları vardı. Prens gibi o da siyah tozluk ve çizme giyiyordu ama kraliyet tuniği süslemeli koyu kırmızıydı; Osaravee Bölgesi'ndeki soyluların rengi. Yanında kesilmiş sakalı ve parlak gözleriyle bir başka erkek duruyordu. O da kırmızı giyiyordu.

"Kimi getirdin?" diye sordu sakallı olan boğucu bir gülümsemeyle.

Prensin parmakları etimde kıvrıldı. "Sizi ilgilendirmez, Sirius." Prens yürümeyi bırakmadı ve buz gibi ifadesiyle yanlarından geçip gitti.

Dört erkek de yanlarından geçerken selam verdi ama hafif kıvrıcık saçlı olanı bana doğru çapkınca ve bilerek göz kırptı. Sorularına rağmen, kim olduğumu bildiklerinden oldukça emindim.

Buzdan kapılardaki iki muhafız kapıları bir çırpıda açarken prensten alçak bir hırıltı geldi. Prens taht odasına girerken yavaşlamadık bile.

Korumalı bariyeri geçtiğimizde serin bir rüzgâr yanaklarımı öptü ve midem bulandı. Yüzlerce soylu odada duruyor, müzik çalarken ve büyülü tepsiler yiyecek ve içecek taşıyarak odanın etrafında süzülürken küçük gruplar halinde konuşuyor ve gülüyorlardı.

Her şeyin ne kadar güzel olduğunu görünce nefesim kesildi. İpek kurdeleler tavanı boydan boya kaplarken, büyülü buz topları havada asılı duruyordu. Oda sıcak ve kuru olmasına rağmen buzdan kürelerden kar taneleri uçuşuyordu. Büyük yürüyüş yolunda olduğu gibi, tüm kar herhangi bir yüzeye temas edemeden buharlaştı.

Buzdan heykeller her köşeyi süslüyor, tüm kadınların boyunlarında mücevherler parıltıyor ve erkeklerin kıyafetleri de Prens Norivun'un ki kadar gösterişliydi. Ve müzik ...

Bir ses senfonisi, içimde dans etme ve sallanma isteği uyandıran unutulmaz bir melodiyle odanın içinde tıngırdadı.

Ama ben bu atmosfere kendimi fazla kaptıramadan, prensin gücünden bir titreşim yayıldı. Tenimi okşayan ama üşütmeyen bir esinti gibi üzerimden geçti. Aurası etrafımda hareket etse de, *gücünü çok güçlü* hissediyordum.

Tahta giden yolumuzun üzerinde duran herkes yolumuzdan çekildi ve tüm gözler önce prensin sonra da benim üzerime çevrilince odaya bir sessizlik çöktü. Büyülü arplar, kemanlar ve nefesli çalgılar sihirli parmakların altında çalarken sadece unutulmaz müzik devam etti.

Kalp atışlarım her adımda daha da hızlandı ama prens yavaşlamadı. Sessizlik arttıkça adımları odayı yuttu. İleride kral ve kraliçe bekliyordu.

Herkes sanki bir sirkteki kuklalarımız gibi bizi izliyordu ve saç rengim prensin illüzyonu altında gizlenmiş olmasına rağmen kanatsız sırtım gizlenmemişti. Hem erkeklerden hem de kadınlardan hemen fısıltılar yükseldi ve omurgamda bir kızarıklık oluştu.

"Bu o olmalı." Bir dişinin alçak sesi kulaklarıma ulaştı. "Onu kanadında tuttuğunu söylüyorlar."

"Onun fahişesi olduğunu duydum." Bunu bir kahkaha izledi.

"Kesinlikle ağız sulandırıcı," diye cevap verdi bir erkek. "Tıraşlı kanatlarına rağmen."

Başka bir erkek kıs kıs güldü. "Böyle bir vücutla onu ben de saklardım."

Prensten boğazının altından uyarıcı bir hırıltı geldi ve gözleri yelpazelerin ve kavuşturulmuş ellerin ardında konuşan herkese hançer gibi saplandı. Öfkesine maruz kalanlar hemen sustu.

Önde, Kral Novakin tahtında bekliyordu. Yanında, prensin annesi Kraliçe Lissandra sessizce oturuyordu.

Kış Sarayı'nın kraliçesini gördüğümde nefesim kesildi. Gümüşü beyaz saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Saçları mükemmel derecede düz ve pürüzsüzdü ve illüzyonu olmadan saçlarının nasıl görüldüğünü merak etmekten kendimi alamadım. Ama benim aksime, kanatları arkasında uzanıyordu ve taht sandalyesinin yuvalarına dikkatlice yerleştirilmişti. Sessizce oturuyor, kimseyle konuşmuyor ya da herhangi bir şekilde etkileşime girmiyordu ama birkaç yüz kış yaşında olmasına rağmen genç bir çekiciliği vardı ve prensi gördüğünde gözleri parladı.

Ancak kral sekiz yüz kışlık halinin her zerresini gösteriyordu. Şakaklarındaki beyaz saçların arasından gri tüyler uzanıyor, ağzının kenarlarında derin kırışıklıklar oluşuyordu. Ancak olgun görünümüne rağmen gözleri keskin ve vücudu hâlâ formdaydı. Bir elinde bir kadeh tutuyordu ve ön kolunu tahtın kolçaklarından birine dayamıştı. Sağındaki bir soyluyla konuşurken siyah kanatları arkasından sarkıyordu ama odaya sessizlik çöktüğü anda kralın dikkati doğrudan bana bakana kadar değişti.

Kral kadehini aceleyle uzaklaşan bir hizmetkâra uzattı, ardından Kral Novakin tahtında doğruldu, bakışları bana doğru keskinleşti.

Neden burada olduğumuz gerçeği yüzüme çarptıkça dizlerim titremeye başladı. Prens, ölmekte olan kıtamızı kurtarabileceğime inanıyordu. Bu yüzden beni esir almıştı ve şimdi herkes prensin kanadında sakladığı kişiyle tanışmak istiyordu.

Kutsal Anne, ben bu işe nasıl bulaştım?

"Baba." Prens tahta çıkan merdivenlerde durdu ve eğildi.

Otomatik olarak derin bir reveransa daldım. Kralla sohbet eden soylu, prensin önünde eğildi, ardından kral başını eğerken merdivenlerden aşağı indi.

"Norivun, kimi getirdin?"

Arkamızda açılan dev buz kapılarının sesi kulaklarımı tırmaladı ve dış geçitte bulunan dört erkek kapılardan içeri adım atarken hafifçe döndüm.

Kırmızılı iki erkek bizi duyabilecek kadar ileri gittiler, ama dikkat çekmeyecek kadar da geri çekildiler. Lord Crimsonale'in yanında durduklarında gözlerim büyüdü.

Osaravee başrahibi kalabalığın arasından beni izliyordu, yüzünde kurnaz bir ifade vardı.

Prens, "Bu Ilara Seary, Mervalee Territory'nin kızı," dediğinde arkamı döndüm.

Yumruğumu göğsüme götürdüm ve tekrar reverans yaptım, diğer elimle prensi tutarken tüm vücudum eğildi. Dizlerim o kadar kötü titriyordu ki, bırakırsam düşeceğimden korkuyordum.

"Soylu bir aileden gelmiyorsun ama prenses olacak kadar güzelsin." Doğrulduğumda Kral Novakin gülümsüyordu ve mideme dönüşen sıkı top biraz da olsa gevşedi. "Peki seni Kış Sarayı'na getiren nedir, Mervalee Bölgesi'nin kızı Ilara Seary?"

Dudaklarım aralandı ama prens ısırıldı. "Özel olarak konuşabilir miyiz baba?"

Kral Novakin kaşlarını kaldırdı ve elini kapıdaki muhafızlara doğru salladı. Buzdan kapıları bir çırpıda açtılar.

Başka bir şey söylenmedi. Tüm soylular, bir balonun ortasında olsalar bile kralın bir el hareketiyle kovulmaya alışkınmış gibi taht odasından dışarı çıktılar.

Oda, muhtemelen bizi duyamayacak kadar uzakta olan kapıdaki muhafızlar dışında boşaldığında, Prens Norivun, "Sanırım uğraştığım sorunun anahtarı Ilara." dedi.

Kral iç çekti. "Ah evet, *sorun*."

Prens, "Ilara'nın yakınlığı ortaya çıktı ve *orem* yaratabiliyor," diye cevap verirken kralın gereksiz ses tonuna kaşlarımı çattım.

Kralın yüz hatları keskinleşti ve bana ikinci kez baktı. "İmkânsız. Sadece tanrılar *orem* yaratabilir."

"O zaman belki de bir tanrıçadır," diye yanıtladı oğlu kuru bir sesle.

Kralın gözleri kısıldı. "Diline dikkat et, Norivun."

Prens'in dudakları inceldi. "Endişelerim hakkında şüpheleriniz olduğunu biliyorum, ancak Ilara topraklarımızın *oremini* geri getirebildiği için, yok olanları yenilemek için çalışırken bu tür tartışmalar nihayetinde önemsiz hale gelecektir."

Kral parmaklarını şıklattı. "Onun büyüünden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Böyle bir yakınlığı hiç duymadım."

"Çünkü buna ilk elden şahit oldum."

"Sen mi yaptın? Böyle bir olay nerede meydana geldi?"

"Exorbiant Odası'nın dışındaki avluyu doldurdu." Davul çalan parmakları durdu. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmayacağım. Bu yapıldı. Kendiniz görebilirsiniz. Emin olmasaydım onu kanadımda korumazdım. O çok değerli bir varlık. Korunmalı."

Sorgulayan gözlerimi prene çevirdim. *Bir varlık mı? Değeri olan bir peri mi?*

Benim gerçekten öyle olduğumu mu düşünüyordu? Bir mülk mü? Başka bir şey değil miydi?

Daha azı değil mi?

Kan boynuma hücum etti, derimi ısıttı ama dudaklarımı kapalı tuttum ve sesimi çıkarmadım. Belki de aşırı tepki veriyordum.

Belki de değildim.

Kral yüksek sesle ve neşeyle gülerken prensin parmakları omurgama dolandı.

"Demek sakladığın kişi buymuş." Kralın kahkahası durakladı. "Ve bütün hafta boyunca onun yeni fahişen olduğunu ve sadece onunla yattığını varsayıyordum, yoksa bunu da mı yapıyorsun?"

Nefesim kesildi ve prensin eli sanki çekileceğimi biliyormuş gibi belime daha çok sarıldı.

"Hiç de öyle değil," diye cevap verdi prens. "Beni yatağına kabul etmektense kalbimden bıçaklamayı tercih eder." Kral şaşkınlıkla kaşlarını çatınca Prens Norivun ekledi: "Kardeşi ve ailesi geçen sezon benim elimden öldü. Ekinler hakkında huzursuzluk çıkaran bir düzine insandan biriydiler."

"Ah, onlar *sorun* hakkında kaos ve çekişme yaratmak isteyen bazı fae'ler miydi?" Kral omuz silkti, sanki prensle birlikte öldürülen ailemi ve özel seks hayatımı tartışmaları tamamen önemsizmiş gibi.

Şok içimde dalgalandı ve prensle ilk tanıştığımda hissettiğim öfke kaynamaya başladı.

"Bunu hatırlıyorum," diye devam etti kral. "Bu kadar yaygara koparılıyordu ama ben sekiz yüz kış yaşadım ve topraklarımızın nasıl alçalıp yükseldiğini gördüm."

akar. Yine de oğluma paniğin geçeceğini söylediğimde bana inanmadı. Bu gerçekten çok trajikti." Kral bana sempatik bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Oğlumun intikamı oldukça öfkeli olabiliyor. Eminim onun ne yaptığını bilmek sizin için kolay olmamıştır."

Kral Novakin'in gözleri içten bir sempatiyle doldu ve sonunda sesimi bulup, "Çok zor oldu Majesteleri," diye cevap verdim.

Kral, prene tekrar hitap etmeden önce başını salladı. "Başka yakınlıkları var mı?" Gözlerinde garip bir ilgi belirdi.

Prens Norivun'un dudakları gerildi. "Hayır."

"Sadece bir tane mi? Ama gerçekten *orem* yaratabilirse çok büyük bir tane, ama sadece bir tanesine sahip olmak ..." Kral iç çekti. "Ne kadar yazık. Demek annen gibi değil."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Prens başından beri beni kraliçeyle kıyaslıyordu ama şimdi ona hiç benzemiyormuşum gibi davranıyordu.

Kraliçe Lissandra kralın yanında oturmaya devam etti ve sessizliğini bozmadı.

Kral tekrar gülümseyerek, "Peki sevgili Ilara gibi bir hazineye nasıl rastladınız?" diye sordu.

"Onu geçen ay kıtayı gezerken keşfettim. Bahçesi şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha parlak ve sağlıklıydı, ekinler de geliyordu. Onun bahçesi, iki bin milde karşılaştığım ve bu kadar umut vaat eden tek bahçeydi ve köyünün mahsulleri kıtadaki en sağlıklı mahsullerdi."

"Ne kadar ilginç." Kral dudaklarını büzdü. "Peki buradan sonra ne öneriyorsunuz?"

"Eğitime ihtiyacı var. Annem gibi onun da yakınlığı geç çiçek açtı."

"Ama şekillendirilebilir aşamadan çıktı mı?"

"Öyle."

"Gerçekten de ilgi çekici." Kral bana gülümsedi. Bu jest o kadar sıcak ve misafirperverdi ve o kadar gerçek bir ilgi ve zevkle doluydu ki, ölmüş ailemden ve kiminle yattığımdan bu kadar kolay bahsetmesine hala kırgın olsam da öfkem biraz azaldı. "Bundan sonraki planların nedir? Sözde *sorunu* çözmek için onu kullanmayı düşünüyor musun?"

Prens eli tekrar sırtımda sıkılaştı. "İstiyorum."

Kraliçenin parmakları kol dayanağını öyle sıkı kavradı ki eklemleri bembeyaz oldu. "Pekâlâ. Eğer sizi tatmin edecekse, devam edin."

Tartışmaları devam etti ama ben dinlemeyi bıraktım. Tek yapmak istediğim ortadan kaybolmaktı. Bu konuşmayla ilgili her şey yağlı ve hesaplanmış hissettiriyordu. Prens benden sanki tek önemseydiği şey yakınlığımmış gibi bahsediyordu. Kral benden, tek amacı krallığına hizmet etmek olan isimsiz bir halktan biriymişim gibi bahsediyordu.

Ve burada sıkışıp kalmıştım. Bir peri anlaşması yapmıştım, bu da anlaşmayı yerine getirmem gerektiği anlamına geliyordu, yoksa buradan ayrılmama asla izin verilmeyecekti. Prens fikrini değiştirip gidebileceğimi söylese bile pazarlık buna izin vermezdi, tabii tanrıların gazabına uğramak istemiyorsam. *Aptalca, aptalca, aptalca.* O pazarlığı asla yapmamalıydım.

Kan kulaklarımda uğuldadı ve içimde derin bir zonklama hissi doğdu. *Ben bir tutsağım. Kullanılacak bir tutsak. Veliaht Prens'in ana oyun planında bir piyon.*

Damarlarımda bir şimşek çaktı. Prens'in eli sanki sokulmuş gibi aniden geri çekildi ama babasıyla konuşmaya devam etti ve odanın dönüyor olması gerektiğine yemin ettim. Sanki etrafımda dönüyormuş gibi hissediyordum ve tek istediğim kaçmaktı. Kaçmak. Kaybolmak. Ama yapamadım ve kapana kısılmıştım.

Sonra taht kapıları açıldı ve soylular büyük salona geri döküldü. Prens Norivun bana bir şeyler söylüyordu, dudakları kulağıma değerken eli yine sırtımdaydı. Sözleri aceleye dönüştü ama ben geri çekildim. Kraliçenin parmakları taht koltuğunun kol dayanağını daha da sıkıca kavradı, ta ki kopacağından emin olana kadar. Kral gülmeye başladı, ben ortaya çıktıktan birkaç dakika sonra sürgün ettiği ve tekrar yanına dönen soyluyla konuşuyordu.

Nefeslerim daha hızlı geliyordu. Ve daha hızlı. Gitmem gerekiyordu. Prens'in yanından uzaklaşmalıydım. Bu çirkin saraydan uzaklaşmalıydım.

Prens'in belimi sıkıca kavradığını hissettim. "İlara. Benimle dışarı gel."

Ama müzik başladığında ve soylular tekrar dans etmeye başladığında, kahkahaları ve sohbetleri odanın içinde dolaşırken içkiler yudumlanırken geri çekilmeye devam ettim. Balo bir kez daha başlamıştı.

"Hayır. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Kendimi onun yanından ayırdım. Ayaklarım beni sanki rüzgâr arkamdaymış ve elbisem dev bir yelkenmiş gibi odanın diğer ucuna taşıdı.

"İlara!" diye seslendi prens arkamdan.

Ama kalabalığın beni yutmasına izin verdim. Yanından geçtiğim her peri bana ilgi ve merakla bakıyordu. Bazıları fısıldaşmaya başladı. Diğerleri benimle ilgilenmeye çalıştı, ama bir erkek önümde durana kadar hepsinin yanından geçtim. Geniş omuzlar, siyah kanatlar, hoş bir gülümseme.

"İçimden bir ses senin bir içkiye ihtiyacın olduğunu söylüyor." Prensın aurası sırtıma vururken Nuwin'in dudakları daha da kıvrıldı ve beni herkesten uzaklaştırmaya başladı.

Arkama bakmaya cesaret ettim. Nuwin'in kolu belime dolandığında prensin yüzünü öfke kapladı ve ardından Prens Norivun bakışlarını kardeşine dikmiş dans pistinde ilerliyordu.

"Sadece beni buradan çıkar," diye yalvardım kolunu kavrarken. Nuwin sırttı. "Bu eğlenceli olacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

TEn genç prens sözüne sadık kalarak beni yan kapılara götürdü ve bu kapılar donmuş çimenlerin, buzdan çiçeklerin, büyülü çeşmelerin ve asilzadelerin gözlerini kamaştıran buzdan bir labirentin bulunduğu geniş bir çimenliğe açılıyordu.

bu konuda koşmak.

Nuwin yüzen bir tepside iki kadeh şampanya aldı ve sonra dışarı çıktık, beni labirentin içine çekene ve bir köşede kaybolana kadar soğuk arazideki fae kalabalığının arasından koştuk.

Nefes nefese, ayak uydurmak için elimden geleni yaptım, özellikle de prensin öfkeli feryadını duyduğumda.

"Nuwin!"

Yanımdan geçtiğimiz fae'lerden kıkırdamalar ve gergin kahkahalar yükseldi ve saniyeler içinde labirent bizi bütünüyle yuttu. Buz mağaraları ve tünellerden geçtik. Her şey kaplıydı. Tepemizde uçan hiç kimse bizi göremiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Nefesimden sis bulutları yükselirken soluk soluğa kaldım.

Nuwin her nasılsa, şaşırtıcı bir şekilde, sanki daha önce de buna benzer hareketler yapmış gibi, iki şampanya kadehini de dökmeden taşımayı başardı.

"Hemen ileride gizli bir çıkış var. Nori bunu biliyor ama birkaç gizli çıkış olduğu için hangisinden çıkacağımızı bilemeyecek." Köşede tutkuyla öpüşen bir çiftin yanından geçerken bana arsızca gülümsedi. Erkek, kadının bacağına beline dolamış, diğer elini de kadının saçlarına daldırmıştı.

İç çekti, sonra erkek dudaklarını boynunun sütununda gezdirdiğinde inledi.

"Bu ikisi eğleniyor gibi görünüyor." Nuwin dirseğini benimkine çarpıtı ve bana komplocu bir gülümseme verdi.

Kaşlarını salladığında homurdandım.

Bir dönemeç daha döndük ve genç prens bir buz duvarının önünde durdu.

"Bunu benim için tutar mısın, sevgilim?" İki şampanya kadehini bana uzatırken labirentten bir çarpma sesi ve bir feryat daha geldi. "Aman Tanrım, görünüşe göre sevgili kardeşim kendini epey bir telaşa kaptırmış."

Nuwin eğildi ve parmaklarını buz duvarının altında, zeminin hemen üzerindeki bir şeye geçirdi, sonra buz önümüzde eridi ve bir su duvarı halinde yana düşerek bir kapıyı ortaya çıkardı. "Bu taraftan. Acele et, sevgilim. Çabuk olmazsak bizi yakalayacak."

Kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Tam kapıyı arkamızdan kapatırken diğer tarafta buzdan duvar yeniden oluştu.

Beni karanlık bir tünel karşıladı. O kadar siyahtı ki göremiyordum. "Nuwin?"

Sıcak eli belime dokundu ve şampanya kadehlerini almadan önce beni kendine çekti. "Beni takip edin."

Beni patikadan aşağıya doğru götürdü, adımları emin ve hızlıydı. Gielis Dağları'ndaki bir kar sakızı kadar çevik hareket ediyordu, sanki o da karanlıkta görebiliyormuş gibi.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?"

Güldü. "Çocukluğumdan beri bu tünellerde oynuyorum."

Bir saniye sonra akan suyun sesi kulaklarıma ulaştı ve buz gibi bir yeraltı nehrine dalma görüntüleri düşüncelerimi doldururken içgüdüsel olarak ona yaklaştım, ancak bir saniye sonra ılık bir esinti yanaklarımı okşadı ve yukarı doğru ilerliyorduk.

İleride ı ışık belirdi, sadece bir kapının dış hatlarının etrafında bir parça. Nuwin bana olan bağını gevşetti ve ellerini kapının yanında gezdirdi. Kapı tıkırdayarak açıldı ve duvarları kitaplarla dolu geniş bir odaya girdik.

"Kale kütüphanesi," diye açıkladı. Duvarların arasından, taht odasında çalanla aynı ritmi taşıyan bir müzik tıngırdıyordu.

"Biz ... miyiz?" Kaşlarımı çattım ve kapıya doğru işaret ettim. "Az önce taht odasının altından mı geçtik?"

"Gerçekten de öyle, zeki kız. Labirentten çıkışlar sizi kalenin çeşitli yerlerine bırakacak. Bizi az önce kaçırdığımız yere geri götürdüğü için Nori'nin hiç beklemeyeceği bir tanesini seçtim." Göz kırptı ve flütlerden birini bana uzattı.

Bardağı dudaklarıma götürmeden önce onun muzip ifadesi karşısında dudaklarım gülümsemeyle aralandı ve kabarcıklı sıvının dilimi sızlatmasına izin verdim. Yutkunduktan sonra içkiye hayretle baktım.

"Bu çok lezzetli."

"Balonun şampanyası her zaman öyledir. Tadını arttırmak için çilek ve çikolata ile tatlandırıyorlar."

Bir içki daha aldım ve sonra bir tane daha.

Nuwin kıkırdadı. "Dikkatli ol, Ilara Seary. Böyle devam edersen daha farkına varmadan sarhoş olacaksın."

Onu görmezden gelerek biraz daha yutkundum. "Belki de sarhoş olmak istediğim şeydir. Az önce babanla ağabeyinin benden nasıl bahsettiğini duysaydın-" Kiminle konuştuğumu fark ederek sözümü kestim. "Özür dilerim prensim. Onlar hakkında kötü konuşmak istememiştim."

Ama Nuwin kızmak yerine sadece başını eğdi. "Göründüğü kadar kötü biri değil."

"Hangisi?"

Bu ondan bir kahkaha havlaması aldı. "Kardeşim."

Gözlerimi devirdim. "O zaman belli ki ailenin yarısını öldürmemiş, seni esir almamış ve sonra da sana kalbi atan canlı bir peri yerine sahip olunacak bir nesneymişsin gibi davranmamış."

Nuwin flütünden bir yudum aldı, dudakları kıpırdamadan önce yüz ifadesini okumak imkânsızdı. "Seninle çok uğraşacağını söyleyebilirim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Ama Nuwin cevap vermek yerine boş flütümü alıp götürdü, sonra da beni yanına çekti. "Baloya dönelim mi? Güzel kadınlarla dans etmekten hoşlanırım."

"Pek iyi bir dansçı değilimdir ve dedikoduların odağı olmak istemem."

"O zaman isterseniz içelim, yiyelim ve dansçıları izleyelim."

İçimi çektim. Kütüphanede kalıp mahkemenin meraklı gözlerinden saklanmak kulağa daha cazip geliyordu ama sonsuza kadar saklanamazdım ve mahkemeye vereceğim ilk izlenimin zayıf ve korkak biri olduğum yönünde olmasını istemezdim.

İç çekerek kapıya doğru başımı salladım. "Yolu göster."

NUWIN beni taht odasına geri götürdü ve içeri girdikten sonra bana bir kadeh şampanya daha kaptı.

Parmaklarım soğuk bardağın etrafında kıvrılırken, böğürtlenlerin cezbedici tadı tekrar dilime çarptı. Kalabalığı taradım, pençe uçlu kanatları olan büyük periyi arıyordum ama Prens Norivun ortalıkta görünmüyordu.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" İçimden hoş bir baş döndürücü his geçerken içkiden bir yudum daha aldım. Bardağımı indirdim. Nuwin'e daha önce söylediklerime rağmen, aslında sarhoş olmak istemiyordum. Böyle bir gecede alkolün düşüncelerimi bulandırmasına izin vermek aptallık olurdu.

Nuwin omuz silkti. "Hâlâ labirentin içinde olduğunu tahmin ediyorum. Ya da çıkmıştır ve kalenin yanlış bölgesini arıyordur, hangi gizli kapıdan girdiğimizi düşündüğüne bağlı olarak. Ne olursa olsun, burada değil. Bunun tadını çıkarmaya çalışmalısın."

Belki de Nuwin haklıydı. Müzik odanın içinde süzülüyor, ikili gruplar halinde eşleşen fae'ler pistte vals yaparken senfoni bir kreşendoya doğru ilerliyordu. Kahkahalar ve sohbetler havada kendi başına bir melodi gibi sürükleniyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, prens ve benim daha önce neden olduğumuz sahneye rağmen dans, içme ve yeme devam etti.

Omuzlarımı daha fazla gevşemeye zorlayarak Nuwin'e odaklandım ve üzerime dikilen meraklı gözleri görmezden geldim.

"Solisarium'da sık sık kraliyet baloları düzenlenir mi?" Duvar boyunca ilerleyip odanın derinliklerine doğru ilerlerken Nuwin'e sordum.

Nuwin'in kaşları kalktı. "Kardeşim sana bu topun ne için olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır, ne için?"

"Yüz kışa ulaşmasının şerefine düzenleniyor. Nişanlısını seçme zamanı geldi."

Neredeyse burnumdan şampanya çekecektim.

Nuwin usulca güldü. "Sanırım bunlardan hiç bahsetmedi?"

"Haklısınız."

"En güzel kıyafetlerini giymiş düzinelerce soylu kadını fark etmediniz mi?" Kolunu odanın kenarına, bizim geçip gittiğimiz kapıların yanına doğru salladı.

Muhtemelen iki düzine kadın kapının önünde endişeyle bekliyor, saçlarını düzeltirken dışarıya bakıyor ve birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Hayranlar. Birkaç tanesi bana ters ters baktı ya da burnunu çekti. "Bunun toplar için normal olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle değil. O dişilerin hepsi bir sonraki kraliçe olmayı umuyor ama yarışa katılacaklarından bile şüpheliyim. Babamız kiminle çiftleşeceğimiz konusunda oldukça titizdir." Genç prensin ağzı gerildi. "Ne yazık ki Nori hayatımız boyunca bu günü ertelemeye çalıştı. Babamız küçüklüğümüzden beri nişanlığımızı kendisinin seçeceğini söylemişti."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Bu tür arkaik uygulamaların artık takip edilmediğini sanıyordum?"

"Korkarım bu, kendi evliliğinden beri yeniden canlandırdığı bir gelenek." Ailesine doğru başını salladı.

Kral hâlâ daha önce sohbete daldığı periyle konuşuyordu ve kraliçe de onun yanında oturmaya devam ediyordu. Kraliçe muhteşem, dengeli ve çok yalnız görünüyordu.

"Ailen görücü usulü mü evlendi?"

"Öyleydiler." Nuwin yanımdan geçen bir tepsiden küçük bir tabak küçük etli börek aldı ve bana uzattı. "Annem soylu bir aileden gelmiyor. Yakınlıkları olmasaydı babamla evlendirilmek için asla düşünülmezdi."

Turtalardan birini ısırđım. Tereyağlı kabuğın ve sosla karıştırılmış mükemmel baharatlı tavuğın tadını çıkarırken tatlar dilimin üzerinde yuvarlandı. Bir zevk iniltisini bastırmayı başardım ama zar zor. Nuwin hepsini mideye indirmeden önce tabaktan bir tane daha kaptım ve prensin küçük kardeşine kaşlarımı kaldırdım.

"Baban annenle muazzam bir büyüye sahip olduğu için mi evlendi?"

Dudakları sinsice kalktı. "Doğru. Bu bağlantıyı çabucak kurdun."

Bir el salladım. "Kardeşinle bir iki şey öğrenecek kadar zaman geçirdim. Evlilikleri ne umuduyla yapıldı, güçlü varisler üretmek için mi?"

"Bu da doğru." Gülümsemesi

büyüdü. "Peki evliliklerini kim

ayarladı?" "Babam ayarladı."

Hafifçe güldüm. "Bu çok saçma. İnsan kendi evliliğini nasıl ayarlar? Bu basitçe evlenme teklif etmek değil mi?"

"Evlenme teklif etmek, kadının seçme şansı olduğu anlamına gelir. Babam o sırada zaten kraldı ve kral olduğunuzda, kıtadaki tüm kadınları seçmek de dahil olmak üzere istediğinizi yapabilirsiniz. Babam

bulabildiği en güçlü kadını aradı ve onu gelini olarak seçti."

"Anladığım kadarıyla bu evlilik annenin tercihi değildi?"

Gözleri karardı. "Hayır, değildi."

"Yani annen karşı çıkmasına rağmen onu gelin olarak aldı?" "Aldı."

Kendi ailemi, onların basit hayatlarını düşündükçe kaşlarım çatıldı. Fakir olsalar da hallerinden memnundular. Hayır, sadece memnun değillerdi. *Muthuydular*. Tabaklarımızda fazla yemek olmadığı zamanlarda bile hayattan keyif almayı başarmışlardı. Kahkaha ve sevgi evimizi doldurmuştu. Bir iş anlaşması gibi yapılan bir evlilikte bunu nasıl bulabileceğimi bilmiyordum.

Ama anne ve babamın yaşlandığına asla tanık olamayacaktım. Hayatları çok erken alındığında neşeleri de sönmüştü.

Ailemle ilgili anılar içimde uyuyan öfkeyi yeniden uyandırdı. Prens bana karşı zalim olmamış, hatta bana nezaket göstermiş ve ölümleri için özür dilemiş olsa da, beni sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı almıştı: beni köleleştirip emirlerini yerine getirmem için.

Parmaklarım kadehimin etrafında daha sıkı kıvrıldı. Flütü dudaklarıma götürürken bakışlarım odada birbirine karışan dansçıların ve fae'lerin üzerinde, gökyüzünden aşağıya bakan bir kuş gibi balonun tepesine tünemiş olan tahtın üzerinde gezindi. Kral ve kraliçe yan yana oturmalarına rağmen hiç konuşmuyor, birbirlerine dokunmuyor ya da bakışmıyorlardı.

"Aralarında hiç sevgi yok mu? Hiç sevgi çiçekleri açmadı mı?"

Dudakları incelirken Nuwin'in yüz hatlarını gergin bir ifade kapladı. "Hayır, aşk yok. Ya da şefkat. Annem, o-" Daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama sonra başını salladı. "Dans etmeliyiz. Pist o kadar kalabalık ki, ortaya doğru kayarsak gözlemcilerin hiçbiri bizi göremez."

Bir elimi boğazıma, kolyenin soğuk metaline ve pürüzsüz kolye ucuna götürdüm. "Dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemiyorum."

İçkiyi çoktan fazla kaçırmıştım ama düşüncelerim hâlâ Daiseum'un uyarılarını ve prensin ben bu odaya girmeden önce sergilediği kurnazca davranışları hatırlayacak kadar berraktı ve berraklığın her an kaybolabileceğini de biliyordum. Alkol damarlarımda dolaşıyordu.

"Sanırım bununla işim bitti." Şampanya kadehimi yanımda duran bir tepsinin üzerine bıraktım.

Nuwin bana yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Dikkatlerin üzerinize çekilmesini istemediğinizi biliyorum ama fae'ler içiyor ve meşguller ve kardeşim henüz burada değil. En azından bir ya da iki dansın tadını çıkarmak için yeterince zamanımız var. Ondan kurtulmuşken bunu en iyi şekilde değerlendirebilirsiniz." Güzel bir hareketle eğildi. "Dans et benimle, Ilara Seary, Mervalee Bölgesi'nin kızı."

İçimi çektim. "Oh, tamam."

Nuwin beni alıp götürdü ve dans pistini çevreleyen izleyici kalabalığının arasından geçirdi.

Yanlarından geçtiklerimiz, prensin sakladığı kanatsız dişinin geri döndüğünü fark eder etmez fısıldaşmalar başladı. Döndüğümü fark edenlerin sayısı arttıkça dişiler avuçlarının arkasından titriyordu. Erkekler de bir o kadar kötüydü. Hatta bazıları benim bir fahişe olduğuma ve prens benden bıktığında sıranın kendilerine geleceğine gerçekten inanmış gibi bakıyorlardı.

Öfkelendim ama başımı dik tuttum. Artık odadaki herkes döndüğümü biliyor gibiydi, belki de Nuwin haklıydı. En azından eğlenebilirdik.

Dans pistinin kenarına vardığımızda, ipekler, brokarlar ve şeffaf tüllerden oluşan kalabalık, kadınlar dönerken bacaklarımızın yanından geçerken kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Dans pistinin yarısı, tek bir kadının üç katı yer kaplayacak kadar geniş, hacimli elbiselerle doluydu. Sadece bir avuç kadarı benimki gibi daha ince stilde giyinmişti. Elbisem etrafımda sürükleniyor, tenimin üzerinde su gibi hareket ediyor ve kayıyordu.

"Hazır mısın?" Nuwin'in kolu belime dolandı ve sonra yola çıktık.

Hafif adımlarla bizi zahmetsizce kanatlı bedenlerin kabarışına doğru süzdü. Kraliyet danslarını hiç öğrenmemiştim ve ayak parmaklarına takılıp tökezlediğimde bir özür mırıldandım ama Nuwin göğsüne yaslanana kadar beni kendine çekti ve sonra eğilip fısıldadı, "Ben önderlik edeceğim. Sadece adımlarını hafif tut ve gülümse. Herkes izliyor."

Tıslayarak nefes aldım. "Beni ortadan göremeyeceklerini söylediğini sanıyordum."

"Yapmayacaklar. Oraya vardığımızda."

Sözüne sadık kalarak beni pistin ortasına doğru döndürdü, dans etti ve dönen fae kalabalığının içinde bizi döndürdü. Mükemmel bir dansçıydı ve beni ayaklarım hala yere degecek ama neredeyse hiç ağırlık taşımayacak kadar kaldırdı.

Sonunda merkeze ulaştığımızda, "Oldukça güçlüsün," diye yorum yaptım. Sadece çok uzun boylu olanlar ya da tahtın yanındaki merdivenlerde duranlar bizi rahatlıkla görebiliyordu. "Neredeyse beni taşıyacaksin."

"Güçlü olan tek kişi Norivun değil." Bana sırtarak baktı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni odada taşımaya devam etti.

Müzik sürekli hipnotik dalgalar halinde yükselip alçaldı ve ben de kendimi ritme kaptırdım; ayak seslerini öğrendikçe ve ritmi takip ettikçe Nuwin'in ağırlığımı taşımasına giderek daha az güveniyordum.

Fısıltılar beni takip ediyordu ama umurumda değildi. şampanya beni gerçekten etkisi altına almıştı ve burada, pistte kimse beni köşeye sıkıştırmıyor ya da benimle sohbet etmeye çalışmıyordu. Sadece ben ve müzik vardı.

"Doğuştan yeteneklisin," dedi Nuwin yumuşak bir sesle, başım dönerken sırtışı her şeyi anlatıyordu.

Nuwin ve ben daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı hareket ettikçe, her dönüş ve dalışta bir enerji yükü artıyormuş gibi, karnımın içinde dönen hisler çalkalandı.

Nuwin'in dudakları aşağı doğru çekildi. "Auranız ..." Başını eğdi.

"O da neydi?"

"Auranın-" dedim.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Kıvrık beyaz saçlı ve kırmızı tunikli bir soylu Nuwin'in yanında belirdi. Ben taht odasına girmeden önce salonda bulunan erkekle aynıydı. Melodi devam ederken en genç prensin elleri hâlâ belime sarılıydı ama soylu yanımızdan ayrılmıyor, ritme göre hareket ediyordu.

"Ne istiyorsun Michas?"

"Açık olduğunu düşünmüştüm." Erkek sırttı. "Mervalee'li güzel bayanla dans etmek istiyorum."

Nuwin itiraz edemeden Osaravee soylusu beni genç prensin elinden kurtardı ve sonra yeni kollar etrafımı sardı. Güçlü, emredici ve sıcak kollar beni kendine çekti.

BÖLÜM 25

"A Ya seninle dans etmek istemezsem?" Erkeğe söyledim. Eli sırtımda gezinirken dudakları kıvrıldı. "Seni Nuwin'e geri götüreyim mi? Oldukça sinirli görünüyor." Teklifine rağmen, genç lord bizi prensten biraz daha uzaklaştırdı. "Solisarium'da yeni olduğunuz için saraydan bazı kişilerle tanıştırmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"Yeni olduğumu nereden biliyorsun? Burada büyümüş ve Mervalee'ye sadece bir yetişkin olarak kaçmış olabilirim."

Başını eğdi. "Sanmıyorum." Beni tekrar kendine çekmeden önce bir burgu gibi döndürürken avuç içi omurgamı sıyırdı. Elimi avucunun içine aldı ve ifadesindeki entrika büyüdü. "Bu odadaki tüm kadınlardan daha güzel görünüyorsun ama ellerin yumuşak değil. Diğer saray kadınları gibi değil."

Ses tonu alaycı olmadığı için sadece omuz silktim. "Hayatta kalmak için çalışmak gerektiğinde nasırlar oluşur."

"Çalışıyor musun?"

"Evet." *Orem*'i restore etmeye çalışmak tarlada çalışmak kadar yorucu olmasa bile, bunun için para alıyordum, bu yüzden iş sayılırdı. Ayrıca, zaten sayamayacağım kadar çok rulib verilmişti ve ayrıca ücretsiz oda ve yemek alıyordum. Bir kıkırdama beni vurmakla tehdit etti. Anne, bu çok komikti. Bana sadece rulib değil, aynı zamanda tüylü yataklar ve minik kıymalı turtalarla ödeme yapıldığını düşünmek.

"Komik bir şey mi var?"

Kahkahamı bastırmayı başardım. "Ben de tam son mesleğimi düşünüyordum."

"Hangisi?" Bakışları vücudumda gezinirken gözleri karardı. Göğüs dekoltem elbiseden dolayı kabarmıştı ve eli tehlikeli bir şekilde popoma yakın duruyordu.

Alay ettim. "Düşündüğün gibi değil."

"Çok yazık."

"Belki senin için."

Kıkırdadı. "Gerçekten de öyle. Söyle bakalım, Mervalee Toprakları'nın kızı Ilara Seary, eğer bir fahişe değilsen, mesleğin nedir? Ve nasıl oldu da buraya, prens tarafından saklanmaya geldin?"

Nazlı nazlı gülümsedim, sonra da içtiğim tüm şampanyalara lanet ettim. Sarhoş olmasam da alkol dilimi gevşetmiş ve cesurca şeyler yapmama neden olmuştu. Bu erkekle flört etmek gibi *aptalca* şeyler, bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu erkek benim hakkımda öğrenebileceği kadar çok şey öğrenmeye çalışıyormuş gibi bir sürü soru soruyordu. Ve sarayda yeni olabilirdim, ama çoktan öğrenmiştim ki, masum bir merak buradaki fae'leri yönlendiren şey değildi.

Ben de sadece, "Sanırım size söylemeye niyetim olmadığı için merak etmeye devam etmeniz gerekecek," diye cevap verdim.

Soylu güldü, bizi iki çift dans eden fae'nin arasından geçirmeden önce başını geriye eğdi. "Nereden gelmiş olursanız olun, Leydi Seary, sizinle tanışmak bir zevk. Ben Lord Michas Crimsonale, Highsteer Kalesi'nin varisi ve Osaravee Bölgesi'nin oğluyum. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Müziğin temposu arttıkça kollarında kaskatı kesildim. "Baban Lord Crimsonale, kralın konseyinde oturan erkek mi?"

"Öyle."

Tabii ya. Benim hakkımda bilgi aramasına şaşmamalı. Muhtemelen babası ona böyle yapması için talimat vermişti. "Ve diğer erkek, birlikte durduğun kesilmiş sakallı olan, o senin kardeşin mi?"

"Bu doğru. Sirius benden on kış küçük."

Midemde bir endişe yumağı oluştu. "Baban benimle çok ilgileniyor gibi görünüyor."

"Öyle mi? Sence neden?"

Yüz ifadesini inceledim, herhangi bir aldatma izi aradım ama bulamadım. Kutsal Anne, onunla neyin oyun neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum. Keşke Cailis burada olsaydı. Michas'ın yalan söyleyip söylemediğini onun doğruluk eğilimi hemen çözerdi. Ama kız kardeşim yanımda değildi, bu yüzden

Cevabım dürüst ama belirsizdi. "Geçen gün bizi Harrivee Territory'ye kadar takip etti."

Michas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Şerefim üzerine leydim, bilmiyorum."

İçimi çektim. Gerçekten de dürüst olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Baban prensin kanatsız bir dişiyi esir aldığını duymuş ve beni aradı. Babanla tanıştıktan sonra bu baloya davet edildim. Ve şimdi, kraliyet ailesi dışında dans ettiğim ilk perinin başka bir Crimsonale olması ne kadar ironik."

Michas güldü. "Pekâlâ, pekâlâ. Beni yakaladınız. Seninle ilgileniyorum ama babam beni buraya art niyetle göndermedi. Kendi isteğimle geldim. Seninle gerçekten dans etmek istedim çünkü sen yenisin ve Prens Norivun ve ben ..." Omuz silkti. "Biraz geçmişimiz var ve seninle vakit geçirirsem sinirleneceğini biliyordum. İşte, beni yakaladınız ve her şeyi anlattım. Hâlâ benimle dans etmek istiyor musun?"

Yüz ifadesini inceledim ve umutsuzca tekrar Cailis'in yanımda olmasını diledim. Ama o olmadığına göre, Michas'ın baş belası olduğunu ama belki de hilekâr bir peri olmadığını söyleyen içgüdülerime güvenmekle yetinmem gerektiğini biliyordum.

Elimi çekip kurtarıırken omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse mi? Sanırım yeterince dans ettim. Başım dönmeye başladı."

"Elbette, izin verin." Michas bizi dans pistinden çıkardı ve odanın karşı tarafında Nuwin'i gördüm, bize doğru ilerlemeye başlarken yüz hatlarında endişe vardı ama taht odası çok büyüktü ve diğer fae'ler onu durdurup sohbet etmeye çalışıyorlardı.

Michas'ın kasıtlı olarak Nuwin'den mümkün olduğunca uzak bir çıkış seçip seçmediğini merak etmekten kendimi alamadım. Genç Crimsonale beni izleyici kalabalığının arasından geçirdi. Yanlarından geçerken bir kadının bakışları beni delip geçti. Uzun boyluydu, kamış gibi inceydi ve sivri bir çenesi vardı. Beni gördüğünde gözleri kısıldı.

Michas kulağıma fısıldadığında ürpererek neredeyse sıçrayacaktım, "Ve bu da Kroravee Bölgesi'nin arşonu Leydi Taberitha Wormiful olmalı."

"Beni yemek istiyor gibi görünüyor."

"Olabilir. Saraydaki genç hanımları yiyip bitirdiği biliniyor."

Aceleyle ilerlerken kıkırdadı, ama Leydi Wormiful'la arama koyduğum mesafeye rağmen, gözlerinin sanki bir buz kıracağı omurgamı parçalamış gibi sırtıma battığını hissettim.

Kalabalığı geçtikten sonra Osaravee soylusu durmadı. Michas beni tahtın arkasındaki balkona açılan başka bir kapıya götürdü. Kraliçe biz geçerken bizi izledi. Hâlâ tek başına oturuyor, kimseyle konuşmuyordu.

"Kraliçe sık sık sosyalleşmeden tek başına mı oturur?" Ben sordum.

Michas omuz silkti. "Genellikle. Hiçbir zaman konuşkan biri olmadı."

Kaşlarım çatıldı. Konuşkan olsun ya da olmasın, yüz ifadesi bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Neredeyse bir çaresizlik perdesi gibi üzerine bir hüznün yapılmıştı ve prens beni kulesinin önünden uçurduğunda, o tuhaf sözleri söylediğinde ona kısa bir bakış attığımda nasıl görüldüğünü hatırladım: *"Huzur içinde yaşıyor."*

Yine de huzurlu görünmüyordu. Endişeli ve yalnız görünüyordu.

Bunu düşünürken, Osaravee soylusunu dışarıda takip ettim. Balkona adım attığımızda beni keskin, soğuk bir hava karşıladı. Tüylerim hemen diken diken oldu ve kollarımı ovuşturarak ürperdim.

"Ne kadar saçmalıyorum. Donuyorsun." Michas ben itiraz edemeden paltosunu çıkarıp omuzlarıma doladı. Kokusu içime dolduğunda giysinin sıcaklığı üşümüş tenime nüfuz etti. Ardıç ve biraz da tarçın kokuyordu; fena değildi ama aşırı ilginç de değildi.

Paltosunu daha yakına çektim, sıcaklık için şükrettim.

Çarpık bir gülümseme sundu. "Temiz havanın sana iyi geleceğini düşündüm ve buradaki soğuk, rahatsız edici soyluların bazılarını uzak tutacaktır."

Serin esintiyi içime çektim. "Teşekkür ederim."

Michas kollarını, kalenin köşesinden görünen labirentin kenarına bakan parmaklığa dayamıştı. Beni sıkıştırmadığı ve iyiliğimle gerçekten ilgileniyor gibi görüldüğü için ona daha fazla yüzümü döndüm.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Kaşlarımı çattım.

"Herhangi bir şey."

"Şu anda mahkemede neler oluyor? Fae'ler neden kayboldu?"

Michas boğazını temizledi. "Bunu nereden duydun?"

"Doğru mu?"

Parmaklarını birbirine kenetledi ve yere baktı. Uzun bir süre sonra nihayet şöyle dedi: "Kıta açlıktan ölüyor. Bunu da biliyor muydun?"

Kalbim daha sert atıyordu. "Evet."

Kaşları kalktı. "Şaşırdım. Prens bunu gizli tutmaya niyetli görünüyor. Fae'ler endişelerini dile getirdikleri için öldüler."

"Öldürüldüklerini mi kastediyorsun?" İçim sıkıştı. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

"Sanırım bunu söylemenin daha az onurlu bir yolu bu."

"Ya da sadece gerçek."

Başını öne eğdi. "Doğru. Bu durumda, eğer özgürce konuşacaksak, sanırım bazılarının bu kıtada hiç yaşamamamız gerektiğini, diyarımızın büyüüne rağmen buranın bizim için asla doğal bir yer olmadığını ve hayatta kalacaksak taşınmamız gerektiğini fısıldadığını söylemem sizi şaşırtmamalı. Belki de fae'lerin yok olmasının nedeni budur, çünkü halk da bunu söylemeye başladı ve prens bu inançların yayılmasını istemiyor."

"Geçtiğimiz haftalarda birçok sıradan insanın ortadan kaybolmasının sebebinin veliaht prens olduğunu mu söylüyorsunuz? Ama o gitmişti. Kalede bile değildi."

"Ama öyle miydi?" Michas kaşlarını kaldırdı. "Prens kolaylıkla ve sık sık mistifikasyon yapabilir. Muazzam büyü bu yapmasına izin veriyor. Günde birden fazla kez sisfaz yapabilen ve büyüünü dinlenerek ve beslenerek yeniden şarj etmesi gerekmeyen birkaç fae'den biri."

Dudaklarım aralandı. Birincisi, Solis fae'lerinin kuzey kıtasında yaşamadığını düşünmek saçmaydı, ikincisi ise Michas'ın ima ettiği şeydi: Prens, benim ve ekibinin haberi olmadan Exorbiant Odası'nda kilitli kaldığım süre boyunca kaleye gizlice girip çıktığını ve bu dönüşler sırasında muhalefetin artmasını önlemek için daha fazla fae öldürdüğünü...

"O bunu yapmaz," diye fısıldadım.

Michas güldü. "Öyle değil mi? Prensimizi ne kadar iyi tanıyorsun, Ilara?"

Titreyerek kollarımı kendime doladım. Norivun beni babasıyla tanıştırdığında kralın ve Prens Norivun'un benim hakkımdaki konuşmaları hoşuma gitmemişti ama veliaht prensin son bir hafta içinde gördüğüm yanları ... Soğuk, kalpsiz bir katil değildi.

Ama anneme, babama ve Tormesh'e yaptığı da tam olarak bu değil mi? Onları soğukkanlılıkla öldürmek mi?

O küçük mantıklı ses düşüncelerimi yarıp geçti. Titremelerim arttı.

"Neden birileri taşınabileceğimizi düşünsün ki?" Sonunda söyledim. "Solis fae'leri binlerce kış boyunca kuzey kıtasında ikamet etti. Eğer burada yaşamasaydık, nereye giderdik?" Glassen Bariyer Adaları'nı ve orada ve güneyindeki binlerce adada yaşayan Loehen fae'lerini hayal ettim. Ama bizim türümüz suda yaşayamazdı ve o adalar hepimizi barındıracak kadar büyük değildi, binlerce mil ötedeki küçük kıtalarını işgal etmediğimiz sürece.

Michas doğruldu ve kalçasını parmaklıklara yasladı. "Bazıları Nulus kıtasında ikamet etmemiz gerektiğini söylüyor." Kollarını kavuşturup beni dikkatle izledi ve ben de ilk kez ona gerçekten baktım.

Çok uzun boylu değildi ama geniş ve ağır kaslıydı. Kalın, geniş kanatları sırtına yapışmıştı. Prensinki gibi uzun değillerdi ama ağır görünüyorlardı. Tüm Solis fae'leri gibi gümüş rengi saçları ve mavi gözleri vardı ama saçlarındaki bukleler daha az yaygındı. Yüzü yeterince hoştu. Düz bir burun. Sert dudaklar. Yuvarlak gözler. Aslında oldukça çekiciydi.

Kendimi önemsiz düşüncelerimden sıyrıp konuşmamıza odaklandım. "Nulus kıtası, ciddi misin?"

"Ben de öyle. Bazıları güneye, Elixias Dağları'nın ötesine, iklimin sıcak olduğu ve besin kaynaklarımızı sürdürmek için büyüye ihtiyaç duyulmayan Nulus kıtasında yaşamaya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Babam konseyde destek için baskı yapıyor."

"Ama orası bizim toprağımız değil."

"Olmayabilir, ama olmaması gerektiğini kim söyleyebilir?" Yüzünü yine o dikkatle değerlendiren ifade kapladı.

İma ettiği şey karşısında damarlarımda buz gibi bir his dolaştı. "Ama Nulus fae'leri orada yaşıyor."

"Öyle."

"Bizi hoş karşılamazlar."

"Hayır, muhtemelen hoş karşılamazlar."

İçimdeki ürpertici his daha da arttı. "Sanki savaştan, toprağı zorla almaktan bahsediyorsun. Söylediğin bu mu Michas?"

Omuz silkti ve dikkatini tekrar labirente çevirmeden önce orantısız bir gülümseme verdi. Aşağıda, birkaç fae buzlu kaldırım taşlarının üzerinde koşuyor ve gülüyordu,

birbirlerini kovaladıktan sonra tekrar buzlu ağaçların arasına daldılar. "Sanırım sadece sorunuza cevap veriyorum."

"Kralın bu konuşmadan haberi var mı?"

"Tabii ki biliyor. Babama sürekli böyle bir hareketin mantıksız olduğunu söylüyor."

Kralın bu tür eylemlere karşı çıkması içimi rahatlattı. Parmaklıklara daha fazla yaslanarak, "Diğerlerinden bir istila için destek geldi mi?" diye sordum.

İçtenlikle öyle bir şey olmamasını umuyordum. Böyle bir konuşma sadece saçma değil, aptalcaydı ve bunu düşünmek bile endişe vericiydi. Nulus fae'leriyle yüzlerce, hatta *binlerce* kış uyum içinde yaşamıştık, sınırimız olmasına rağmen. Ve bunun sebebi sınıra saygı göstermemizdi. Biz kendimize sakladık. Onlar da kendilerinininkine. Bu bizim türümüz arasında konuşulmayan bir gelenektir. Farklı fae türleri çoğunlukla kendi kıtalarında kaldılar, diyarın diğer bölgelerine gitmeyi göze alamayacak kadar gururlulardı, sanki bunu yapmak kıtalarının üstün olmadığını ima edecekmiş gibi.

Ancak bazı periler başka yerlerde de yaşıyordu ama hayatım boyunca sadece bir Nulus perisiyle karşılaştığımı hatırlıyorum. O da Firlim'in hasat pazarındaydı ve o peri yetişkinlik hayatının çoğunu kuzeyde geçirmişti.

Michas sonunda kaçamak bir ifadeyle, "Endişelerimi destekliyorlar," diye cevap verdi. Daha da yaklaştı ve ceketini üzerime çekti, elleri göğüslerimin hemen üzerinde geziniyordu. Bakışları göğüs dekoltemde kalırken ifadesi değişti ve etrafındaki sıcaklık arttı.

Bir göz kırpmasını bastırdım. Demek onunla geçireceğim zaman böyle geçecekti. Ama gitme bahanesi bulduğum için mutluydum. Düşünmem gerekiyordu, çünkü

Michas bana prensin beni tam olarak neden aldığını açıklamıştı. Sadece açlıktan ölmemizi engellemek için değil, bir savaşı önlemek için de *Orem*'i eski haline getirmek için sihrimi kullanmak istiyordu.

"Ben içeri dönüyorum." Balkonun korkuluklarını itmek için bir hamle yaptım ama Michas yoluma çıktı.

"Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Lütfen kalın. Siyasi çekişmelerden bahsetmemize gerek yok."

Kollarımı kavuşturdum. "Gitmemin nedeni politik konuşmalar değil."

Avuçlarını yukarı kaldırdı, duruşu tehditkâr değildi. "Özür dilerim. Mesafemi koruyacağım." Bir adım geri çekildi. "Ama lütfen kal. Birazdan havai fişekler patlayacak. Buradan manzara eşsiz olacak."

Ses tonunda saldırganlık yoktu ama yine de ona şüpheyle baktım. "Neden benimle ilgileniyorsun ve beni yanında tutmak istiyorsun?"

Gülümsedi, bakışı o kadar çekiciydi ki bir kez daha dürüst olduğunu hissettim. "Prens seninle ilgileniyor, bu da elbette benim ilgimi çekiyor. Ben şahsen sohbetimizi teşvik edici buldum. Küstahlığınız ve dürüstlüğünüz nadir bulunur. Ve doğrusu Ilara, sen kesinlikle çok güzel bir kadınsın. Her erkek senin ilgini çekmeye çalışır. Peki, kalacak mısın?" Yanıma yaklaştı, yine bana dokunmadı ama tamamen uygun olmayacak kadar yakındı. "Gerçekten nefes kesicisiniz. Sana eşlik etmeyi çok isterim-"

Veliaht Prens, saçları savrulmuş ve vücudu güçle esneyerek kapı aralığında belirdiğinde aniden içime bir güç çığı düştü ve göğsümdeki nefesi emdi. Hemen arkasında Nuwin'le birlikte balkonun kapısında dururken aurası dalga dalga yayılıyordu.

"Gördün mü kardeşim. Onu bulduk ve gayet iyi," dedi Nuwin ve veliaht prensin sırtını sıvazladı.

Ama prensin bakışları Michas'ın durduğu yere kaydı ve yüz hatlarında vahşi bir ifade belirdi. "Ondan uzak dur. Şimdi."

Osaravee lordunun dudakları aralandı. "Ben yanlış bir şey yapmadım, prensim. O burada kendi seçimiyle bulunuyor."

"Ondan uzak dur dedim."

Michas sinirli bir ses mırıldandı, sonra başını bana doğru eğdi. "Size iyi geceler, Leydi Seary. Sizinle tanışmak bir zevkti." Bu sözlerle prens ve Nuwin'in yanından geçip taht odasına döndü.

Nuwin onu takip etmek istedi ama Prens Norivun bir kanadını uzatarak onu durdurdu. "Seninle işim bitmedi kardeşim."

Nuwin orantısız bir gülümseme verdi. "Eminim değilsinizdir."

"Bunun bir oyun olduğunu mu sandın? Bu gece onu yanımdan almaya nasıl cüret edersin?"

Genç prensin yüz ifadesi mahcuplaştı. "Senden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı kardeşim. Ben sadece ona bir kaçış yolu sağladım. Nazik olmaya çalışıyordum."

Norivun kanadını indirdi ve parmak ucunda durana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. "Onun benim için ne olduğunu biliyorsun ama hâlâ oyun mu oynuyorsun?" Bunu o kadar sessiz söyledi ki neredeyse onu duymuyordum.

Onun için ne olduğumu mu? Başımı eğdim, bu yorumla ne demek istediğini merak ediyordum.

Nuwin kardeşine yatıştırıcı bir gülümseme verdi ve omzunu sıvazladı. "Sadece zararsız bir eğlenceydi, Nori. Her şey yolunda. Bak, Michas onu sıcak bile tuttu." Nuwin giydiğim ceketini işaret etti.

Prens etrafındaki aura güçlenirken lanet okudu. Nuwin selam vererek balkondan çıkmadan önce bana göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Balkonda veliaht prensle yalnızken, bana doğru sinsice yaklaştığında kaskatı kesildim. Attığı her adımda hava inceliyor gibiydi, ta ki nefesimi tutamayacakmışım gibi hissedene kadar. Tüm bu süre boyunca Michas'ın iddia ettiği şeyi düşünüp durdum - Norivun'un daha fazla fae öldürmek için uzakta olduğu süre boyunca defalarca kaleye geri döndüğünü.

Prensin burun delikleri alevlenirken canlı mavi gözbebekleri güçle parıldadı. "Michas seni incitti mi?"

"Hayır, hiç de değil." Soylunun ceketini etrafıma daha sıkı sardım. "Konuştuk, dans ettik ve beni daha fazla tanımak istediğini söyledi. Hepsi bu kadar."

"Ama neredeyse sana dokunuyordu."

"Yani?"

Veliaht Prens'in gözleri daha da kısıldı. "Neden onun ceketini giyiyorsun?"

"Bu sizi ilgilendirmez ama üşüyordum ve o da bana bunu teklif etti."

Kaşları çatıldı ve ardından hızlı bir hareketle Michas'ın ceketini omuzlarımdan kurtulup yere düşürdü. Soğuk hava üzerime hücum etti ama ben daha nefes alamadan Prens kendi ceketinin düğmelerini çözdü ve omuzlarıma doladı. Kükreyen bir ateş kadar sıcak bir sıcaklık tenime yerleşti ve ardından prensin kışkırtıcı kar ve sedir kokusu geldi.

Üst kısmı üzerime yerleşirken kalbim güm güm atıyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Onun kıyafetlerini senin üzerinde görmekten hoşlanmıyorum." "Neden?"

"Çünkü."

"Çünkü *neden*?"

"Fark eder mi?"

Doğrudum ve şimdi sormazsam hep merak edeceğimi biliyordum. "Sana bir şey sorabilir miyim ve dürüst olacağına söz verir misin?"

İfadesi temkinli bir hal aldı. "Bana ne sormak istiyorsun?"

"Ölen mahsullerle ilgili endişelerini dile getirmek için kaleye gelen halkla ilgilenmek üzere Exorbiant Odası'nda kilitli kaldığım ay boyunca defalarca kaleye geri döndünüz mü?"

Yüz hatlarında gerçek bir şaşkınlık belirirken dudakları aralandı. "Hayır, tabii ki değil."

"Bir kere bile mi?" "Bir kez bile."

"O zaman Michas sizi neden böyle bir şeyle suçladı?"

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Çünkü Michas Crimsonale, tahtın varisi olmaktansa benim bağırsaklarımın deşildiğini görmeyi yeğleyen işbirlikçi bir piç."

Gözlerim büyüdü.

Prens başını salladı. "Michas ve benim biraz geçmişimiz var. Eline geçen her fırsatta dürüstlüğümlü bozar."

"Yani, yalan söylemiyorsun? Gittiğin bir ay boyunca bir kez bile kaleye geri dönmedin mi?"

Gözleri yumuşadı. "Hayır, Ilara. Sana yalan söylemiyorum. O süre içinde hiç geri dönmedim."

İçimde dönüp duran endişenin bir kısmı yatıştı. Ama Kutsal Anne, Prens Norivun da dürüst görünüyordu. Ya öyle ya da içgüdülerim tamamen yanlıştı. Şakaklarımı ovuşturarak başımı salladım. Neye inanacağımı ya da kimin yalan söylediğini bilmiyordum ama belki de gerçekten prensin iddia ettiği gibiydi -Michas'ın her fırsatta veliaht prensin altını oymaya çalıştığını. Bunun uygun olduğunu ve bu gece yaşadıklarımla el ele gittiğini düşündüm.

Kollarımı kavuşturarak konuyu değiştirdim. "Biliyor musun, senin ve kralın benim hakkımda konuşmanız oldukça rahatsız ediciydi."

"Bana kızgınsın." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Öyle olduğunu düşünmüştüm ve biliyorum ki mesafeli konuştum ve bu sana nasıl görünmüş olmalı, ama ..." Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylediğimde lütfen bana inan."

"Eğer göründükleri gibi değillerse, o zaman nasıllar?"

Yüz hatlarında savaşıyan duygular oynayıyordu. "Babamın senin benim için ne olduğunu bilmemesi çok önemli. O yakınımdayken senin yanında belli bir şekilde davranmam önemli."

"Bu da ne demek oluyor?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı. "Çok fazla soru soruyorsun."

Başını eğdiğinde tüm bedenim kilitlendi. Bir elini iki yanıma koydu, her iki avucu da arkamdaki balkonu kavradı ve aurasının gücü içime işleyerek beni gücünün içine hapsedti.

Eğildi ve burnu boynuma değdi. "Sana başka bir şey söylememe ne dersin?" diye fısıldadığında tenimi yakıcı bir ateş kapladı. Benden kaçmandan hoşlanmıyorum ve seni başka bir erkeğin yanında bulmaktan da hoşlanmıyorum, özellikle de onun kıyafetlerini giymişken."

İçim kıpır kıpır oldu. Kutsal Anne, tüm bedenim canlanıyormuş gibi hissediyordum. Dudakları neredeyse boğazıma yapışıyordu.

"Bu kulağa çok sahiplenici geliyor."

Göğsünden alçak sesle homurdandı. "Hiçbir fikrin yok."

Ve garip bir şekilde, anlamadığımı hissediyordum. Birden sanki hiçbir şey anlamıyormuşum gibi hissettim. Onu değil. Bu mahkemeyi değil. Kendi hislerimi bile. Çünkü beni öpmesini istiyordum. Dokunmasını. Sarılmasını. Bu bile aklımı kaçırdığımı kanıtlıyordu, çünkü o hâlâ değer verdiğim her şeyi yok eden erkekti. Peki bunları nasıl isteyebilirdim?

Daha yakına kaydı ve bana sürtündü. Meme uçlarım bu temasla zirve yaptı ve boğazından tatmin edici bir mırıltı geldi.

Ağzı benimkine yaklaşıyordu. Yaklaşıyordu. Aldığım her sığ nefeste *daha da yaklaşıyordu*.

Sanki bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça içine çekti ve sonra dudakları dudaklarıma yapıştı.

Nefesim ağzında hapsolmuştu ama dudakları hareket ediyordu, önce yavaşça ama sonra talepkâr bir amaçla.

İçimden bir inilti kaçtı ve tüm vücudum farkındalık içinde zonkladı. Kollarım boynuna dolandı. Elleri kalçalarımı kavrayıp beni daha da yakınlaştıırken ben de onu öpüyordum.

Kutsal Anne.

Prens ağzımın ırzına geçerken içimi bir sıcaklık kapladı. Günah ve kar, baharat ve ateş tadındaydı ve daha önce hiç bu kadar tatlı, bu kadar *bağımlılık yapıcı* bir şey tatmamıştım.

Beni balkona kaldırırken parmaklarım saçlarına dolanırken inledim. Kalçalarımı ayırdı, sert vücudu bacaklarımla arasına girerken elbisem kalktı.

İç çamaşırlarım ve pantolonu hâlâ gerçek teması engellese de, sert uzunluğu girişimi hemen buldu. Ama bu kadarı yeterliydi.

Her şeyini hissetmem için. Aletini en mahrem bölgeme bastırdı. Ve *aşağıdaki anne*, o çok sertti. Çok kalındı.

Göbeğim nemle doldu - şimdiden onun için hazırdım. Onu istiyordum ve talep ettiği her şeyi kabul etmeye hazırdım.

İnledim ve ona süründüm, daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Daha fazlasını.*

Eli sırtımdan yukarı çıkıp boynumu kavradı. İçgüdüsel olarak ona doğru eğildim.

"Siktir, Ilara," diye nefes aldı.

Diğer eli her yerde dolaşırken öpücüğünü derinleştirdi. Omurgamın üzerinde, kalçam boyunca, göğsümde. İnce elbisenin içinden meme ucumu cımbızlarken, kısa bir süre sıcak etimi avuçladı.

Ağzının içinde haykırdım.

Öpüşmeyi keserek dudakları çenemde ve boğazımda gezinirken elleri beni tuttu, bana sahip oldu.

Dudaklarının ve ellerinin kat ettiği her yolda aurası daha yoğun, daha güçlü hale geldi ve sonra hava tenimi öpüyor, kavrulmuş etimin üzerinde kayıyor, beni en kışkırtıcı şekillerde okşuyordu ve Anne, *yanıyordum*. Yakınlığının bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı ve bacağıma beline doladı. Aleti yine tam girişime gelmişti. İç çamaşırımı yana kaydırması ve pantolonunu gevşetmesi yetecekti ve o kalın alet içime dalacaktı.

"Aman, aman, kardeşim. Kesinlikle hiç vakit kaybetmemişsin."

Nuwin'in kıs kıs gülen yorumu etrafımdaki cam gibi sisi paramparça etti. Nefes nefese kaldım ve tam veliaht prensin boğazından korkunç bir hırıltı çıkarken ondan uzaklaştım.

Prens Norivun bacağıma bıraktı ve aynı anda kendi bacağıyla vücudumu siper etti. "Defol git buradan, Nuwin."

"İnan bana, keşke yapabilseydim, ama korkarım zamanı geldi. Babam seni istiyor."

Norivun öfkелendi. "Şimdi olmaz. Henüz değil."

Onun öfkeli tepkisi kafamı boşaltmaya, şehvetimi kesmeye yetti ve ...

Ne yapıyorum ben?

Aceleyle onu ittim ve balkondan aşağı kaydım, kıyafetlerimi düzelttim ve saçlarımın dağılmamasını umdum, ama prens beni tutmayı bırakmayı reddetti.

Aleti karnıma bastırıyordu ve hâlâ çok hazırды. Kardeşine kaşlarını çatmaya devam etti ama Nuwin sadece özür dilemek için ellerini kaldırdı.

"Babam soruyor. Seni ona karşı bulmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Elbisemi biraz daha düzeltirken Norivun'un kanatları hafifçe açılarak beni tamamen gözlerden korudu.

Aşağıda anne, neredeyse veliaht prensi beceriyordum - *ailemi öldüren* erkeği.

Yanaklarım utanç içinde yandı.

"İlara?" Prens tekrar bana baktı. Zihnim karmakarışık bir haldeydi. "Lara," dedi o kadar sessiz bir şekilde ki neredeyse onu duymuyordum. "Yapmak zorundayım-"

"İşte burada. Hâlâ burada olduğunu biliyordum." Michas, Nuwin'in arkasında belirdi ve prensle benim ne kadar yakın durduğumuzu görünce gözleri büyüdü. "Ock, bir şeyi mi böldük?"

"Hayır," dedi Nuwin hızla, *çok* hızlı bir şekilde. Nuwin parlak bir gülümsemeye zorlanırken Michas yerden ceketini aldı. "Veliaht prens de tam içeri girmek üzereydi. Öyle değil mi kardeşim?"

Prens kaskatı kesildi.

"Leydi Seary'ye eşlik edeyim mi?" Michas teklif etti.

Prens, "*Hayır*," diye homurdandı ve aurası içinden dışarı fırladı.

"Onu yanınızda tutmaya niyetlisiniz. . ." Michas sözlerini havada bıraktı, kaşları kalktı.

Yaptığım şey için kendimi acımasızca cezalandırmaya devam ederken hem prene hem de kardeşine şaşkın bir bakış attım.

"Neler oluyor?" Sonunda sordum.

Michas sırtıttı. "Kral, Prens Norivun'un potansiyel nişanlılarını açıklayacak. Duymadınız mı? Bu gece Yükselen Kraliçe Davası'nın başlangıcı."

BÖLÜM 26

T *Yükselen Kraliçe Davası mı? Ne?*

I getirdi a el için benim Alnına. Hayır, I yapmamıştı. Biliniyor. Ya da belki de öyleydim. Finnley ve Birnee'nin konuşmalarını kısaca hatırladım.

Geçen ay başkentte yaklaşan bir duruşma hakkında. Belki de bahsettikleri şey buydu.

"Gitme zamanı, Nuri," dedi Nuwin nefesinin altından, sözleri yumuşak ve özür doluydu.

Prens bana son bir kez baktı, hırlayıp kendini benden koparmadan önce sıcaklık ve vahşi bir özlem dolu bir bakış.

Güçsüzce onu takip ettim ve prens taht odasına geri dönerken Nuwin yanımda kaldı.

Ama Prens Norivun sürekli omzunun üzerinden bana, sonra kardeşine, sonra da Michas'a bakıyor, yüz hatlarında kalıcı bir öfke maskesi belirliyordu.

En azından veliaht prensin ceketini herkesin gözü önüne gelmeden hemen önce iade etme basiretini göstermiştim ama zihnim hala yüzüyordu ve vücudum az önce olanlar yüzünden hala zonkluyordu.

Peki ne olmuştu? Her ne kadar kabul etmek istemesem de, prensi öpmüştüm. Daha da kötüsü, bundan çok daha fazlasını yapmak istemiştım ve sözümüz kesilmeseydi muhtemelen yapacaktım.

Ve şimdi de nişanlısıyla mı buluşacaktı?

İçimi mide bulandırıcı bir his kapladı ve takılıp düşmeden bir ayağımı diğerinin önüne atacak gücü kendimde zor buldum. Neyse ki Nuwin ruh halimi anlamış gibiydi çünkü beni sıkıca kavradı ve düşmemi engelledi.

Kalenin içinde dans ve müzik durmuş, odanın ortası boşaltılmıştı.

Katılan tüm fae'ler tahtın etrafında bir U şekli oluşturdu, büyük kalabalık odanın arkasına kadar genişledi. Grubun en önünde üç kadın sıralanmıştı.

Gösterişli elbiselerini, mücevherli boyunlarını ve kusursuz makyajlarını incelerken nefesim kesildi. Arkalarında aileleri olduğunu tahmin ettiğim soylular duruyordu.

"Ah, sonunda bize katılmaya karar verdi," diye seslendi kral.

Kral Novakin Prens Norivun'u öne çağırırken kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Üç kadını tekrar gördüğümde içimi başka bir mide bulandırıcı his kapladı. Onlardan biriyle mi evlenecekti?

Karnım sıkıştı ve avuçlarım ter içinde kaldı. Tanrım, benim neyim vardı? Prens kiminle evlendiği neden umurumda olsun ki?

Kaşları daha da çatılırken prensin aurasından bir darbe daha geldi.

"Özür dilerim kardeşim," diye fısıldadı Nuwin. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Ne istediğimin bir önemi yok." Prens kardeşine yaklaştı. "Ama Tanrılar adına Nuwin, eğer daha önce yaptığın gibi bir numara daha yapar ve onu koruyamayacağım bir yere götürürsen, kelleni alırım."

Prens kardeşiyle tanıştığından beri Nuwin ilk kez arsızca gülümsemedi ya da alaycı bir espriyle karşılık vermedi. Ciddiyetle başını salladı. "Yapmayacağım. Şerefim üzerine."

Veliaht Prens bana kısa bir süre bakarken Nuwin yanıma yaklaştı. Ateş ve buz ruhunda çarpışıyor gibi görünürken bakışları ağırlaşmıştı.

Başka bir şey söylemeden, üç ebeveyn grubu kızlarını gururla sergilerken tahta doğru ilerledi. Genç kızların hepsi öne çıktı, gülümsedi ve nazikçe reverans yaptı.

Erkek bir peri önlerinde durdu ve derin bir şekilde eğildi. "Majesteleri, geçtiğimiz beş kış boyunca kıtayı taradım ve krallığımızın en kutsanmış dişileriyle döndüm. Onları şimdi size takdim ediyorum."

Başkentin düzinelerce kadını, o kadar güzel giyinmiş ve o kadar umutlu görünenler, üçlüye ağlamaklı ve kıskanç bakışlar attılar. Nuwin haklıydı. Hiçbiri yarışta değildi.

"Teşekkür ederim Sör Featherton," diye yanıtladı kral. "Devam edin."

Prens Norivun, Sör Featherton'ın kolunu gösterişli bir hareketle savurması ve üç çift ebeveyn ile kızlarının öne çıkmasıyla daha da sertleşti.

Dişilerin hepsinin güzel siyah kanatları vardı, benim asla sahip olamayacağım kanatlar.

"Peki ya akrabalıkları?" diye sordu kral.

"Harrivee Bölgesi'nin kızı Leydi Meegana Ockson'a üç çocuk bahşedildi," diye yanıtladı Sir Featherton.

Sarı elbiseli kadın çenesini dik tutarken Sör Featherton, "Elemental bir yakınlığı var - su - şekil değiştirme yakınlığı ve ayrıca duyusal bir yakınlığı var - ses."

"Neye dönüşüyor?" diye sordu kral kurnazca.

"Bir kolantha, Majesteleri," diye cevap verdi Sir Featherton, derin bir selam vererek.

Büyük bir orman kedisine dönüşebildiğini duyan kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve kral başıyla onayladı.

"Çok güzel." Kral diğerine baktı. "Peki ya o?"

Kadının babası ve annesi ikinci kadını öne doğru yönlendirdi. Mor bir elbise onu baştan aşağı örtüyordu, ancak kıvrak vücudunu bir amaç ve çalımla hareket ettiriyordu. Gümüş rengi saçları toka ile tutturulmuştu ve bu da narin yüz hatlarını ve gül goncası ağzını belirginleştiriyordu. Kadın masum ve kırılgan görünüyordu ama yanındaki iki dişiyi ölçüp biçerken gözlerini keskin bir parıltı kaplıyordu. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. Vorl bana iğrenç bir şey yapmadan önce böyle bakardı.

Sör Featherton dramatik bir şekilde ona doğru el salladı. "Kroravee Bölgesi'nin kızı Leydi Georgyanna Endalaver *dört* yakınlık ile kutsanmıştır, Majesteleri."

Bu açıklamayı büyük bir fısıltı patlaması izledi. Kraliçe boğazından bir ses çıkarırken kral koltuğunda daha dik oturdu. Kral, Sör Featherton'a hitap etmeden önce sert bir bakışla onu susturdu. "Dört mü? Emin misiniz?"

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Sör Featherton. "Leydi Georgyanna'nın elemental yakınlığı ateştir ve ayrıca bir elektrik yakınlığı, bir yapı yakınlığı ve bir duygusal yakınlık-manipülasyonuna sahiptir."

Kral, "Bu test edildi mi?" diye sordu.

Sör Featherton tekrar eğildi. "Evet, Majesteleri. Onları buraya getirmeden önce üçü de kapsamlı bir şekilde test edildi."

Kral çenesine vurdu. "Bir colantha şekil değıştiricisi oldukça nadirdir, bu da sadece üç yakınlığa sahip olmayı telafi edebilir. Ama dört tane olması ..." Çenesine tekrar vurdu ve son dişiyi değerdendirdi. "Peki ya o?"

Sör Featherton, "Leydi Beatrice Leafton, Prinavee Bölgesi'nin kızı. Üç yakınlıkla kutsanmıştır. Elemental yakınlık-toprak, duyusal yakınlık-görme ve en güçlü yakınlığı olan telekinezi."

Bunun üzerine bir fısıltı patlaması patlak verdi. Psişik eğilimler de nadirdi, özellikle telekinezi.

"Sadece üç tane ama çok güçlüler." Kral sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çatı. "Daha fazla yakınlığı olan bir dişi bulmayı umuyordum ama sanırım elimizdekilerle yetinmek zorundayız."

Kalabalıktan bir kakhaha tufanı koptu ama kraliçe sert bir şekilde oturmaya devam ederken kadınların ebeveynlerinin hepsinin yüzünde küstah bir ifade vardı. Nuwin'in kolunu sıktım. Elini benimkinin üzerine koydu, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı.

Kral, ebeveynlerin hoşnutsuzluğunu hissetmiş gibi genişçe gülümsedi. "Kış Sarayı'na hoş geldiniz, Solis kıtasının kızları. Hepiniz oğlum için değerdeler."

Ebeveynlerinin hoşnutsuz tavırları gururlu bir havaya bürünürken, dişiler toplu olarak rahat bir nefes aldılar.

Sör Featherton kendini beğenmiş bir şekilde eğildi. "Kesinlikle, Majesteleri."

Kral bana yan gözle baktı ama sonra dikkati kanatsız sırtıma kayd ve önündeki üç kişiye döndüğünde ilgisi azaldı.

Sanki Deneme'nin prensin nişanlısı olmaya başladığını biliyormuş gibi, üç kadın da Norivun'a baktı. Merak, ilgi ve hatta sahiplenme maskeleri takmışlardı. Mor giysili olan -Lady Georgyanna Endalaver- her ne kadar yakınlığı olmasa da pratikte bir kolantha gibi görünüyordu, ama sanki rakibini ölçüyormuş gibi diğer iki dişiye vahşi bakışlar atmaya devam etti.

"Veliaht prensin kaç tane yakınlığı var?" Nuwin'e hafifçe sormaya çalıştım ama karnımdaki o zonklama hissi yine artmıştı. Sıcak hissettim. Kaşınıyordum. Ve bu dişilerin veliaht prense sanki hemen şimdi ve burada onunla çiftleşmek istiyormuş gibi baktıklarını görmek... Damarlarımı ateş basmış gibi hissettim.

"Altı," diye yanıtladı Nuwin.

Başım geriye gitti. *Altı mı?* Tükürdüm, sonra şaşkınlığımı gizlemek için hafifçe öksürdüm. Altı yakınlık. Hayatım boyunca bu kadar güçlü birini hiç duymamıştım.

"Peki ya annen?"

"Beş," diye yanıtladı Nuwin.

Çok zararsız ve uysal görünen kraliçeye baktım. Bir dışının böyle bir güce sahip olduğunu düşünmek.

"Peki ya kral?"

"Sadece iki, bu yüzden annemi aradı."

Prens Norivun sanki kendisinden bahsettiğimizi anlamış gibi yan gözle bana baktı. Gözleri parlıyordu. Çığ.

Kalbim, kan kulaklarımda gümbürdeyene kadar daha da sert çarptı. Neden bana öyle bakıyordu? Ve neden birdenbire bu üç dışının ortadan kaybolmasını diliyordum?

"Biraz hava almam lazım," dedim Nuwin'e, kendimi gizlice onun yanından çekerek.

"İlara," diye seslendi Nuwin, bana doğru uzanarak. "Bekle!"

Ama ben onu çoktan geçmiş ve buzdan labirente açılan kapılara doğru yönelmiştim.

Kalabalığın arasında ilerlerken kimse bana dikkat etmedi. Görünüşe bakılırsa, üç yeni kadının gelişiyse sarayın bana olan kararsız ilgisi çoktan geçmişti.

İçimdeki o zonklama hissi gittikçe artarken herkesin yanından kayarak geçtim. *Hava. Havaya ihtiyacım vardı.*

Kapılardan içeri daldım, ancak arkamdan kapanmalarını sağlayabildim ve sonra ilk havai fişek tepemde belirdiğinde labirente doğru kaldırım taşları üzerinde koşuyordum. Kutlama başlıyordu. Prens evlenecekti. Ve tek hayal edebildiğim, rakipsiz güce sahip üç güzel kadının prensin elini tutmak için birbiriyle yarışmasıydı.

Onlardan biriyle evlenecekti.

Ve ben onun kölesi olacaktım. Bir savaşı önlemek için onun kölesi.

Hava. Havaya ihtiyacım var. Nefes alamıyorum.

Nefes üstüne nefes aldım ama ne yaparsam yapayım içimdeki ateş diri diri yanıyormuşum gibi hissedene kadar büyüdü.

Üstümde bir havai fişek daha patladı ve ardından bir tane daha. Sesler bana doğru geliyordu ve taht odasının kapılarının açıldığını ve görevlilerin gösterinin tadını çıkarmak için dışarı çıktıklarını fark ettim.

Prensın nişanlısını ve nihayetinde Kış Sarayı'nın bir sonraki kraliçesini belirleyecek olan Duruşma'nın başlangıcı.

Kimsenin beni görmemesi için hızla bir buz heykelinin arkasına geçtim, sonra heykelden uzaklaştım ve labirentin etrafından dolaşmaya başladım. Nuwin beni tekrar çağırdı ama durmadım.

Kahkahalar ve sohbetler arkamda devam ederken, yukarıda daha fazla havai fişek patladı ve kalabalık alay etti ve onaylarını kükredi.

Koş. Sadece koş.

Bir köşeyi döndüm ve tam prensin özel kanadını aramaya başlayacaktım ki yoluma karanlık bir figür çıktı.

Ayaklarım kaygan kaldırım taşları üzerinde kayarak durdum ve güçlü eller beni çevrelediğinde neredeyse yabancıya çarpıyordum. Tanıdık eller. Ve sonra bir koku çarptı burnuma. Her yerde tanıyabileceğim bir koku.

Karanfil ve tütün.

Köyümün archon'una bakarken dehşet damarlarımda dolaşıyordu. Vorl sırttı, karanlık ifadesi başka bir havai fişek patlamasıyla vurgulandı.

Geri çekilmeye çalıştım, nasıl şimdi ve burada olabileceğine anlam vermeye çalıştım. Bu gerçek olamazdı. Rüya görüyor olmalıyım.

"Bırakın beni!" Bu erkeğin elleri altında yaşadığım taciz mevsimlerinin anıları içimde canlanırken, "Bırak beni!" diye haykırdım.

"Sanmıyorum." Eli havaya kalktı ve beni labirentin duvarına yapıştırmadan önce boğazımdan kavradı.

İçimdeki o zonklama hissi sanki bir şey doğmak, serbest kalmak ya da uyanmak üzereymiş gibi hissedene kadar büyüdükçe, kendimi kurtarmaya çalışarak onu tırmaladım ama *nefes alamıyordum*. Hiç havam yoktu.

Hava yok.

Tırnaklarım derisini tırmaladığında Vorl irkildi ama beni bırakmasını sağlayacak kadar derin kesmemiştim.

"Sana ne yaptığını merak ettim," diye tısladı Vorl, ağzı kulağıma değerken. Kanatlarını açarak faaliyetlerini oradan geçebilecek herhangi birinden gizlerken iri bedenini benimkine doğru itti. Ereksiyonu karnıma saplanmıştı, yaptığı şeyden duyduğu heyecan her halinden belliydi.

"Neden burada?" Boğazım düğümlendi. Beni kaldırıp yerden sarkıttığında çırpınarak ona daha fazla saldırdım.

"Neden başkentteyim ya da neden burada senin peşindeyim?" Boştaki eliyle çenesini kaşıdı, zalim maskesi bana güç gösterisinden zevk aldığını söylüyordu. "Başkentteyim çünkü köyümüze bir kurye geldi.

Bu haftanın başlarında, veliaht prensin Cailis'in Kış Sarayı'nda bulunmasını talep ettiğini belirtti. Doğal olarak, köyümüzün başrahibi olarak, güvenli geçişini sağlamak için ona eşlik etmenin görevim olduğunu düşündüm. Ve ne diyebilirim ki. Seni özledim, tatlı Ilara. Seni kendi gözlerimle görmek istedim."

Tekrar içime girdi ve dili dışarı fırlayıp tenimin tadına baktı.

Tiksintiyle öğürmek istedim ama nefes alamıyordum ve düşüncelerim hızla kız kardeşime döndü. Onu görmemiştim.

"Nerede . . . Cailis?" İçimdeki o yanma hissi daha da büyüdü ve sanki bir volkan patlamak üzereymiş gibi hissettim, ama sadece uçurumun kenarındaydı. Orada, ama ulaşamayacağım bir yerde.

"Muhtemelen odasındadır ve biz geldiğimizde kale görevlileri tarafından yönlendirildiği gibi sizi aramak için sabaha kadar beklemiştir. Bu akşam meşgul olduğunuzu ama sabah boş olacağınızı söylediler." Gözleri kısıldı ve yırtıcı bir parıltıya büründü. "Bu gece sizi veliaht prensin yanında özel bir şeymişsiniz gibi geçit yaparken gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Ve görüyorum ki saçlarını süsleyecek kadar güçlü bir büyüye sahip bir periyi görevlendirmişsin."

Sıcak nefesi tenimde dolaşana kadar daha da yakınımaya eğildi. "Bunun gerçekten kusurlu olduğunu gizleyeceğini mi düşünüyorsun? Kanatsız sırtın zaten bunu söylemiyor mu? Yoksa onu bu şekilde mi kazandın? Olmadığın biri gibi davranarak kendini ona mı pazarladın? Bu yüzden mi senden bu kadar etkileniyor?" Vorl'un eli boğazımı daha da sıktı. "Ve bacaklarının arasındaki o tatlı amcığı bana hiç vermediğini düşün. Ama ona verdin mi?"

Eli daha sert kilitlendi. İnanılmaz derecede acı verici bir şekilde, daha önce hiç olmadığı kadar sıkı.

Boğazımdan bir guruldama hissi geldi ve sonra hiçbir şey olmadı. Nefes borum sıkıştıyordu. Tamamen kapanıyordu. Ölmek üzereydim. Bunu biliyordum. Onunla savaşıyordum. Hiç edememiştim.

Cailis'in kalenin içinde bir yerde beklediğini hayal ederken yıldızlar görüş alanımın kenarında dans ediyordu, sonra annemle babamı ve kardeşimi hayal ettim.

Benim sonum böyle olacaktı. Herkes bir sonraki veraset dönemini kutlarken, Kış Sarayı'nda bir labirentin içinde saklanmak.

"Cevap ver bana!" Vorl başımı buzdan duvara çarptı ve kısa bir an için bayıldım, ama sonra tutuşu fısıltıyla hava emmeme yetecek kadar gevşedi.

"Bırak. Bırak!" Kelimelerde boğuldum ve ellerini acımasızca pençeledim, ama yüzü öfkeyle karardı ve tutuşu devam etti.

"Sanmıyorum." Diğer elini boğazıma doladı ve o anda niyetini anladım.

Beni öldürecekti.

Beni öldürecekti.

Cailis'i bir daha asla göremeyecektim.

Bunun bende uyandırdığı dehşet yeni bir panik dalgası yarattı. Çılgınca pençeledim. Vurdum. Tekmeledim. Savruldu. Uzuvlarını koparıp kurtulmaya çalışırken içimde kalan tüm mücadele gücünü kullandım.

Ve tam görüşüm tekrar kararmaya yüz tutmuşken, içimde bir çatlak açıldı. Dev bir yarık. İçimden bir varil güç fişkirirken göğsümü ikiye ayırdı.

Vorl acı içinde kükrerken, labirentin köşesinden koşarak gelen ayak sesleri duyuldu.

"İlara!" Nuwin seslendi.

Vorl üzerimden uçarken yere düştüm. Ateş ve rüzgâr bedenimin etrafında kasırga gibi dönerken içimden patlayan bir büyü fişkırdı ve sonra prensin illüzyon büyüsu etrafımda çatırdarken tökezleyerek ayağa kalktım.

Dehşet verici bir güç patlaması bedenimi sardı. Ve sonra prens oradaydı. Kral. Saray. Hepsi köyümün başbuğunun sendeleyerek ayağa kalkışını izliyordu.

Vorl suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti, yüzü acıyla çarpılmıştı. "Beni öldürmeye çalıştı! O bir katil!"

Ama Vorl boğazıma bir illüzyon yapmaya çalıştığında, büyüüm onu yırttı ve işte o zaman prensin gücünün arttığını hissettim.

"Ona dokunmaya cüret mi ettin? Onu tekrar incitmeye?" diye kükredi prens, dudaklarını mutlak bir öfke hırıltısı ayırırken. Ve sonra yanımdaydı, bir hava akımıyla bana doğru geliyordu.

"Lara," diye fısıldadı. Bakışları yüzümde, boğazımda geziniyor, öfke ve korku arasında gidip geliyordu.

"Ben iyiyim," diye mırıldanmayı başardım.

Havai fişek gösterisi devam ederken salondan nefesler ve çığlıklar yükseldi. Patlamalar sanki her yerden geliyormuş gibi hissediliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı prens. Yüzü acıyla buruştu, sonra yine o akıl almaz öfke kapladı. "Seni korumalıyım."

Kalabalıktan şok olmuş fısıltılar ve bağırışlar gelirken etrafımdaki güç hala dönüyordu. Kontrolden çıkmıştım. Ne olduğunu bilmiyordum ama ateş ve rüzgâr hâlâ etrafımda dönüyor, beni prensin bağışıklık kazanmış gibi görüldüğü ışık ve havayla yıkıyordu. Ya da belki de kasıtlı olarak onu yumuşatıyordu. Bilmiyordum.

"Nuwin, tut onu," dedi prens, beni kardeşine teslim ederken yüzündeki ifade vahşiydi.

Prens aynı tempoda Vorl'a doğru uçarken Nuwin ağırlığımı destekledi. Vorl'u gömleğinden tutup havaya kaldırırken veliaht prensin yüz hatlarını öfke kapladı. Prens Norivun'un yakınlığı intikam alırcasına artarken, Archon'unun yüzünü dehşet dolu bir ifade kapladı.

"Ona zarar vermeye cüret mi ettin?" Norivun'un sözlerindeki ölümcül sakinlik tüylerimi diken diken etti ve sorusunun sessizliği dudaklarından dökülebilecek herhangi bir öfkeden daha dehşet vericiydi. "O *benim* ve sen ona dokundun öyle mi?"

"Ben yapmadım! Ben asla-"

Prens kafasını Vorl'a çarptı, neredeyse archon'u bayıltacaktı ve sonra yakınlığı kanatlanmış ölüm gibiydi. Vorl işkence dolu bir böğürtü çıkarırken, Vorl'un kafası geriye doğru yattığında içimden cevap niteliğinde bir güç zonklaması geldi. Archon'un vücudu kasıldı. Gözleri bembeyaz oldu.

Vücudundan ince bir şey yükseldi. Yarı saydam ve şeffaf.

Vorl'un bedeni, parıldayan gölge yükseldikçe prensin pençesinde gevşedi.

Ölüyorum.

Archon ölüyordu.

Prens Norivun onun ruhunu emiyordu, yüzü soğuktu, ifadesindeki ölümcül niyet açıldı.

"Hayır," diye fısıldadım. Yakınlığım içimden fırladı ve sanki bir şekilde ona bunu yapmasını emretmişim gibi yüzen gölgeye yapıştı. Vorl'un ruhu durdu. Havada asılı kaldı ve vicdanım ölümle yaşam arasında gidip geldi.

Onu bırakabilirim.

Prensın başladığı işi bitirmesine izin verebilirdim.

Ama Vorl'un bana yaptığı onca şeye rağmen, tüm eziyetlerine, zorbalıklarına ve kindar öfkesine rağmen, çözüm *bu* değildi. Ceza, evet, ama ölüm değil. Çok fazla ölüm oldu.

"Hayır, prensim," diye sessizce mırıldandım boğazım ağrırken.

Büyüm Vorl'un ruhunu tamamen sardığında prens bana doğru savruldu. İçimde bir içgüdü uyanırken hayalet eller onun giden ruhunu sardı. Bu, Yüksek Liss'te prens şekil değiştireni öldürdüğünde ve ardından kaleye vardığımda muhafız neredeyse ölürken hissettiğim duygunun aynısıydı.

Bu. Yapabileceğim şey buydu. Yakınlığım *Orem*'i yaratmadı. Yaşam yarattı. Prens gücüm hakkında biraz yanılıyordu. Sadece tanrılar doğal *orem* yaratabilirdi ama benim hayat veren yakınlığım topraklarımızın doğal *oremini* yenilerken aynı zamanda ilahi âlemlere götürülen bitki ve ruhlara da hayat verebiliyordu. Benim yakınlığım prensin muazzam gücünün tam tersiydi.

Vorl'un ruhunu yakaladım ve Archon'a geri çarpmadan önce onu havadan kopardım.

Vorl'un gözleri fal taşı gibi açılırken, ağzı ani bir nefesle aralandı. Prens gözleri şok içinde açılırken kalabalıktan şok çığlıkları ve boğuk haykırırlar yükseldi.

Az önce benden çekilen büyüünün derinliği altında sendeledim ama Nuwin beni destekleyerek ayakta tuttu.

Prens Vorl'u sanki yanmış gibi yere düşürdü. Ellerine baktı, kalabalık bağırırlar ve tıslamalar arasında patlak verirken yüz hatlarını inançsızlık kapladı.

"O ne?" "O ne yaptı?"

Yorumları bana doğru geliyordu ama onları zar zor duyuyordum.

Labirentten uzaklaştım, Vorl yerde otururken ona doğru ilerledim, nefes alıyordu ama bilinci yerinde değildi. Yanına vardığımda prens bana doğru yaklaştı.

"İlara?" dedi sessizce, sesinde bir titreme vardı.

Ama sonra yaptığım şeyin büyüklüğü tüm enerjimi benden çaldı. Sanki gözlerimin üzerine bir perde inmiş gibi hissettim ve sonra yer beni selamlamak için hızla yükseliyordu.

Kortun finalinde havai fişeklerin kreşendosu patlarken kalabalıktan bir çığlık yükseldi.

Hatırladığım son şey, kafam buza çarpmadan önce birinin beni yakaladığı oldu.

Ve sonra hiçbir şey hatırlamadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

I Yüzüme serin bir bez dokunduran yumuşak ellerin hissiyle uyandım. Ardıç çiçeklerinin tatlı kokuları burnumu gıdıklarken, etrafımda muazzam bir büyü titreşiyordu.

"Uyanıyor." Daiseeum'un tatlı sesi içimdeki sisi yarıp Zihin.

"Anne'ye şükürler olsun! İlara? Beni duyabiliyor musun? Ben buradayım." Kız kardeşimin çılgınca sözleri aldığı her nefeste daha da güçlendi ve keskinleşti.

"Cailis?" Mırıldandım.

Başka bir el benimkini okşadı, sonra bir erkek dedi ki, "O iyi olacak. Korktuğunuz kadar ciddi değil, prensim."

Kalenin şifacısı Murl'ü kısa bir süre için tanıdım ve sonra kız kardeşim ve Daiseeum bırakırken sıcak eller benimkilerin üzerine kapandı.

Güçlü, sert, inatçı eller. Bu eller sadece bir periye ait olabilirdi.

Gözlerimi açtığımda Prens Norivun'un ellerimi kendi elleriyle tutarken üzerimde gezindiğini gördüm.

"Kutsal Anne," diye nefes aldı. Yüz ifadesi bitkin, saçları dağınık, gözleri kan çanağı gibiydi.

Omzunun üzerinden baktım. Exorbiant Odası'ndaydım ve Cailis yatağının kenarında duruyordu, yüz hatları buruşmuştu ama onu tekrar gördüğüm için içimi yoğun bir rahatlama hissi kapladı. Nuwin de prensin dört muhafızıyla birlikte odamdaydı.

"Ne oldu?" Buraya nasıl geldiğimi ve neden hepsinin bana ölümün kapısındaymışım gibi baktığını hatırlamaya çalışırken bir elimi alnıma götürdüm.

Ve sonra geri geldi. Havai fişekler.

Vorl.

Boğulmak.

Hava ve Ateş.

Hayat

yaratmak.

Nefesim kesildi. "Ne yaptım ben?"

"Yaptığın şey tamamen ortada." Murl hâlâ yatağımın kenarında duruyordu ve yüzünde sert bir ifade vardı. "Yakınlıklarınız çarpıştı ve aynı anda doğdular. Önceki haftalarda bir yakınlığın ortaya çıktığını duymuştum ama görünüşe göre doğmak isteyen başkaları da varmış."

Gözlerim daha da büyüdü. "*Yakınlıklar* mı? Birden fazla mı var?"

"En az dört, muhtemelen daha fazla elementiniz var," diye yanıtladı prens. "Hava elementiniz, ateş elementiniz, *orem* yaratma yeteneğiniz ve-" Kaşları çatıldı.

"Bir ruhu geri getir," diye fısıldadım. Canlı bir anı zihnimin ön tarafına çarptı. Prens, Vorl'a olan yakınlığını harekete geçirmişti. Ben olmasaydım başrahip ölmüş olacaktı. Prens en güçlü yakınlığına karşı koyacak kadar güç kullanmıştı. *Kutsal Anne gerçekten de*. "Vorl'a ne oldu?"

Prens bakışları boğazıma, Murl onları iyileştirmediyse şüphesiz çürüklerin olduğu yere kaydı. Aurası içinden çıkarken dudağı kıvrıldı. "Saraydan bir hanıma saldırdığı için gözaltına alındı."

Yumuşak örtüler etrafımda dönerken daha da doğruldum. "Ama ben bir hanımefendi değilim."

"Artık öylesin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Dört muhafız da prensin arkasından kanatlarını karıştırdı. Nish kaşlarını çattı.

Veliaht Prens beni dikkatle izledi. "Kral sizi resmen saray leydisi olarak atadı."

Damarlarımda buz dolaştı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü Yükselen Kraliçe Denemesi'ne katılacaksın." Nuwin gülümsedi, oldukça memnun görünüyordu. "Sadece bir leydi kraliçe olabilir."

"Ne?"

Prens yüzünü buruşturdu. "Tepkinizden alınmamaya çalışacağım." "Ama aslında dört yakınlığım yok. Sanırım benim yakınlığım *Orem*'i yenileyen şey aslında bir ruhu tekrar içine çeken aynı yakınlıktır.

bir beden. Yaptığı şeyin yaşam yaratmak olduğuna inanıyorum, topraklarımızda ve fae'lerde. Eğer iki elemente yakınlığım olduğu doğruysa, o zaman toplamda sadece üç yakınlığım var demektir. Elbette bu beni Yargılama'da bir yarışmacı yapmaz."

Nish kıs kıs gülerken prensin kaşları daha da çatıldı. Haxil muhafız arkadaşına keskin bir bakış attı.

Prens sert bir tavırla, "Üç yakınlık sizi Deneme'ye almak için hâlâ yeterli," dedi.

"Ama kral bunu neden istesin ki?" Üsteledim. Cailis mırıldanarak onayladı. Ölüm Ustası -ailemizin katili- ellerimi tutarken kız kardeşimin ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum.

"Babam güçlerinizin ortaya çıktığını gördü." Prens Norivun saçlarımdan bir tutamı kaldırdı ve bir sarsıntıyla saçlarımdan yeniden siyah olduğunu fark ettim. "Sen izin vermediğin sürece illüzyonum artık seni kapsamayacak. Sen çok güçlüsün ve o da bunu gördü. Şu andan itibaren, Mervalee Bölgesi'nin kızı Leydi Ilara Seary, sarayın leydisi ilan edildiniz ve bir sonraki kraliçe olmak için resmi olarak Yargılama'ya katıldınız."

"Ama o zaman seninle evlenmek zorunda kalabilirim."

Yüzü gevşedi, ifadesini okumak imkânsızdı. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Cailis tısladı, gözleri nefretle prene kilitlenirken yanıyordu.

Tüm bu olanlardan dolayı gözyaşlarım beni boğmak üzereydi ama sonra öpüşmemizi, aramızdaki elektrik çekimini hatırladım, ama o *ailemi öldürmüştü*.

Cailis'e baktım. Prense olan nefreti neredeyse elle tutulur gibiydi, tıpkı benim bir ay önce hissettiğim gibi.

Ellerimi veliaht prensten çektim. Onunla evlenemezdin. Onun tamamen kötü olmayan başka yönlerini görmüş olsam bile. Çünkü ailemi ve kardeşimi öldüren bir erkekle nasıl evlenebilirdim ki?

Prensin gözleri kapandı, elleri yumruk oldu ve içimdeki o girdaplı zonklama yeniden başladı. *Kutsal Anne*. Bir başlangıçla, karnımdaki o hissin benim sihrim olduğunu fark ettim.

Derin nefesler alarak onu sakinleştirmeye çalıştım ama içimde öfke kıpırdanmaya başladı. "Seninle evlenemem. Sen benim ailemi öldürdün."

Prens Norivun'un ağzı açıldı, sonra kapandı. Sessiz kaldı, ama aurasının cevap veren nabızı benimkini okşadı.

Prensın muhafızları yatağıma bir adım daha yaklaşırken Nuwin kısık bir ıslık çaldı. İşte o zaman dördünün neden burada olduğunu anladım.

Gücüm artık prensinkine rakipti. Prensın ruh emici öfkesini Vorl üzerinde uygulamasını *engellemişim* ve şimdi beni prensleri için potansiyel bir *tehdit* olarak görüyorlardı.

Omurgamı yatağın başlığına bastırarak geri çekildim. "Ya seninle evlenmek istemezsem? Ya beni bir sonraki kraliçe yapabilecek Duruşma'ya girmeyi reddedersem?"

Prens Norivun'un çene kasları gerildi. "Katılamazsınız. Solis kıtasının kralı tarafından katılmanız emredildi."

"Peki ya kıtamızın *oremini* yenilemek? Amacımın bu olduğunu sanıyordum?"

"Bu artık amaçlarınızdan biri ama tek değil. Planlandığı gibi her gün benimle birlikte tarlalara seyahat etmeye devam ederken, bu hafta eğitmeninizle eğitime başlayacaksınız. Kıtamızın *oremini* yenilemek için çalışacağız ama yapacağın tek şey bu değil. Aynı zamanda Deneme'ye de katılacaksınız. Günleriniz yoğun ve yorucu geçecek ama kral böyle emretti."

Çarşafı ellerimde sıkarak yumruk haline getirdim. "Ama bir anlaşma yaptık. Sen büyüyle mühürlenmişsin. Eğer toprağın *oremini* değiştirirsem eve dönebileceğime söz vermiştin."

"Ben yaptım."

"Ama şimdi benim de bu Duruşmaya katılmam gerektiğini söylüyorsunuz." İfadesini okumak imkânsızdı ama gözleri safir gibi yanıyordu. "Korkarım bu ikisi birbirini dışlıyor."

"Yani bu sarayın kölesi mi olacağım? Topraklarımızı kurtarmamın bir önemi yok mu?" "Köle olmayacaksın. Bir gün kraliçe olabilirsin. Ve ben yapamazken

Kıtamızın *oremini* doldurduktan sonra evinize dönmenizi engellemek için - anlaşmanın sizi bu açıdan koruduğu konusunda haklısınız- bunu yaptığınızda evli bir kadın olmayacağınıza dair size söz veremem."

"Seninle evliyim," diye fısıldadım içimden şok geçerken.

Başını salladı ve bir an için gözlerinde vahşi bir bakış parladı. Prens bunu istiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, *beni* istiyordu.

Ama karşılığında bunu hissedip hissetmediğimi bilmiyordum. Çok fazla şey yapılmıştı. Onun eliyle çok fazla hayat alınmıştı, bu da bu Dava'dan bir çıkış yolu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kış Mahkemesi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Krista beğeneceğinizi umuyor! Amazon'a yorum yazmak için bir dakikanız var mı? Bir cümle bile çok yardımcı olur. Eğer yaparsanız çok teşekkür ederim!

İkinci kitap için hazır mısınız?
[Thorns of Frost'u şimdi indirin](#)

Son olarak, Norivun'un Ilara ile ilk tanıştığında ne düşündüğünü bilmek ister misiniz? Krista'nın yeni yayınladığı kısa mesaj servisine kaydolursanız, *Kış Mahkemesi'nden* Norivun'un bakış açısından anlatılan 3. Bölümün ÜCRETSİZ bir kopyasını alacaksınız.

Cep telefonunuzdan NORI yazıp 888-403-4316'ya mesaj atmanız yeterlidir.

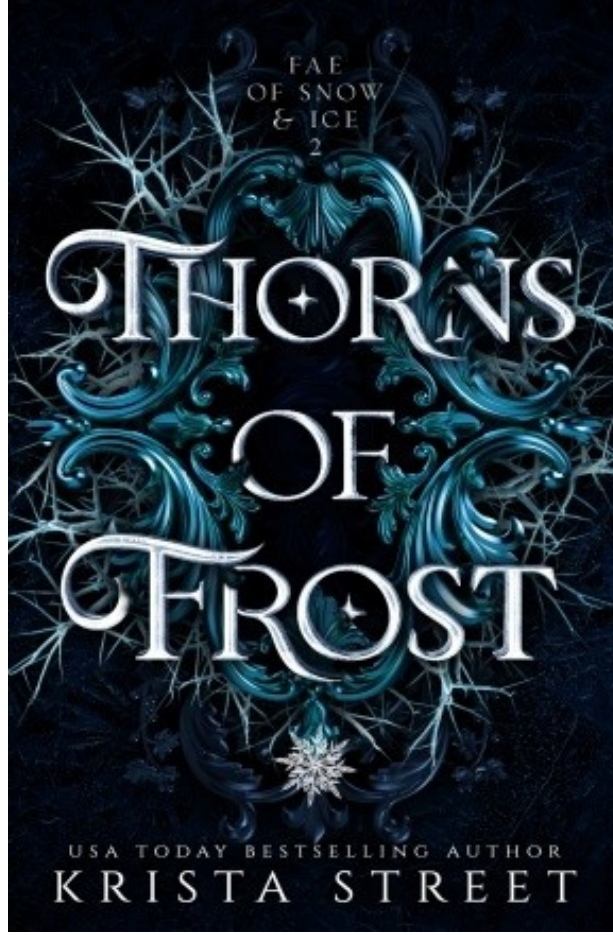
Mesaj ve veri ücretleri geçerli olabilir, yalnızca Krista yeni bir kitap yayınladığında bir metin alırsınız ve istediğiniz zaman vazgeçebilirsiniz. Krista'nın web sitesini ziyaret edin
daha fazlasını öğrenmek için.

Ya da Kuzey Amerika dışında yaşıyorsanız, ücretsiz bonus bölümü almak için Krista'nın haber bültenine katılın: [buraya tıklayarak](#).

[OceanofPDF.com](#)

DON DIKENLERİ

Kar ve Buz Fae'sinin ikinci kitabı

Yükselen Kraliçe Denemesi'ne katılmak ölümle eşdeğerdir. Eğer kazanırsam, düşmanım ile evleneceğim. Kaybedersem, kralın seçtiği başka bir fae ile evlenirim. Her iki durumda da, kaçmanın bir yolunu bulamazsam özgürlüğümü kaybederim.

Kaçma niyetiyle, yeni yeteneklerimi eğitiyor ve taht için yarışıyor gibi yaparken hayatta kalmak için gerekenleri öğreniyorum. Kız kardeşim yanımdayken, Kış Sarayı'na köleleştirilmemi engellemenin bir yolunu bulacağımızı biliyorum.

Ama veliaht prensin başka fikirleri var. Prens Norivun'un bana olan ilgisi arttıkça, onun cazibesinden kaçınmaya kararlıyım, ta ki sakladığı yönlerini ortaya çıkarana kadar - içimde yanan doğuştan gelen ihtiyaca boyun eğmek istememe neden olan yönlerini.

Ŗimdi sırları ortaya döküldüğüne göre, benim ve onun için yıkıcı sonuçlar beliriyor. Güçlü prensin bile öngöremediğı sonuçlar.

Thorns of Frost'u Ŗimdi indirin!

Üçüncü kitabı Ŗimdi indirin! Son
kitabı Ŗimdi indirin!

OceanofPDF.com

KRISTA STREET'İN DOĞAÜSTÜ DÜNYASI

Krista Street'in *Doğaüstü Dünyasından* daha fazla fantastik romantizm ister misiniz?

Supernatural Curse, *Supernatural Institute* ve *Supernatural Community*'nin tamamına göz atın serisinin yanı sıra tek başına yazdığı *Gölgelerin Canavarı*.

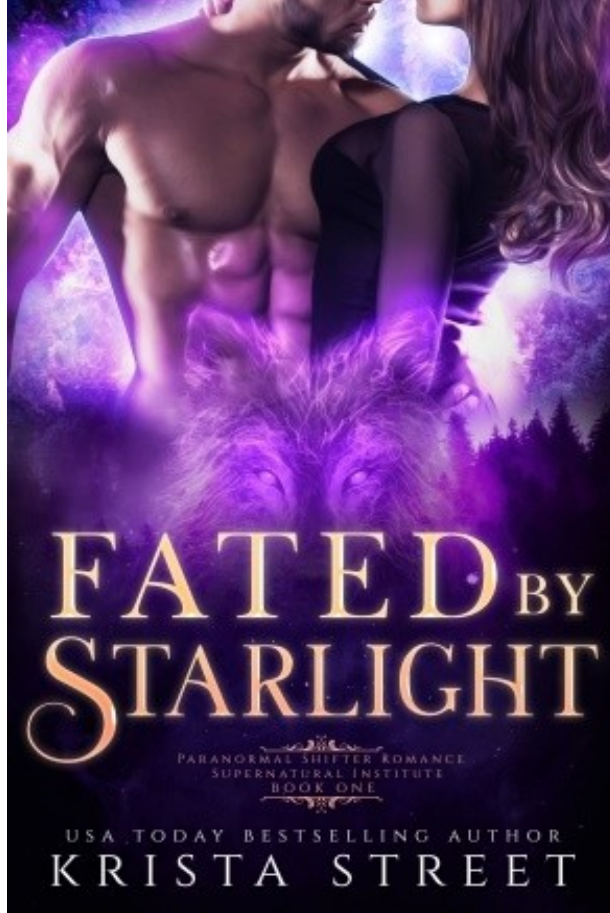
Bu seriler kurt değiştirenlere odaklanıyor, ancak hepsi perileri içeriyor ve fae topraklarını (dünyanın yanı sıra) içeriyor ve *Kış Mahkemesi* ile aynı doğaüstü dünyada geçiyor, bu yüzden dünya yapısı aynı. Ve bunlar tamamen ayrı kitaplar ve seriler olduğu için, *Kar ve Buzun Fae'si* serisinden önce veya sonra okunabilirler.

DOĞAÜSTÜ LANET SERİSİ

*İkiz kız kardeşi kaybolunca Tala, Gölge Bölge'nin en kötü şöhretli karanlık avcısını kiralar;
kendisinininkine rakip sırları olan ateşli bir kurt adam.*

[Ateşin Kurdu'nu şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ ENSTİTÜ SERİSİ

Kadın, temel eğitimden geçmesi gereken düşük büyüdü bir cadı. Adam ise onu sahiplenmesi yasaklanmış bir kurt adam komutanı... Ta ki kader araya girene kadar.

[Fated by Starlight'ı şimdi indirin!](#)

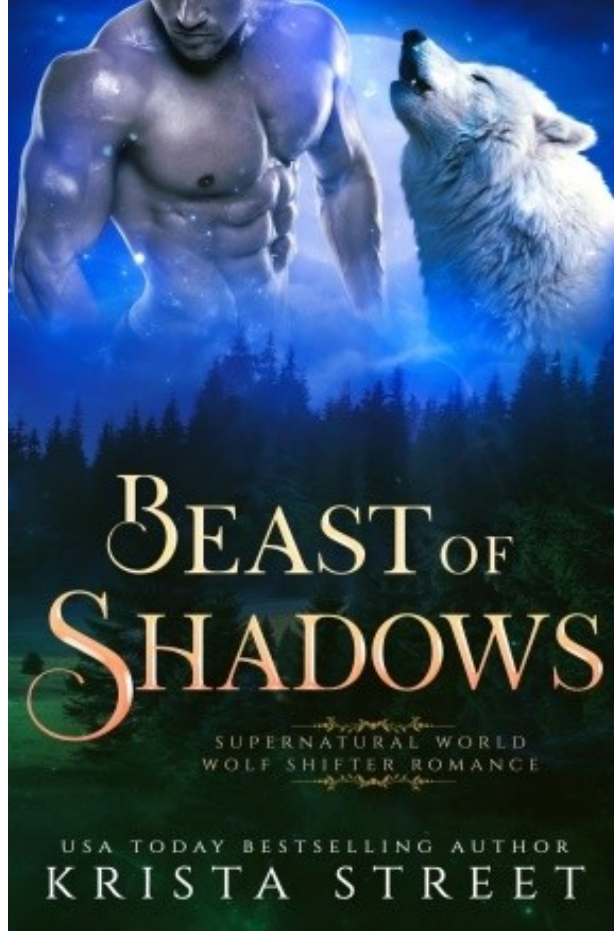

DOĞAÜSTÜ TOPLUM SERİSİ

Ölümcül bir sapık tarafından tehdit edilen doğaüstü bir şifacı. Karşı koyamadığı çekici bir koruma. Ve onun tüm dünyasını paramparça edecek bir sır.

[Magic in Light'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ STANDALONE'LAR

Haydut canavarı onun kanını arzuluyor, ancak kalbi ruhunu kurtarması için onun için ağlıyor.

[Gölgeler Canavarı'nı şimdi indirin!](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kar ve Buz Fae'leri serisinin birinci kitabı olan *Kış Mahkemesi*'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Krista Street'in yazılarını beğeniyorsanız, yeni çıkan metin uyarıları, haber bülteni ve diğer serileri hakkında bilgi edinmek için [web sitesini](#) ziyaret ettiğinizden emin olun.

Ya da [Street'in Peep'lerine](#) katılabilir veya onu [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta takip edebilirsiniz.

Son olarak, *Kış Mahkemesi*'ni beğendiyseniz, lütfen Amazon'da bir inceleme yayınlamayı düşünün. Yazarlar, eserlerini değerlendiren okuyuculara büyük ölçüde güvenirlir. Bir cümle bile çok yardımcı olur. Eğer yaparsanız çok teşekkür ederim!

Krista'nın çalışmalarını okuduğunuz için tekrar teşekkürler. Yakında başka bir romanda sizlerle tekrar buluşmayı umuyor!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.